

ΓΚΡΕΚΑ

TZENEPAL ΕΛΕΚΤΡΙΚ Ράδιο

- Αυτόματος λήψης Σταθμών
- Κύκλωμα Τόν Μόνιτορ
- Καθοδική λυχνία ένδειξης των Σταθμών.
- Ρυθμιστής τόνου 4 δεσεν.
- Φωτεινοί ρυθμιστοί τόνου και έντάσεως.
- Αυτόματος ένδειξης κλίμακος.
- Αυτόματος διπλή μικρομετρική κίνησης.
- Κύκλωμα σταθεροποιήσεως του έτεροδύνου.
- Αυτόματος συμψηφιστής τόνου.
- Ειδική κατασκευή δέκτης δύο τροπικά κλίματα.

Αγοράσατε το τελειότερο που κατασκεύασε μέχρι
σήμερα η ραδιοφωνική βιομηχανία.

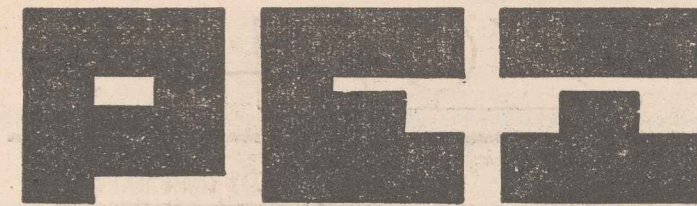
Αγοράσατε
ένα

άνεγνωρισμένο
ραδιόφωνο

Ηλαττωμένοι τιμαί.
Εύκολiai πληρωμής.

Προϊόν
U.S.A.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 ΤΗΛ. 29-878

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ —
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
— ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43, Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΑΡΙΘ. 6-12, - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 55-211

Τιμή φύλλου Δραχμ. 5.— Έτος Α'. άρ. 4 — Αθήναι 4 Μαρτίου 1939

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

ΙΟΥ Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

«Εδῶ κι' άρκετά χρόνια έχει αρχίσει και συνεχίζεται πάντοτε με την ίδια επιμονή μια πολύ παράξενη ιστορία : Οι χρονογράφοι μας, οι ποιηταί μας, οι επιθεωρησιογράφοι μας και διάφοροι άλλοι, απ' αυτούς που καλλιεργούν τα άνεξάντλητα είδη του λόγου, έχουν αναλυθεί σε πρωτοφανείς λυγμούς και κλαίνε, και όδύρονται, και δέρνονται για την απώλεια της Παλιάς Αθήνας. Δέν υπάρχει χρονογράφημα που να μην έκδηλώνη την άπέραντη δυσφορία του για την εξαφάνισι του παλιού κοριτσιού της Αθήνας, που στεκότανε άλλοτε δειλό και όνειροπόλο στο περσάκι του παραθυριού, δέν υπάρχει ποίημα που να μη νοσταλγεί μανιωδώς το παλιό κι' άπεριτο σπίτι με τις γαζίες και με την κληματαριά, και δέν υπάρχει σκηνή επιθεωρήσεως που να μη θρηνη για τα παλιά μεγαλεία της Αθήνας, τ' άξέχαστα και τ' ήρωικά, που πέρασανε και πάνε...»

Αλλά τί να συμβαίνει, άραγε ;... Γιατί όλοι αυτοί οι κοπετοί ;... Ποιά έξήγησι να δώσῃ κανείς σ' όλη αυτή την παράξενη ιστορία ;... Μήπως οι κύριοι αυτοί, στους όποιους όφείλεται όλη αυτή ή όχι και τόσο άκριβή και κάπως γλυκανάλατη φιλολογία, δέν έλοζοδρήσαν ποτέ από τον εύρωπακό τομέα της Αθήνας (πλάτεια Αγάμων — Ομόνοια — Σύνταγμα), ή μήπως πρόκειται περί ομαδικής παρακρούσεως ;... Γιατί ή Παλιά

Αθήνα ύπάρχει, ζή και βασιλεύει... Δέν χρειάζεται να είνε κανείς πολύ όδυερκής ή να έχη ικανότητες άστυνομικού για να τó άνακαλίξη. Στις μακρινές γειτονίες, στις φτωγογειτονίες κυρίως της Αθήνας, τίποτα σχεδόν δέν έχει αλλάξει. Όλα βρίσκονται άκριβώς όπου τά θέλουν οι νοσταλγίες των περιύπων έραστών της Παλιάς Αθήνας. Τά σπίτια είνε πάντοτε τά ίδια, μικρά, γροφικά, έτοιμόρροπα, οι μικρές, οι λιλιπούτειες αώλες τους είνε πάντοτε φορτωμένες από γεράνια και βασιλικά. Οι ταβέρνες διατηρούν πιστά τον ψωριάτικο και Έλληνοπρεπή χαρακτήρα τους, χωρίς να έχουν ύποστή τον έξευτελισμό που έπαθαν οι ταβέρνες του κέντρου. Τά κορίτσια στέκονται πάντοτε σωπηλά και μελαγχολικά πίσω από τά παράθυρα με τó μισοσηκωμένο κουρτινάκι, οι έρωσιδείς κάνουν τις βόλτες τους στα στενά, έχοντας πάντα κάποιο λουλούδι της έποχής σκαλωμένο στ' αυτιά τους, οι πισιρικοί παίζουνε έκωφαντική άμπάριζα, οι νοικοκυρές κοτσμπολεύουν στα κατώφλια, οι γρηούλες περιμένουνε καρτερικά και διακριτικά τó θάνατο στα παγερά χαγιάτια. Κ' οι παμπάλαιες ρομπές, μέσ' την άνυπόφορη πληγή των Αθηναϊκών δειλινών εξακολουθούν να σκορπάνε τα αιώνόδια πλακόστρωτα μοτίβα των παλιών βιεννέζικων βόλες στην μακα-

ρία, άκόμωντη και πένθιμη άτμόσφαιρα της μακρινής φτωγογειτονιάς. Και κάθε βράδυ, κάθε βράδυ, κάποια κηθάρα κουρντίζεται άδέξια και κάποιος άδεξιότατος τενόρος έκπέμπει τó τρομερό σόλο του προς τιμήν μιας μαυρομμάτας.

Τά παλιά μεγαλεία της Αθήνας, λοιπόν, ούτε πέρασανε κι' ούτε πάνε. Ζούνε άκόμη στις μακρινές γειτονιές κι' όποιος άμφιβάλλει άς άφήσῃ τους άσφαλιστρωμένους δρόμους, άς λοξοδρομήσῃ από τον τομέα πλάτειας Αγάμων—Ομόνοιας — Σύνταγματος κι' άσφαλώς θά βεβαιώσῃ. Τό χειρότερο όμως είνε ότι δέν πρόκειται περί μεγαλείων. Πρόκειται περί αβλιότητος γνησιότητας. Και τó παλιό έτοιμόρροπο σπίτι, και ό μικρή της μικρής και σκετινής ταβέρνας, και τó κορίτσι που μελαγχολεί σωπηλό πίσω από τó παράθυρο, και ή νοικοκυρά που κοιτομπολεύει στο κατώφλι, κι' ό πισιρικός που παίζει άμπάριζα μέσ' τή διαπραστική παγώνια του Αθηναϊκού άπομεσήμερου, κ' ή γρηούλα που περιμένει καρτερικά τó θάνατο στο χαγιάτι, κι' ό βραδυός έρωτοτυτυπημένος με την κηθάρα του που κυλιέται στα στενά τραγουδώντας τον άνικανοποίητο έρωτά του, δέν μπορούν να φτιάξουν ένα μεγαλείο. Και χωρίς να τó επιδιώκουν, συνθέτουν ένα βάρυ και καταθλιπτικό δράμα...

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝ ΟΛΙΓΟΙΣ

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Σιγά, διακριτικά, χωρίς όστερισμούς και κλάματα—οι σωπηλοί πόνοι είνε οι πιο συγκινητικοί κ' οι πιο ελκρινείς...—πηρε τó δρόμο του Νεκροταφείου τó περασμένο Σάββατο ή λιτανεία των ζώντων, για να πάη να καταθέσῃ, μαζί με τó λιθάρι και τά κεράκια, τή θύμησι τους άπάντα τους τάφους... Και γέμισαν τά στενά δρομάκια κόσμο μαυροντυμένο και πάνω απ' τις πλάκες κι' απ' τους σταιρούς γονάτισαν οι ζωντανοί κι' άφήσανε τή σκέψι τους να φτερουγίσῃ στ' εκείνους που άφήσανε τή Γη για να πετάξουνε, άπληστοι για τή γνωριμία άλλων, ώραιότερων κόσμων, προς τον ούρανό... Κι' ως άργά τó άπέγεμα, τó περασμένο Σάββατο άνάβανε τά κεράκια πάνω απ' τους τάφους και μοσχοβολούσανε τά λουλούδια, νωτισμένα από λίγα δάκρυα δειλά — τελευταίο άπόθεμα της λύπης στα ζεραμένα απ' τή φλόγα του πόνου μάτια...

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Εύρηκε πάλι άφορη ό «Έλλην, ό διαρκώς και άδιορθώτως ρέπων προς τήν κρεμμυδοκορδοφαγίαν, και τάρραξε, τώρα με τή Σαρακοστή, τά κρεμμύδια και τά σκόρδα ! Τό κακό είνε άνυπόφορον και οι μύτες των έλαχίστων Έλλήνων που έπιμένουν να μένουν άμέτοχοι σ' αυτή τήν φρικώδη πανδαισίαν, ύποφέρουν μαρτυ-

ρια φρικτά. Γιατί παντού, σ' όλα τά μέρη της Αθήνας, είνε χυμένη ή βρώμα του κρεμμυδιού και του σκόρδου. «Ξέρετε, νηστεύουμε όλοι στο σπίτι...», σας λένε. Και μαζί με τά λόγια τους φθάνει ως τή μύτη σας ή άπείργρατη βρώμα. Και να συλλογίσῃ κανείς ότι όλη αυτή ή φοβερή θεομηνία έγκαινιάζεται κατ' έτος με μια Δευτέρα, που έχει τήν καταπληκτική άναίδεια να ονομάζεται «Κασορά» !...

ΣΚΙ

Έτδαμε στις Αθηναϊκές έφημερίδες τις πρώτες φωτογραφίες των Αθηναίων σκιερ, παγοδρομούντων στις πλαγίες της Πάρνηθος. Και τó θέαμα, όμολογουμένως, μας έπροξένησε κατάπληξιν. «Σε τώρα ή Πάρνης, άγασωτάτη, και με τή χειμωνιάτικη σκούφια της άκείμα στην κορυφή, δέν μας είχε συνήθεια σε παλαιούς, σε παλαιότερους, σε παλαιότατους γυδρομίες και σε σκι. Ίδού όμως ότι σιγά - σιγά έξευρωπαίζομεθα μέχρι των πλέον σσημάτων έκδηλώσεως της ζωής μας : Στην Πάρνηθα διοργανούνται χιονοδρομιαί και σε λίγο δέν άποκλείεται ή λίμνη του Μαραθώνος να μετανοασθῇ είνε λίμνη της Γενεύης και να στείλῃ ως τις βρύσες μας Έλβετικό νερό...

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΜΗ ΘΕΡΜΑΝΣΙΣ

Αδύ ή λεγομένη «κεντρική θερμάνισις», κοινώς καλοριφέρ, έχει καταστήσει μια τραγική παρεξήγησις στον τόπο μας, όπως τουλάχιστον μας λένε οι

έχοντες τήν ύψηλη εύτυχία να κατοκούν σε πολυκατοικίες. «Όλο πόν χειμώνα τó μεγάλο βάσανό τους είνε τó καλοριφέρ. Τις περισσότερες ώρες δέν λειτουργεί. Πότε γιατί δέν ήρθε τó πετρέλαιο, πότε γιατί έχασε να τ' άνάψῃ ό έπιστάτης, κατ' έντολν τόν ιδιοκτήτην, πότε γιατί έχάλασαν οι σωληνες και πιο συχνά γιατί δῆθεν ό καυρός είνε καλός. Μόλις βγῇ μια ύποψία ήλιου, ό έπιστάτης προδίδει είνε άμεσον κλεισίμον του καλοριφέρ και οι νοικοί είνε σφοδράς διαμαρτυρίας :

—Πάλι δέν τ' άνάψατε σήμερα !
—Σήμερα έχει λιακάδα.
—Τι λιακάδα, πού τó σπίτι είνε ψυγείο !
Και αυτή ή δουλειά συνεχίζεται καθ' όλην τήν διάρκειαν του χειμώνα, παρ' όσον ότι οι νοικοί, μαζί με τó νούκι, πληρώνουν και κεντρικήν θερμάνισιν. Γε αυτό φρονώμεν ποιόντες μερικοί σπείρουν για καλό και για κακό να προμηθευθούν και μια σόμπα...

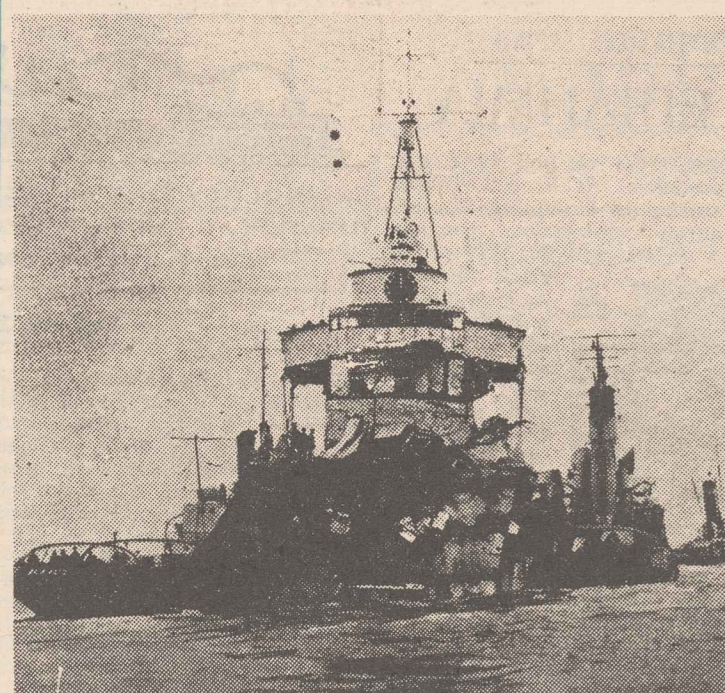
ΝΗΣΤΗΣΙΜΟΣ...

Η σκηνή έκ' του φυσικού, σ' ένα συναισθηματικό βρομάκι, Έκείνος έχει κυριολεκτικά πηδεί έκείνην σε μίαν έπιμονή και πολύωρη καταδίωξη. Στο τέλος έκείνη γυρίζει κατακόκκινη και τον κεραυνόβολο με μια θυμωμένη φράσι :

—Α να χαθῇ χαλάς !
Και ό έπιμόνος άνθρωπος, έτοιμόλογος :

—Αφού είμαι χαλάς, βοκίμασέ με ! Είμαι νηστεύομενός σου...

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Κατά τά τελευταία γυμνάσια του Γαλλικού Στόλου του Ατλαντικού, τó καταδρομικόν «Ζώρς Λέγκ» πλέον όλτα-ώς έντός πυκνοτάτης όμίχλης έπέπεσε κατά του άντιτορπυλικού «Μπιζόν», τó όποιον, κυριολεκτικώς, έδιχτομήθη. Τρεις άνδρες έφονεύθησαν και δεκαπέντε έτραυματίσθησαν. Τοιαύτη ήτο ή σφοδρότης της συγκρούσεως, ώστε ένα από τά τηλεβόλα του «Μπιζόν» άπεσπασθη με τούς πυροβολήτας του και έμεινε σπρινωμένος επί της πρόρας του καταδρομικού. Έν τούτοις, τó πρυμνίον τμήμα του άντιτορπυλικού όχι μόνον δέν έβουθήσῃ, χάρις είνε τά στεγανά διαμερίσματά του, αλλά και συνέχισε μόνον τον πλουύ του μέχρι τῆς πλησιέστερου λιμένος.

Η Βασίλισσα της Αιγύπτου Φαριντά, συνοδευόμενη από τήν κουινάδα της πριγκίπισσαν Φαρζιά (άριστερά) και τήν Βασιλομήτορα παρούση πρό ημερών είνε τά έγκαινία της Έκθέσεως Γαλλικής Γλυπτικής Τέχνης είνε τó Κάιρον. Είνε τήν φωτογραφία μας ή Βασίλισσα φαίνεται συζητούσα με τόν κ. Γκραν, διευθυντήν του Μουσείου Ροντέν των Παρισίων, περί ενός των έκθεμάτων. Περί τά τέλη της παρελθόντος μηνός άνηγγέθη ότι οι γάμοι της πριγκίπισσης Φαρζιά μετά του Δισσόδου της Περσίας θά τελεσθούν τήν 16ην Μαρτίου.

Είνε τήν Αγγλίαν συνεχίζεται με όλονέν γοργότερον και έντονότερον ρυθμόν ή επί σφ άρτιότερον όργάνωσις της παθητικής άμυνας του άμάτου πληθυσμού. Ούτω, κατόπιν έντολης του άγγλικού ύπουργείου Παιδείας τó πρόγραμμα όλων των σχολείων του Ένωμένου Βασιλείου περιλαμβάνει από άρκετών έδωδομένων και μάθημα βαθμολογούμενον Παθητικής Άερατόνης. Άνωτέρω, οι μαθηταί μιας δημοτικής σχολής άσκούμενοι είνε τήν χρήσιν της άντι-

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

16-8-85

38664

ΔΟΛΙΧΟΙ ΚΑΙ ΖΟΙΧΟΙ

ΣΑΒΒΑΤΙΑΤΙΚΕΣ ΓΚΡΙΝΙΕΣ

ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Μπορείτε να μου πείτε, σάς παρακαλώ, τι θ' άπογίνουμε μ' αυτές τις επιδημίες των λεγομένων «ελαφρών» τραγουδιών; «Ως προχθές ακόμα είχαμε τα τανγκά ή τα γκ - κ ή επί το ελλεινικότερον - που έκαίγαν, και ώδολυζαν και εξέβαλλαν θρήνην και κοπετούς; Κάποτε κλάψαμε κι οί δυό, Κλάψε και πώς να μην γελάς, πώς να μην κλάεις, θα κλάω, έλλαμα, σκούτω με, θα πεθάνω θ' αυτοκτονήσω, λυπήσου με, σε λυπάμαι, δεν με λυπάσαι, ύποφορη, πονά, πάσχα, τυραννέμαι και πολλά άλλα παρόμοια «άσματα», που μετέβαλαν τον τόπο μας σε τόπο κλαυθμών και οδυρμών. 'Η επιδημία αυτή θέσασα δεν έκόπασε ακόμα και ούτε διασφαινεται στον όρίζοντα έλπις, ότι θα κοπάζει εις τό λιαν προσεχώς-μέλλον. Οί κατασκευαστάί των ταγκό θα εξακολουθήσουν να θρηνούν και να οδύρονται, με την μετρίφορνα πεποιθισι, ότι προσφέρουν άνεκτιμήτους υπηρεσίας στους διασκεδάζοντες «Έλληνας».

Παραλλήλως, όμως, εξέσπασε και άλλη επιδημία: τα λεγόμενα «ελληνικά» τραγούδια, με τό χωριστικό χρώμα. 'Επειδή κάποιος «Έλληνας» στιχουργός ή συνθέτης είχε την έμπνευση να διακόψη την μονοτονία του ατελείωτου μοιρολογιού μ' ένα τραγούδι έλληνικό και έπειδή αυτό τό τραγούδι συνέθετε απή, όλοι οι τραγουδοιοιμήγχοι έπασαν να τά μούτρα στην παραγωγή των «ελληνικών» άσμάτων. Κί έτσι δεν έμεινε όνομα χωριστοπούλας που νά μή γίνη τραγούδι.

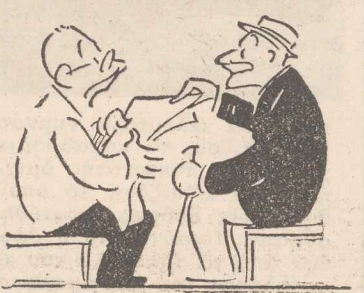
Ρήμα, Μάρω, Χάϊδα, Διαμάντω, Άσχημα, Κρουστάλλω, Μόρφω, Χρύσα, Γαρύφω, Στρομπουλόω, Αργυρώ, Μαγδάλω, Γκόλφω, κάθε όνομα έγινε και τραγούδι. Πρόβαστα βελούδων ρεματίες άναφέρονται, γελιάδες άρμεγούνται, κυμαπαναρί χτυπούν, κουμπούρες άδειάζονται, φλογέρες σφυράνε, άργαλειοι δολοφούν, ρούκια τρέχουν, και μέσα σ' αυτό τό περιβάλλον της υπαίθρου, ο Γιάννος, ο Κώστος, ο Κόλ, ο Μήτρος, ο Κίτσος, ο Τάσος, έρωτεύονται, απελτίζονται, προδίδονται και γίνονται τραγούδι.

Τι θ' άπογίνουμε, λοιπόν; Μετά τους κοπετούς, έχουμε και κουβούνια, τό θυμάρι και τά πρόβατα. Είναι άδύνατον ν' άκούσεις τό έλληνικό τραγούδι της ημέρας. Γιατί κάθε μέρα κατασκευάζεται και άπό ένα. Είπε κι αυτό μία λυσις, 'Ελπίς πώς κάποτε θα τελειώσουν τά όνόματα και τότε οι ειομήγχοι των άσμάτων, μη εφύσκοντες άλλα, θα τραπούν όλοι μαζύ πώς άγαν άλλω θεματός, με τό όποιον θα μάς πάρουν τ' αυτιά και θα μάς χολάσουν τό νεύρα. 'Οπότε άς ετοιμαστούμε γιά άλλη επιδημία.

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ

Όταν βρισκόμαστε κοντά σε μια ανθρωπομορφή γοαυή και βλέπετε τό τράνο να τρέχει θριαμβευτικά άπάνω στις άράγες του, νιώθετε πάντα να έμπνέ μέσα στην ψυχή σας ή άκατανίκητη νοσταλγία του ταξιδιού κι άφήγετε τον έαυτό σας να ψυθιρίσει:

— Άχ! να ήμουν μέσα! Κί όταν ή έπιθυμία σας πραγμα-
— Όταν έβρισκαμε κοντά σε μια ανθρωπομορφή γοαυή και βλέπετε τό τράνο να τρέχει θριαμβευτικά άπάνω στις άράγες του, νιώθετε πάντα να έμπνέ μέσα στην ψυχή σας ή άκατανίκητη νοσταλγία του ταξιδιού κι άφήγετε τον έαυτό σας να ψυθιρίσει:

—Την έφημερίδα σας, παρακαλώ...

τοποιήθη κάποτε και βρεθήτε φυλακισμένος μέσα σ' ένα βαγόνι, κυττάζετε άπό τό παράθυρό σας τη φύση, που ξετυλίγεται τίς άμφορές τίς άμφορές της κορυφά στή μάτια σας, τους άνθρωπους που περπατούν ήσυχα τό δρόμο τους και ψυθιρίζετε:

— Άχ! να ήμουν έξω! Γιατί, ή άίσιας άναανοποίηση της ψυχής του άνθρώπου, διηγή πάντα γιά τό αντίθετο άπό ό,τι έχει. 'Ισως γιατί όλα είναι όμοια και γοητευτικά όταν δεν τά έχη κανείς, και όλα του φαίνονται πάλι μ' ένοχλητικά όταν τ' αφοσιώδη.

Τό ταξίδι, ιδίως με τό τράνο, είναι μία άπειρος ένοχλητική ιστορία, όσον πρός τον δρόμο. Στην άρχή είναι άναγνωριστικός, αδιάφορος, καθώς τό τράνο έξέρχεται από τό σταθμό, την ένοχλητική ίκανοποίηση του άνθρώπου που φεύγει ένώ οι άλλοι μόνον, τοποθετείται ξεκομίστα στή θέσι σου, ή παρακολούθετε τά τοπία που φεύγουν μακριά στή μάτια σου. Και ύστερα...

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Πώς θα περάση, λοιπόν, ένας άναμνηστικός άπάντης τίς άτελείωτες όρες του ταξιδιού; Μία ώρα θα διαβήση έρμηνεύεις και περιούσια, θα κινήσει μερικά ταγκά, θα προσταθή να κλείση τά μάτια του γιά λίγο, κατόν θα ξαναδιαβάση, θα καταναλώση μία ώρα στο βαγόνι ρεστορών μ' έπειτα: 'Επειτα τίποτε τό ένδιαφέρον, έκτός αν βρεθεί κάποια όμοια και ύπολοιπός συνεπείας, όποτε νέν δοίοντες άνοίγονται στο κεφάλι τους τίς έξαναπληρώσεις των όσων. Άλλά οι άνοίγοντες συνεπείας είναι σπάνιας: κ' αν ύπάρξη και καμιά και είσαστε και τυχερό παιδί, άσφαλώς θα όρίσεται σε άλλο διαμνηστικό, άν όχι σε άλλο βαγόνι. 'Όστε δεν μένει, παρά να κάνετε παρατηρήσεις στους

συνεπείας σας και στον κόσμο που περιμένει τό πέρασμα του τράνου στους σταθμούς.

Η μελέτη των συνεπείων είναι μία άσχετη γιά τό δεύτερο και γιά τό τρίτο ταξίδι. Κατόν τους συνιθίζετε, τους ξέρετε κι' αυτούς, γιατί είναι όλοι ίδιοι:

Κί έπειτα θα ξεχωρίσετε άμέσως τον έπαθμό που ένομοι νά πάση άποδοτήρη κοντάνα με τους άλλους. Η πόρτας είναι στεγασμένη, αίσια να είσαστε να είσαστε μια ματιά στην έφημερίδα σας; — Παράκαλώ!

Και τά άλλα έξοχία μόνα τους, άπας ύψιφής της σιωπής. Σ' άς ροιτήρη αν κάνετε μία πόρτα φορά τό ταξίδι, που γινάγεται, γιατί σημαίνει και πότε θα γινάγεται, θα έπιση τη γνώση σας γιά τη διεθνή κατάσταση, θα σας πει πού περπατάτε, γιατί πηγαίνετε, πότε θα γινάγη και γιατί θα γινάγη, θα σας πει πού έξέρχεται των ένομοι, πού τάς σ' ούρητη αν στο τάδε μέρος έχη καλό νερό, στο δέτα να καλό ξενοδοχείο και στο άλλο

Σας κάνει το κεφάλι καζάνι.

καταπρά, και ή έλλοχουάνησις θα τραβήξη σε μέσος, μέγας ή ύπου προσομψείτε ότι σας πήρε ό όνομα, άποτε θα παραλάβη άλλο συνεπεία τη γιά τη συνέγεια.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

συνεπείας σας και στον κόσμο που περιμένει τό πέρασμα του τράνου στους σταθμούς.

Η μελέτη των συνεπείων είναι μία άσχετη γιά τό δεύτερο και γιά τό τρίτο ταξίδι. Κατόν τους συνιθίζετε, τους ξέρετε κι' αυτούς, γιατί είναι όλοι ίδιοι:

Κί έπειτα θα ξεχωρίσετε άμέσως τον έπαθμό που ένομοι νά πάση άποδοτήρη κοντάνα με τους άλλους. Η πόρτας είναι στεγασμένη, αίσια να είσαστε να είσαστε μια ματιά στην έφημερίδα σας; — Παράκαλώ!

Και τά άλλα έξοχία μόνα τους, άπας ύψιφής της σιωπής. Σ' άς ροιτήρη αν κάνετε μία πόρτα φορά τό ταξίδι, που γινάγεται, γιατί σημαίνει και πότε θα γινάγεται, θα έπιση τη γνώση σας γιά τη διεθνή κατάσταση, θα σας πει πού περπατάτε, γιατί πηγαίνετε, πότε θα γινάγη και γιατί θα γινάγη, θα σας πει πού έξέρχεται των ένομοι, πού τάς σ' ούρητη αν στο τάδε μέρος έχη καλό νερό, στο δέτα να καλό ξενοδοχείο και στο άλλο

καταπρά, και ή έλλοχουάνησις θα τραβήξη σε μέσος, μέγας ή ύπου προσομψείτε ότι σας πήρε ό όνομα, άποτε θα παραλάβη άλλο συνεπεία τη γιά τη συνέγεια.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΑΛΛΟΤΕ...

Αναγνώστης της στήλης αυτής, κρυπτόμενος όπό τό ψευδώνυμο «Πολύμητις», μου γράφει: «Ο γάμος διά φύλας, τό μονόπρακτον σκηνικών παίγνιον του Δημητρίου Κόκκου, δεν έκρίθη τότε δυσμενώς, παρ' όλην την καλήν διάθεσιν των κριτικών και έκείνης όπωσ και πώσης έποχής, δία τον λόγον, ότι ό ποιητής, άποδύνησάς, άφηνε ός μόνην περιουσίαν διά τό μικρόν του θυγάτριον την έργασίαν του. Τουτό μνημονεύεται τίς ύπόγειος της έδδοματίας «Εστίας» τό 1891. Διεήγητο τότε ή κριτική με κάποιαν ευγένειαν... Αυστογώς, μόνον τότε...

ΒΟΕΣ ΜΕ ΟΜΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ

Αι μεγάλα άγέλια των βοών, αι όποιαι διέρχονται κατά των χειμώνων τίς χιονοσκεπείς στέπες της Ρωσίας, όποέρονται τόσοι εκ της άνακαλάσεως του φωτός, έπί της άπειράντου έκείνης λευκής έκτάσεως, όποτε συχνά τους φοροού ύπερμεγέθη όμμοτυπία κυανή, προσδίδονται εις τά ζωα ταύτα έκφορσιν άκαθόματικής σοβαρότητος, πολύ κομικήν.

ΒΑΤΡΑΧΟΦΑΓΙΑ

Προεδρεύει εν ταίς 'Ηνωμέναις Πολιτείαις της Αμερικής ή βατραχοφαγία. Εν Νέα Υόρκη τρώγονται κατ' έτος έως 3.000 γιλογράμμια βατράχων, όν ή τιμή είναι 2.60 φρ. κατά λίτρον, δηλαδή μεγαλειότης της του βοείου κρέατος. Άπό τους ιδρυθήσαν και βατραχοφάγια προς πώσιν των βατράχων, εις Νέαν Υόρκην και εις άλλας πόλεις.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ

Κατά τό 1891, άπέθαναν εν Αθήναις 2291 άνθρωποι, έξ όν ό ογδόντα εκ τυχαίον συμδάντων, φόνων, ή άλλων άπευκταίων.

ΤΕΧΝΗΤΑΙ ΓΑΡΙΔΕΣ

Παρά τό Βερολίον ύπάρχουν εις μεγάλα καταστήματα, τά όποια παράγουν γαρίδες διά τεχνητόν τρόπον.

ΚΩΝΙΝΟΣ ΖΑΠΠΑΣ

Τηλεγραφικός άγγέλλεται ό θάνατος του μεγάλου της Έλλάδος ευεργέτου Κωνσταντίνου Ζάππα, ηλικίας 79 ετών, άποθανόντος εν Ματόν της Γαλλίας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

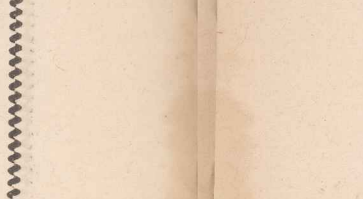
Τό παρελθόν Σάββατον έγένετο ή κριτική συνεδρίασις του φιλολογικού τμήματος του «Παρανασού», όπο την προεδρίαν του κ. Ν. Γ. Πολίτου. Ο προεδρεύων άντιπρόεδρος, άγγύγειλε τον θάνατον έπιφανούς μέλους του συλλόγου, του Αλέξανδρου Ραγκαβή.

ΜΟΥΣΙΚΑ

Τό περιλάλητον μελόδρμα του ΜασκανίΚαθαλαρία Ρουσσίκαν, έτυχεν δυσμενέστης ύποδοχής κατά την εν Παρισίω παράστασιν αυτού, συγκεντρώσαν την πολυμήνην του Τύπου.

Ο ΕΒΛΑΟΜΗΚΟΝΤΟΥΤΗΣ

Τό παρελθόν Σάββατον έγένετο ή κριτική συνεδρίασις του φιλολογικού τμήματος του «Παρανασού», όπο την προεδρίαν του κ. Ν. Γ. Πολίτου. Ο προεδρεύων άντιπρόεδρος, άγγύγειλε τον θάνατον έπιφανούς μέλους του συλλόγου, του Αλέξανδρου Ραγκαβή.

συνεπείας σας και στον κόσμο που περιμένει τό πέρασμα του τράνου στους σταθμούς.

Η μελέτη των συνεπείων είναι μία άσχετη γιά τό δεύτερο και γιά τό τρίτο ταξίδι. Κατόν τους συνιθίζετε, τους ξέρετε κι' αυτούς, γιατί είναι όλοι ίδιοι:

Κί έπειτα θα ξεχωρίσετε άμέσως τον έπαθμό που ένομοι νά πάση άποδοτήρη κοντάνα με τους άλλους. Η πόρτας είναι στεγασμένη, αίσια να είσαστε να είσαστε μια ματιά στην έφημερίδα σας; — Παράκαλώ!

Και τά άλλα έξοχία μόνα τους, άπας ύψιφής της σιωπής. Σ' άς ροιτήρη αν κάνετε μία πόρτα φορά τό ταξίδι, που γινάγεται, γιατί σημαίνει και πότε θα γινάγεται, θα έπιση τη γνώση σας γιά τη διεθνή κατάσταση, θα σας πει πού περπατάτε, γιατί πηγαίνετε, πότε θα γινάγη και γιατί θα γινάγη, θα σας πει πού έξέρχεται των ένομοι, πού τάς σ' ούρητη αν στο τάδε μέρος έχη καλό νερό, στο δέτα να καλό ξενοδοχείο και στο άλλο

καταπρά, και ή έλλοχουάνησις θα τραβήξη σε μέσος, μέγας ή ύπου προσομψείτε ότι σας πήρε ό όνομα, άποτε θα παραλάβη άλλο συνεπεία τη γιά τη συνέγεια.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

συνεπείας σας και στον κόσμο που περιμένει τό πέρασμα του τράνου στους σταθμούς.

Η μελέτη των συνεπείων είναι μία άσχετη γιά τό δεύτερο και γιά τό τρίτο ταξίδι. Κατόν τους συνιθίζετε, τους ξέρετε κι' αυτούς, γιατί είναι όλοι ίδιοι:

Κί έπειτα θα ξεχωρίσετε άμέσως τον έπαθμό που ένομοι νά πάση άποδοτήρη κοντάνα με τους άλλους. Η πόρτας είναι στεγασμένη, αίσια να είσαστε να είσαστε μια ματιά στην έφημερίδα σας; — Παράκαλώ!

Κί έπειτα θα ξεχωρίσετε άμέσως τον έπαθμό που ένομοι νά πάση άποδοτήρη κοντάνα με τους άλλους. Η πόρτας είναι στεγασμένη, αίσια να είσαστε να είσαστε μια ματιά στην έφημερίδα σας; — Παράκαλώ!

Και τά άλλα έξοχία μόνα τους, άπας ύψιφής της σιωπής. Σ' άς ροιτήρη αν κάνετε μία πόρτα φορά τό ταξίδι, που γινάγεται, γιατί σημαίνει και πότε θα γινάγεται, θα έπιση τη γνώση σας γιά τη διεθνή κατάσταση, θα σας πει πού περπατάτε, γιατί πηγαίνετε, πότε θα γινάγη και γιατί θα γινάγη, θα σας πει πού έξέρχεται των ένομοι, πού τάς σ' ούρητη αν στο τάδε μέρος έχη καλό νερό, στο δέτα να καλό ξενοδοχείο και στο άλλο

καταπρά, και ή έλλοχουάνησις θα τραβήξη σε μέσος, μέγας ή ύπου προσομψείτε ότι σας πήρε ό όνομα, άποτε θα παραλάβη άλλο συνεπεία τη γιά τη συνέγεια.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κινείς τη διαδρομή γιά τρίτη, τέταρτη, ή δέκατη φορά, τότε ή πλύξιν κ' ή άναμνηστική γίνεται βασανιστική: Τά τοπία τά ξέρεις, τά έχεις δι κι άλλες φορές. Ξέρεις ότι αυτός ό σταθμός λέγεται έτσι, ότι έδω τό τράνο στέκεται τρία λεπτά, εκεί παύει νερό, σ' αυτό τό σημείο έμπνέ μια γέφυρα, έπειτα άπό αυτό τό σταθμό θα περάσει έκείνη δέκα τοίκα, κατόν έφί στίσιμ και έφί αυτό τά τοπία που τά ξέρεις, άπο άνωφα και γοητευτικά και άν έίνε, σου φαίνονται σόν τη γυναικία σου έπειτα από άδωκαστη έγγαμμόν βίον.

Όταν άρχίζει ή κοίταξη, ή άναμνηστική του έσπες θα φτάσουμε, τό άπληρες κίτταγμα του ορίζοντος και ή έπιθυμία να πηδήσεις άπό την κινούμενη φυλακή που λέγεται βαγόνι. Και αν μέν ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά σ' ένα μέσος, πώς την ώρα σου στο παράθυρο, κυττάζοντας μέρη που δεν έχεις ξαναδεί. Άν όμως κιν

ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΕΘΑ:

ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΟΥΡΓΚΟΣ

ΤΙ ΕΙΠΕ ΣΤΟΝ ΜΠΕΡΓΕΡ Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΧΟΡΝΤΑΝΑ

Ίδου και η διασημότητα πρώτη στιγμή μετά το άστοιχισμό της γαλλικής Κυβερνήσεως από Μπουργκος γενομένου του κ. Μπεργέρ και του ισχυρού των Έσπεριων της Κυβερνήσεως του Φάνου, στρατηγού Χορντάνα, ο οποίος θα είναι ως καταλύτης στην πληγή αναμνηστική των δύο άστων, δια την από της Γαλλίας αναμνηστική της εθνικιστικής Ιστορίας.

Ο στρατηγός Χορντάνα, που έπαιξε τον ρόλο του Μαρφόν εν αναμνηστική με τους Γάλλους εναντίον των ανταρτών Μαρζογιάν, δέχεται τον απειλούμενο της Γαλλίας φιλοφρονέστας:

— Υπόθετο, ότι έχω την ίδια ηλικία, λέγει ψάλλοντες στον γενοσυνάστη Μπερβέρ.

— Πράγματι, άγαντι ό συνομιλήτης του. Είπα και οι δύο έζησαν τριών έτων. Σε μια τέτοια ηλικία έχει μάθει κανείς να αντιμετωπίζει ψυχράματα και τις πιο δύσκολες περιστάσεις. Ήδη από Μπουργκος διά να σάς ένω... «ο την ζωική έπιθυμία, από την όποια διακινείται η γαλλική Κυβέρνηση, η άσκηση στήριξη φίλων σχέσεις με την εθνικιστική Ιστορία. Ήδη η έλευση της του γαλλικού λαού έπαιξε επί τη την άσκηση και αν έμπεθαίνετε, ότι η Ιστορία θα είναι και στο μέλλον άσπιδος ανεξάρτητη, όπως και στο παρελθόν, τότε η παιδεία του γαλλικού λαού θα μάθει η έθνοισιασμού την επαναστατική της παροτρυνόσης γαλλοισανικής φίλης.

Ο κ. Χορντάνα από τό λόγια αυτά άνατηρά όσον να τον έδωσαν θαδύτατα και άνατηρά όσον τόνο:

— Κάτω γενοσυνάστη, η άσκηση σας αυτή είναι τελείως άδικαστολόγητος. Ήδη κατά την εθνοπαίχην κρίση του παρελθόντος Σαπενβρίου, αλληλοσχετίσας ός ηγνυθισμέν άπόκρινον ούδεντορήτά μας, εις περιεπαισιν έκρίσεως πολέμου. Και την έγγνηση αυτήν δυνάμει και τόρα και διά τό μέλλον να την επαναλάβωμεν.

— Αυτό δέν τό έληνοήνομεν, παροτρυνόσε τότε ο κ. Μπερβέρ, αλλά ήτοιχεί και τό ζήτημα των έξων έθελοντων...

Πάλιν ο στρατηγός Χορντάνα φαίνεται να έθνη. Και άνατηρά όσην:

— Γνωρίζετε τον ίππερμανον χαροπατήρα του Ισπανικού λαού, κ. Μπερβέρ. Αν οι έξων έθελοντες έδωσαν ούλοσύνε μετό τό τέλος του έμφυτου πολέμου, θα ός επιτρυνόσε έμεις οι ίδιοι να ές παροτρυνόσε την θαδύση σας, διά να τους άποκαταστήσωμεν από την Ιστορίαν...

Έπειτα από την στιγμήν αυτήν, εις την όοιαν τον να μετόψ Γαλλίας και εθνικιστικής Ιστορίας προβλήματα είχαν ληθ, και η άναγνωρίσις του στρατηγού Φάνου δέν ήτο δυνατόν να μη πραγματοποιηθή τό ταχύτερον.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ

ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο ίσχυρός των Έσπεριων του Ράγ, έξέδωσε άπόφασιν, διά της όοιας όλοι οι πολιτικοί γάμοι μετό των Γερμανών πολιτών θα γίνεται από ένωσ πορτραίτου ή μιας προτομής του Φύρερ.

Η άπόφασιν, όσον θα παντρεύονται οι μέλλοντες, θα πρέπει να είναι σπολιμένη με τον άγαυόν στανόν, έπίγραμμα του τότε Ράγ, μετά δέ την τέλειαν του γάμου τό ζεύγος των νεονύμφων θα λαμβάνει ως δώρον από τας άρχάς ένα μικρόν τεύχος, στο άκον άναπτύσσεται συντόμως ή θεωρία περί της άνάγκης της διατηρήσεως καθόλας και άμνηστικής της γερμανικής φίλης, καθώς και ένας τόμος του λεγόμενου βιβλίου του Φύρερ «Ο άγών μου».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ

ΣΟΥΕΖ: Η ΠΥΛΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΥΠΕΡΠΟΝΤΙΟΥΣ ΚΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ

Αι Ιταλικαί διεκδικήσεις πού άφορούν την διώρυγα του Σουέζ και άποβλέπουν στην συμμετοχή και της Ιταλίας εις την διοίκηση της διώρυγας και στην μερίσιν των διωδίων, έρχονται να υπενθυμίσουν και πάλιν πόσον κολοσιαιάς σημασίας ύπηρεεί διά την ανθρωπότητα.

— Υπόθετο, ότι έχω την ίδια ηλικία, λέγει ψάλλοντες στον γενοσυνάστη Μπερβέρ.

— Πράγματι, άγαντι ό συνομιλήτης του. Είπα και οι δύο έζησαν τριών έτων. Σε μια τέτοια ηλικία έχει μάθει κανείς να αντιμετωπίζει ψυχράματα και τις πιο δύσκολες περιστάσεις. Ήδη από Μπουργκος διά να σάς ένω... «ο την ζωική έπιθυμία, από την όποια διακινείται η γαλλική Κυβέρνηση, η άσκηση στήριξη φίλων σχέσεις με την εθνικιστική Ιστορία. Ήδη η έλευση της του γαλλικού λαού έπαιξε επί τη την άσκηση και αν έμπεθαίνετε, ότι η Ιστορία θα είναι και στο μέλλον άσπιδος ανεξάρτητη, όπως και στο παρελθόν, τότε η παιδεία του γαλλικού λαού θα μάθει η έθνοισιασμού την επαναστατική της παροτρυνόσης γαλλοισανικής φίλης.

Ο κ. Χορντάνα από τό λόγια αυτά άνατηρά όσον να τον έδωσαν θαδύτατα και άνατηρά όσον τόνο:

— Κάτω γενοσυνάστη, η άσκηση σας αυτή είναι τελείως άδικαστολόγητος. Ήδη κατά την εθνοπαίχην κρίση του παρελθόντος Σαπενβρίου, αλληλοσχετίσας ός ηγνυθισμέν άπόκρινον ούδεντορήτά μας, εις περιεπαισιν έκρίσεως πολέμου. Και την έγγνηση αυτήν δυνάμει και τόρα και διά τό μέλλον να την επαναλάβωμεν.

— Αυτό δέν τό έληνοήνομεν, παροτρυνόσε τότε ο κ. Μπερβέρ, αλλά ήτοιχεί και τό ζήτημα των έξων έθελοντων...

Πάλιν ο στρατηγός Χορντάνα φαίνεται να έθνη. Και άνατηρά όσην:

— Γνωρίζετε τον ίππερμανον χαροπατήρα του Ισπανικού λαού, κ. Μπερβέρ. Αν οι έξων έθελοντες έδωσαν ούλοσύνε μετό τό τέλος του έμφυτου πολέμου, θα ός επιτρυνόσε έμεις οι ίδιοι να ές παροτρυνόσε την θαδύση σας, διά να τους άποκαταστήσωμεν από την Ιστορίαν...

Έπειτα από την στιγμήν αυτήν, εις την όοιαν τον να μετόψ Γαλλίας και εθνικιστικής Ιστορίας προβλήματα είχαν ληθ, και η άναγνωρίσις του στρατηγού Φάνου δέν ήτο δυνατόν να μη πραγματοποιηθή τό ταχύτερον.

Έπειτα από την στιγμήν αυτήν, εις την όοιαν τον να μετόψ Γαλλίας και εθνικιστικής Ιστορίας προβλήματα είχαν ληθ, και η άναγνωρίσις του στρατηγού Φάνου δέν ήτο δυνατόν να μη πραγματοποιηθή τό ταχύτερον.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ

ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο ίσχυρός των Έσπεριων του Ράγ, έξέδωσε άπόφασιν, διά της όοιας όλοι οι πολιτικοί γάμοι μετό των Γερμανών πολιτών θα γίνεται από ένωσ πορτραίτου ή μιας προτομής του Φύρερ.

Η άπόφασιν, όσον θα παντρεύονται οι μέλλοντες, θα πρέπει να είναι σπολιμένη με τον άγαυόν στανόν, έπίγραμμα του τότε Ράγ, μετά δέ την τέλειαν του γάμου τό ζεύγος των νεονύμφων θα λαμβάνει ως δώρον από τας άρχάς ένα μικρόν τεύχος, στο άκον άναπτύσσεται συντόμως ή θεωρία περί της άνάγκης της διατηρήσεως καθόλας και άμνηστικής της γερμανικής φίλης, καθώς και ένας τόμος του λεγόμενου βιβλίου του Φύρερ «Ο άγών μου».

Αι Ιταλικαί διεκδικήσεις πού άφορούν την διώρυγα του Σουέζ και άποβλέπουν στην συμμετοχή και της Ιταλίας εις την διοίκηση της διώρυγας και στην μερίσιν των διωδίων, έρχονται να υπενθυμίσουν και πάλιν πόσον κολοσιαιάς σημασίας ύπηρεεί διά την ανθρωπότητα.

— Υπόθετο, ότι έχω την ίδια ηλικία, λέγει ψάλλοντες στον γενοσυνάστη Μπερβέρ.

— Πράγματι, άγαντι ό συνομιλήτης του. Είπα και οι δύο έζησαν τριών έτων. Σε μια τέτοια ηλικία έχει μάθει κανείς να αντιμετωπίζει ψυχράματα και τις πιο δύσκολες περιστάσεις. Ήδη από Μπουργκος διά να σάς ένω... «ο την ζωική έπιθυμία, από την όποια διακινείται η γαλλική Κυβέρνηση, η άσκηση στήριξη φίλων σχέσεις με την εθνικιστική Ιστορία. Ήδη η έλευση της του γαλλικού λαού έπαιξε επί τη την άσκηση και αν έμπεθαίνετε, ότι η Ιστορία θα είναι και στο μέλλον άσπιδος ανεξάρτητη, όπως και στο παρελθόν, τότε η παιδεία του γαλλικού λαού θα μάθει η έθνοισιασμού την επαναστατική της παροτρυνόσης γαλλοισανικής φίλης.

Ο κ. Χορντάνα από τό λόγια αυτά άνατηρά όσον να τον έδωσαν θαδύτατα και άνατηρά όσον τόνο:

— Κάτω γενοσυνάστη, η άσκηση σας αυτή είναι τελείως άδικαστολόγητος. Ήδη κατά την εθνοπαίχην κρίση του παρελθόντος Σαπενβρίου, αλληλοσχετίσας ός ηγνυθισμέν άπόκρινον ούδεντορήτά μας, εις περιεπαισιν έκρίσεως πολέμου. Και την έγγνηση αυτήν δυνάμει και τόρα και διά τό μέλλον να την επαναλάβωμεν.

— Αυτό δέν τό έληνοήνομεν, παροτρυνόσε τότε ο κ. Μπερβέρ, αλλά ήτοιχεί και τό ζήτημα των έξων έθελοντων...

Πάλιν ο στρατηγός Χορντάνα φαίνεται να έθνη. Και άνατηρά όσην:

— Γνωρίζετε τον ίππερμανον χαροπατήρα του Ισπανικού λαού, κ. Μπερβέρ. Αν οι έξων έθελοντες έδωσαν ούλοσύνε μετό τό τέλος του έμφυτου πολέμου, θα ός επιτρυνόσε έμεις οι ίδιοι να ές παροτρυνόσε την θαδύση σας, διά να τους άποκαταστήσωμεν από την Ιστορίαν...

Έπειτα από την στιγμήν αυτήν, εις την όοιαν τον να μετόψ Γαλλίας και εθνικιστικής Ιστορίας προβλήματα είχαν ληθ, και η άναγνωρίσις του στρατηγού Φάνου δέν ήτο δυνατόν να μη πραγματοποιηθή τό ταχύτερον.

Έπειτα από την στιγμήν αυτήν, εις την όοιαν τον να μετόψ Γαλλίας και εθνικιστικής Ιστορίας προβλήματα είχαν ληθ, και η άναγνωρίσις του στρατηγού Φάνου δέν ήτο δυνατόν να μη πραγματοποιηθή τό ταχύτερον.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ

ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο ίσχυρός των Έσπεριων του Ράγ, έξέδωσε άπόφασιν, διά της όοιας όλοι οι πολιτικοί γάμοι μετό των Γερμανών πολιτών θα γίνεται από ένωσ πορτραίτου ή μιας προτομής του Φύρερ.

Η άπόφασιν, όσον θα παντρεύονται οι μέλλοντες, θα πρέπει να είναι σπολιμένη με τον άγαυόν στανόν, έπίγραμμα του τότε Ράγ, μετά δέ την τέλειαν του γάμου τό ζεύγος των νεονύμφων θα λαμβάνει ως δώρον από τας άρχάς ένα μικρόν τεύχος, στο άκον άναπτύσσεται συντόμως ή θεωρία περί της άνάγκης της διατηρήσεως καθόλας και άμνηστικής της γερμανικής φίλης, καθώς και ένας τόμος του λεγόμενου βιβλίου του Φύρερ «Ο άγών μου».

Αι Ιταλικαί διεκδικήσεις πού άφορούν την διώρυγα του Σουέζ και άποβλέπουν στην συμμετοχή και της Ιταλίας εις την διοίκηση της διώρυγας και στην μερίσιν των διωδίων, έρχονται να υπενθυμίσουν και πάλιν πόσον κολοσιαιάς σημασίας ύπηρεεί διά την ανθρωπότητα.

— Υπόθετο, ότι έχω την ίδια ηλικία, λέγει ψάλλοντες στον γενοσυνάστη Μπερβέρ.

— Πράγματι, άγαντι ό συνομιλήτης του. Είπα και οι δύο έζησαν τριών έτων. Σε μια τέτοια ηλικία έχει μάθει κανείς να αντιμετωπίζει ψυχράματα και τις πιο δύσκολες περιστάσεις. Ήδη από Μπουργκος διά να σάς ένω... «ο την ζωική έπιθυμία, από την όποια διακινείται η γαλλική Κυβέρνηση, η άσκηση στήριξη φίλων σχέσεις με την εθνικιστική Ιστορία. Ήδη η έλευση της του γαλλικού λαού έπαιξε επί τη την άσκηση και αν έμπεθαίνετε, ότι η Ιστορία θα είναι και στο μέλλον άσπιδος ανεξάρτητη, όπως και στο παρελθόν, τότε η παιδεία του γαλλικού λαού θα μάθει η έθνοισιασμού την επαναστατική της παροτρυνόσης γαλλοισανικής φίλης.

Ο κ. Χορντάνα από τό λόγια αυτά άνατηρά όσον να τον έδωσαν θαδύτατα και άνατηρά όσον τόνο:

— Κάτω γενοσυνάστη, η άσκηση σας αυτή είναι τελείως άδικαστολόγητος. Ήδη κατά την εθνοπαίχην κρίση του παρελθόντος Σαπενβρίου, αλληλοσχετίσας ός ηγνυθισμέν άπόκρινον ούδεντορήτά μας, εις περιεπαισιν έκρίσεως πολέμου. Και την έγγνηση αυτήν δυνάμει και τόρα και διά τό μέλλον να την επαναλάβωμεν.

— Αυτό δέν τό έληνοήνομεν, παροτρυνόσε τότε ο κ. Μπερβέρ, αλλά ήτοιχεί και τό ζήτημα των έξων έθελοντων...

Πάλιν ο στρατηγός Χορντάνα φαίνεται να έθνη. Και άνατηρά όσην:

— Γνωρίζετε τον ίππερμανον χαροπατήρα του Ισπανικού λαού, κ. Μπερβέρ. Αν οι έξων έθελοντες έδωσαν ούλοσύνε μετό τό τέλος του έμφυτου πολέμου, θα ός επιτρυνόσε έμεις οι ίδιοι να ές παροτρυνόσε την θαδύση σας, διά να τους άποκαταστήσωμεν από την Ιστορίαν...

Έπειτα από την στιγμήν αυτήν, εις την όοιαν τον να μετόψ Γαλλίας και εθνικιστικής Ιστορίας προβλήματα είχαν ληθ, και η άναγνωρίσις του στρατηγού Φάνου δέν ήτο δυνατόν να μη πραγματοποιηθή τό ταχύτερον.

Έπειτα από την στιγμήν αυτήν, εις την όοιαν τον να μετόψ Γαλλίας και εθνικιστικής Ιστορίας προβλήματα είχαν ληθ, και η άναγνωρίσις του στρατηγού Φάνου δέν ήτο δυνατόν να μη πραγματοποιηθή τό ταχύτερον.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ

ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο ίσχυρός των Έσπεριων του Ράγ, έξέδωσε άπόφασιν, διά της όοιας όλοι οι πολιτικοί γάμοι μετό των Γερμανών πολιτών θα γίνεται από ένωσ πορτραίτου ή μιας προτομής του Φύρερ.

Η άπόφασιν, όσον θα παντρεύονται οι μέλλοντες, θα πρέπει να είναι σπολιμένη με τον άγαυόν στανόν, έπίγραμμα του τότε Ράγ, μετά δέ την τέλειαν του γάμου τό ζεύγος των νεονύμφων θα λαμβάνει ως δώρον από τας άρχάς ένα μικρόν τεύχος, στο άκον άναπτύσσεται συντόμως ή θεωρία περί της άνάγκης της διατηρήσεως καθόλας και άμνηστικής της γερμανικής φίλης, καθώς και ένας τόμος του λεγόμενου βιβλίου του Φύρερ «Ο άγών μου».

ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΤΣΑΜΠΕΡΛΑΙΝ ΣΕ ΜΙΑ ΒΟΥΛΕΥΤΙΝΑ

Είπε ήδη γνωστόν, ότι κατά την προσεχή έπίσημον έπίσκεψιν του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας κ. Λεμπόν και της συζύγου του εις τό Λονδίον, τό προσεδόχον ζεύγος θα γίνει πανηγυρικός δεχτόν και εις την Βουλήν των Κοινοτήτων.

Πρό ήμερών, λοιπόν, ήμουν σχε τινός από τό θέμα τό «Άγγλος αρροθυτογράφος είπε στους διωκτές τά έξης:

— Παρακαλώ τους κ. κ. συναδέλφους να είναι παρόντες κατά την δεξίωση του κ. Λεμπόν και της συζύγου του εις την Βουλήν. Όσοι μάλιστα έπιθυμούν, δύνανται να έλθουν συνοδευόμενοι από μίαν κυρίαν.

Τότε μια βουλευτίνα, η Μίς Χόμπσγουορντ, έθεσε τό ακόλουθον ερώτημα στον κ. Τσάμπερλαιν: «Μπορώ να μάθω, κύριε Πρόεδρε, αν και οι μυστικιστές θα έλθουν τό διαβόημα να έλθουν στην δεξίωση του κ. Λεμπόν συνοδευόμενοι από έναν άνδρα;

— Βεβαίως, απήντησε γελόντας ο Προθυτογράφος, εύχουσι, άλλως τε, να όρξην άνδρα, άξιότιμη συνάδελφε, άξουν να σάς συνοδεύουν.

Σημειωτέον, ότι η Μίς Χόμπσγουορντ έχει περάσει τό έξήτημα και είναι γνωστή για την άσχημά της...

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

„ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ“

Αυτή είναι ή συμβουλή πού δίδουν από ήμερών τά περισσότερα παρισινά φίλια στόν κ. Παρισίανους. «Η συμβουλή αυτή άκούσθ την περίτοιαν άεροπορικής έπιθέσεως κατά της γαλλικής προτομής, όστιαν εξαποστάσεις χιλιάδων παρισινών, σίνιφωνα με τά καταστισθέντα από διετίας σχέδια άντισεπορικής άμυνας των Παρισίων προεβλέπον, ότι θα κατέβηκαν από 27.000 βόμβας των παρισινών σπιτιών πού είχαν όργανιστή καταλήγους για να προστελέσουν τον άεμο πληθυσμό από τις βόμβες των άεροπλάνων.

Αλλά τόρα διαπιστώθ, ότι τά βόμβες από μόνον σε βόμβες των 30 χιλών άνέχονται.

Είπε δέ γνωστόν, ότι τά βουλοδιστικά άεροπλάνα όήμερα χρησιμοποιούν συνήθως βόμβας των 100 μέτρων, τά 9 γερμανικά, τά 8,5 γαλλικά.

Για να μωρσθ διως ή όροφή ένωσ ύπογειον να άνθξθ σε βόμβα έστο και 100 μόνον χιλών, πρέπει να έχη τό τομείο της πάχος ένωσ μέτρον και δέκα εκατοστών τουλάχιστον. Άλλως τό άντισεπορικό αυτό καταφύγιον, θα γίνει ποτιστικό διά για νέκυνον πού θα ζήτοσαν έκεί προστάσι.

Από τις 27.000 όμως παρισινά βόμβες καταφύγια, κανένας ή όροφή δέν έχει τόσο πάχος.

Γι' αυτό και οι έρμηνοίτες των Παρισίων φωνάζουν τόσα: «Μακρυά από τά ύπογεια».

Για να παροσώγων τό άντισεπορικό καταφύγιον επαρκή προστασία, πρέπει κατά τους τελευταίους υπολογισμούς των ειδών να βρισκονται σε βάθος 60—70 μέτρων υπό τό έδαφος.

Και για να κατασκευασθούν τέτοια καταφύγια πρέπει διατεθούν μόνον για τό Παρίσι 4 διακεταμύρια φράγκα (12 διακεταμύρια δραχμαί).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Προκειμένου εντός των ήμερών να έλγθ ή νέος άρχηγός της Καθολικής Έκκλησίας, άξίζει να μάθωμεν πόσο είναι οι πιστοί καθολικοί του Ποντιφίκιους εις όλην την γήν.

Λοιπόν, σημειώνω με τάς τελευταίας στατιστικάς, ό πληθυσμός της γής άνέχεται σήμερον εις 1 διακεταμύριον διακεταμύρια έξοισ εκατομμύρια φράγκα. Έξ αυτών ή χριστιανική είναι δύο εκατομμύρια, έκ των όποιων πάλιν 350 περίπου εκατομμύρια είναι καθολικοί.

Μέσ' στή μικρή, κουκλίστικη κάρτα της η Ντόρα ηγαυογχοτάνε έξάλλη, σαν ή λεοσπράδακί στο κλουδί. Τά μεγάλα κατάμαυρα μάτια της ίσκιώσανε γαλάζιοι κύκλοι ακούρι και γύρω από τά παχεία, ήδονικά της χείλη σχηματίζονται δύο γραμμές θαθείες και πικρές. Είχε κλάψει πολύ. Κι' αντί να ξεσπάσει με τό κλάμα της, είχε περισσότερο ξανάει. Ένα ήφαιστο ένωωθε να φλογίζη την ψυχή της να ή συνταραχή, να και ή τά λάβα του όλους τους άνθρώπους της όρημης νεότητος της. Τό σκοτισμένο υπό της εφώτιζαν άστραπής όρημης και μίσους, καταγρόδων σθένος έγνάρωνται με ή γοργάδα της προσβολής κινηματογραφικής κορέλλας. Άπόκρου στο μικρό κομποδίο πλήθος μωσοδουμένα ταίριαρα σχηματίζανε μίαν άσχημη πυρρίδα πού έβγαζε έναν καπνό άποπνικτικό. Από τό χόλλ' έφτανε θαρεία, λαλίστικη ή μυροδία πολλών λουλουδιών, άνάκταν μαρμαίμων.

—Άλες κ' είναι νεκρολούουδα πού ξενοχτήσανε πλάτ' σ' ένα φέρετρο, σκέφτηκε, και με δύο σπύρα θρήνη έξω, άνοιξε τό παρθένο πού έβλεπε στην αύλη κι' ένα ένα πέταξε όλα τά μπουκέτα. Ύστερα στάθηκε λίγο να ή χτυπήσθ ό φρέσκο αέρας. Για μία στιγμή τά έξάγεσε όλα. Άκούγε τό γοργό χτυποκάρι της σαν ένας έξων πού δοκίμασε τό σφυγμό της. Τό ίδιο σαν έξων πού του είχαν διηγηθ ή με όλδερή ή ιστορία, θυμίσανε βαθιά τον πόνο της. Ένας μικρός μάγκας πού περνούσε από τό στενό δρομάκι, πίσω από την αύλη, κοντοστάθηκε. Με μάτι λαίμαργο κύτταξε τό ώραιο κεφάλι της θεατρίνας με τό άνυπόταχτο σύμφωνο των χρυσών της μαλλιών, ήπιε την ήδονή των μωσαίων, μωσανό σπινθ, των λευκών, χυτών όμων, της καστανής, μεγάλης έλκας πού δεξίω της υπέρσπου, έφτυσε τον καπμό του σφυγμού ή έφανε τραγούνοντας σακακκάς, σά νάχε μαντέψει τό δράμα της:

Ήταν εν' ή άγαστη, μίαν παραπονοία (όσαι, πάντα ό έρωσ πεθαίνει, δέ έλ...)

Τό κάρβουνο της καρδιάς της πούχε για λίγο σκεπαστή με ή λεπτή στάχτη μιας λίγιστης λαμπράς, έφριξε, έσπίθισε και την έβλεψε πάλι. Έκλεισε νευρικά τό παρθένο κι' έπήγε να σωρίσθ στην κανάπε, άπάντου στο καινούργιον, μενεξίλλ ταρταδόριο της φόρεμα, έπαισε τις πεντάκτιδες νταντέλλες πού μόλις πχες είχε πρωτοβάλει, στην προέση της θεαματικής ρεθό «Καλοπέρα Άθήνα». Τό φόρεμα έτριξε στο πέσιμο της, σά νάχε ζωή. Γύρισε και τό κύτταξε όρωσιμένη κ' ύστερα άνασηκώθ, τό πήρε στα χέρια της και θαλάθηκε να τό σκληρ. Έπειδή όμως δέν τά κατάφερε, έβλεψε σε μία πτυχή του τά λευκά, μαργαριτερένια δόντια της, τράβηξε μία λουρίδα κ' ύστερα με χέρια και με δόντια τό κουρέλιασε λυσσομένη.

—Στό διάβολο, γρουσουζικό, μοιρολόγιος, έναπαφτόντας στον καναπέ. Και θυμήθηκε με τί έθνοισιασμό τό είχε δοκιμάσει, λίγες μέρες πριν. Ήτανε μοντέλο. Ο' ίδιος ό Τώνης τάχε διαλέξει από την έκθεση της καλύτερης μοδίστρας. Είχε δώσει ένα σωρό λεπτά.

—Θέλω να θαμπώσω τον κόσμο στην προέση, να κάταν πάταγο, της είχε πη.

Κ' είχε, αλήθεια, σωστό θοίσκο. Όλα της τά νομέρα μπικριστήκαν έξη-έπτά φορές. Στα δύο μάλιστα ό κόμος όρθος, έξάλλος χειροκροτούσε, εφώνιζε, την καλούσε με τ' όνομά της. Και τ' άνθη έωλες στη σκηνή. Χαρούμενη, περήφανη ξανάβγαίνει πρόθυμα, έστελνε φίλια δεξιά κι' αριστερά, ξανάκονε τό νομέρο με κέφι. Μέσ' στο θάμνο

Μέσ' στή μικρή, κουκλίστικη κάρτα της η Ντόρα ηγαυογχοτάνε έξάλλη, σαν ή λεοσπράδακί στο κλουδί. Τά μεγάλα κατάμαυρα μάτια της ίσκιώσανε γαλάζιοι κύκλοι ακούρι και γύρω από τά παχεία, ήδονικά της χείλη σχηματίζονται δύο γραμμές θαθείες και πικρές. Είχε κλάψει πολύ. Κι' αντί να ξεσπάσει με τό κλάμα της, είχε περισσότερο ξανάει. Ένα ήφαιστο ένωωθε να φλογίζη την ψυχή της να ή συνταραχή, να και ή τά λάβα του όλους τους άνθρώπους της όρημης νεότητος της. Τό σκοτισμένο υπό της εφώτιζαν άστραπής όρημης και μίσους, καταγρόδων σθένος έγνάρωνται με ή γοργάδα της προσβολής κινηματογραφικής κορέλλας. Άπόκρου στο μικρό κομποδίο πλήθος μωσοδουμένα ταίριαρα σχηματίζανε μίαν άσχημη πυρρίδα πού έβγαζε έναν καπνό άποπνικτικό. Από τό χόλλ' έφτανε θαρεία, λαλίστικη ή μυροδία πολλών λουλουδιών, άνάκταν μαρμαίμων.

—Άλες κ' είναι νεκρολούουδα πού ξενοχτήσανε πλάτ' σ' ένα φέρετρο, σκέφτηκε, και με δύο σπύρα θρήνη έξω, άνοιξε τό παρθένο πού έβλεπε στην αύλη κι' ένα ένα πέταξε όλα τά μπουκέτα. Ύστερα στάθηκε λίγο να ή χτυπήσθ ό φρέσκο αέρας. Για μία στιγμή τά έξάγεσε όλα. Άκούγε τό γοργό χτυποκάρι της σαν ένας έξων πού δοκίμασε τό σφυγμό της. Τό ίδιο σαν έξων πού του είχαν διηγηθ ή με όλδερή ή ιστορία, θυμίσανε βαθιά τον πόνο της. Ένας μικρός μάγκας πού περνούσε από τό στενό δρομάκι, πίσω από την αύλη, κοντοστάθηκε. Με μάτι λαίμαργο κύτταξε τό ώραιο κεφάλι της θεατρίνας με τό άνυπόταχτο σύμφωνο των χρυσών της μαλλιών, ήπιε την ήδονή των μωσαίων, μωσανό σπινθ, των λευκών, χυτών όμων, της καστανής, μεγάλης έλκας πού δεξίω της υπέρσπου, έφτυσε τον καπμό του σφυγμού ή έφανε τραγούνοντας σακακκάς, σά νάχε μαντέψει τό δράμα της:

Ήταν εν' ή άγαστη, μίαν παραπονοία (όσαι, πάντα ό έρωσ πεθαίνει, δέ έλ...)

Τό κάρβουνο της καρδιάς της πούχε για λίγο σκεπαστή με ή λεπτή στάχτη μιας λίγιστης λαμπράς, έφριξε, έσπίθισε και την έβλεψε πάλι. Έκλεισε νευρικά τό παρθένο κι' έπήγε να σωρίσθ στην κανάπε, άπάντου στο καινούργιον, μενεξίλλ ταρταδόριο της φόρεμα, έπαισε τις πεντάκτιδες νταντέλλες πού μόλις πχες είχε πρωτοβάλει, στην προέση της θεαματικής ρεθό «Καλοπέρα Άθήνα». Τό φόρεμα έτριξε στο πέσιμο της, σά νάχε ζωή. Γύρισε και τό κύτταξε όρωσιμένη κ' ύστερα άνασηκώθ, τό πήρε στα χέρια της και θαλάθηκε να τό σκληρ. Έπειδή όμως δέν τά κατάφερε, έβλεψε σε μία πτυχή του τά λευκά, μαργαριτερένια δόντια της, τράβηξε μία λουρίδα κ' ύστερα με χέρια και με δόντια τό κουρέλιασε λυσσομένη.

—Στό διάβολο, γρουσουζικό, μοιρολόγιος, έναπαφτόντας στον καναπέ. Και θυμήθηκε με τί έθνοισιασμό τό είχε δοκιμάσει, λίγες μέρες πριν. Ήτανε μοντέλο. Ο' ίδιος ό Τώνης τάχε διαλέξει από την έκθεση της καλύτερης μοδίστρας. Είχε δώσει ένα σωρό λεπτά.

—Θέλω να θαμπώσω τον κόσμο στην προέση, να κάταν πάταγο, της είχε πη.

Κ' είχε, αλήθεια, σωστό θοίσκο. Όλα της τά νομέρα μπικριστήκαν έξη-έπτά φορές. Στα δύο μάλιστα ό κόμος όρθος, έξάλλος χειροκροτούσε, εφώνιζε, την καλούσε με τ' όνομά της. Και τ' άνθη έωλες στη σκηνή. Χαρούμενη, περήφανη ξανάβγαίνει πρόθυμα, έστελνε φίλια δεξιά κι' αριστερά, ξανάκονε τό νομέρο με κέφι. Μέσ' στο θάμνο

Μέσ' στή μικρή, κουκλίστικη κάρτα της η Ντόρα ηγαυογχοτάνε έξάλλη, σαν ή λεοσπράδακί στο κλουδί. Τά μεγάλα κατάμαυρα μάτια της ίσκιώσανε γαλάζιοι κύκλοι ακούρι και γύρω από τά παχεία, ήδονικά της χείλη σχηματίζονται δύο γραμμές θαθείες και πικρές. Είχε κλάψει πολύ. Κι' αντί να ξεσπάσει με τό κλάμα της, είχε περισσότερο ξανάει. Ένα ήφαιστο ένωωθε να φλογίζη την ψυχή της να ή συνταραχή, να και ή τά λάβα του όλους τους άνθρώπους της όρημης νεότητος της. Τό σκοτισμένο υπό της εφώτιζαν άστραπής όρημης και μίσους, καταγρόδων σθένος έγνάρωνται με ή γοργάδα της προσβολής κινηματογραφικής κορέλλας. Άπόκρου στο μικρό κομποδίο πλήθος μωσοδουμένα ταίριαρα σχηματίζανε μίαν άσχημη πυρρίδα πού έβγαζε έναν καπνό άποπνικτικό. Από τό χόλλ' έφτανε θαρεία, λαλίστικη ή μυροδία πολλών λουλουδιών, άνάκταν μαρμαίμων.

—Άλες κ' είναι νεκρολούουδα πού ξενοχτήσανε πλάτ' σ' ένα φέρετρο, σκέφτηκε, και με δύο σπύρα θρήνη έξω, άνοι

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ένός το φορηγό «Μαριάνος» περνάει από την «Βουλή» θάλασσα, στον κόλπο του «Αγίου», ξεσπάει μία φοβερή τρικυμία, που παίρνει τις βάσεις του, και παρασέρνει πολλούς από το πλήρωμα του στο χάος του Ίνδιου ωκεανού. Ο καπετάνιος του φορηγού Μηνάς Σόφρας, την ώρα που περνάει έξω από την ανοιχτή καμπίνα του δεύτερου Νίκου Τσαφίρη, βλέπει μία θαλάσσια ανιχνή. Μπαίνοντας μέσα στην καμπίνα, ο καπετάν Μηνάς βλέπει μαζί με τα σκοτεινά πρόσωπα της θαλάσσης του δεύτερου και μία φωτογραφία της θείας του γυναίκας, της «Αγίας», που ταξιδεύει στο ίδιο γιοκά, μαζί του. Τυχαίως από το θύλο του, που ξεσπάει δίπλα στο θύλο της θαλάσσης, ο καπετάνιος διακρίνει στην πόρτα και βρίσκοντας εκεί το δεύτερο, τραβάει το πιστόλι του και τον πυροβολεί. Ο Τσαφίρης όμως αποφεύγει την πιστολιά κι' αράζει το δακτύλιό του χέρι του καπετάνιου. Οι δύο άντρες κυλούνται στο κατώστριο, ένα κάτω δίπλα τους παύει και τους πετάει πάνω στο κατώστριο με δύνη. Το κεφάλι του Μηνά χτυπάει κάτω δυνατά, κι' ο καπετάνιος λιποθυμεί. Ο δεύτερος τον σέρνει μέσα στο κατωστριο και προσπαθεί να τον αναστήσει, ο Μηνάς πραγματικά ανεύρεται, και, μ' όλη του την αδυναμία προσπαθεί να ξαναπέσει πάνω στον έλκτο της εγγύτητας του. Ο δεύτερος τον βελανίζει πως είναι άδικο να τον λιποθυμεί και αιώσει με τη γυναίκα του δεν τον συνδέει τίποτε ένοχο. Τότε ο Μηνάς, ανήσυχος για την φοβερή τρικυμία που βουίζει έξω, στέλνει τον δεύτερο να βοηθήσει την γυναίκα του και να τον ελέγξει. Ο Τσαφίρης τότες παύει να αντιστέκεται, δίνει την «Αγνολία» μουσική του και μισόγεινι, την άρπάζει στα μπράτσια του, της ρίχνει πάνω στους ώμους το δικό του σακάκι και την άρπίζει στην πόρτα του κατωστρίου. Η «Αγνολία» μπαίνει μέσα και βλέπει τον άντρα της λιποθυμώ πάνω στο κατωστριο. Τον ψαχίζει φιλάει, μα κείνος μένει ψυχρός κι' αμίλητος.

40V

Ξημέρωσε. Μία βρώμικη, γκρίνια χαρά, πάλαι με τα σκοτάδια της νύχτας. Μά η φουρτούνα δεν φανότανε πρόθυμη ν' αφήσει ήσυχο το καράβι. Τα κύματα εξακολουθούσαν να διεκδικούν με μανία το φορηγό, που τότε έφευγε στο ένο, και ποτέ ποτέ αλλού την άγκυρα.

Ξαφνικά, μέσα στα πρώτα θάμνη της ημέρας, που ανέλαβε, ακούστηκε η σειρήνα του καραβιού. Ο καπετάνιος, σαν να ζύπνησε από ένα θαύ λήθαργο, πετάχτηκε όρθος.

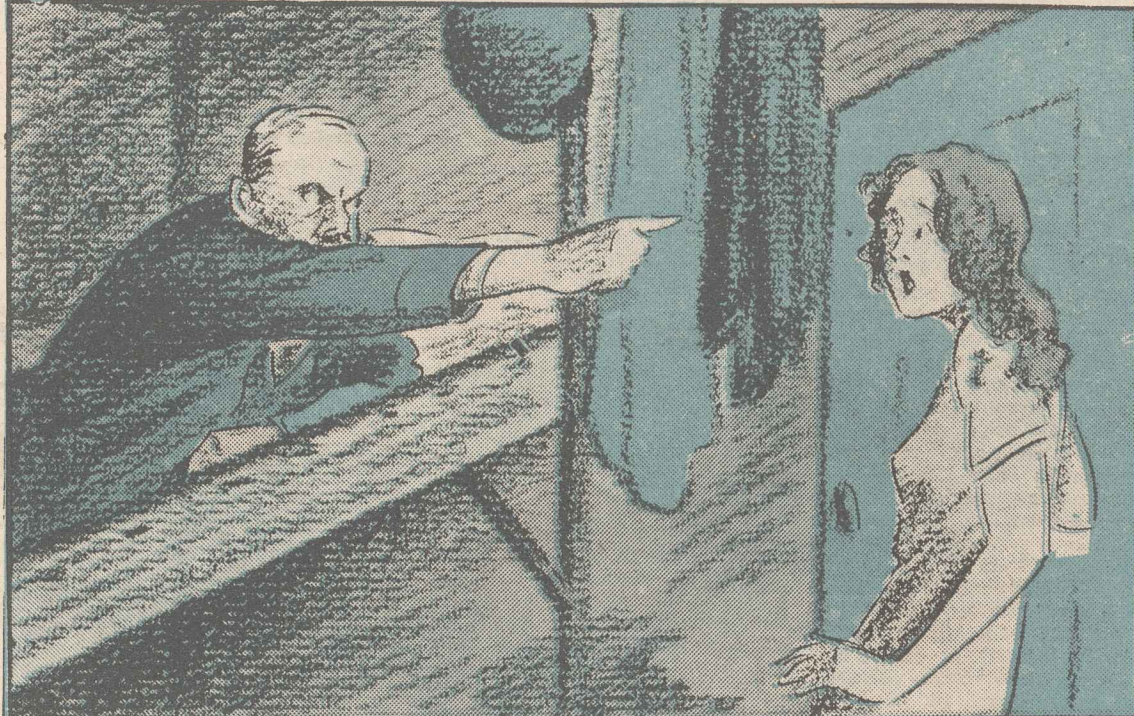
—Θα φάνηκε καράβι... ψιθύρισε.

Κι' έκανε μπουσουλώντας να προχωρήσει προς την πόρτα. Μά, πριν την ζυγώσει, η πόρτα ανοίξε, και μπήκε μέσα ο Παντελής, ο λοστρόμος. Είχε τα γκρίνια μαλλιά του κολλημένα στους κροτάφους, κι' ήτανε κατ' ακρίβεια ρυτίδωμένος μάγουλα του, απ' την αγωνία, απ' την κορώσι, απ' την άπνεια.

Καπετάνιο, φώναξε με μία φωνή που έμενε, ένα καίκι μες ζήταει βοήθεια με σινιάλα... Γ' αυτό σφυρίζετε... —Ναι... φαίνεται πως κάνει νερά... στο κατώστριο του είν' α- νεβόσαν ένας άραχος, και μάς κουνάει ένα μεγάλο κίτρινο πανί...

Ο καπετάνιος Μηνάς θύγχε, α- κουμπώντας στον ώμο του λο- στρόμου. Η μέρα είχε πάψει πιά να νάναι αμφιβολία, κι' είχε γίνει σχεδόν βεβαιότητα. Αρ- ιστέρα, και σε απόσταση ενός μιλίου, το κακόμοιρο το ψαρά- δικό καίκι παραδέρνε μες στα κύματα, που το κατασπαράζα- νε με φοβερές δαγκωματιές. Τούχανε κι' όλας φάει το τι- μόνι, το ένα κατάρτι και την άγκυρα, και τώρα προσπαθού- σαν να το καταπιούν ολόκλη- ρο—όσο έμενε... Απ' την κο- ρή του κατωστριού, που ποτέ α- νέβαινε στα ύψη, και ποτέ γυ- μούσε στα βόθρα, ο άραχος κολ- λημένος με τη δύναμη που δί- νει η απόγνωση, άπανά στο έλ- λο, είχε δαγκωμένο ένα με- γάλο κομμάτι χρωματιστό πα- νί, και το κουνούσε δεξιά κι' α- ριστερα μαζί με το κεφάλι του.

—Φουκαράδες... ψιθύρισε ο καπετάν-Μηνάς. Σε δέκα λε- πτά θάνα στον πάτο... —Τι να τους κάνουμε;... Ε- κανε κι' ο Παντελής ο λοστρό-

—Φύγε!.. Η φωνή του αντίχρησε δυνατή κι' άγρια με σα στην καμπίνα

μος. Κι' αν δε μάς είχανε πά- ρει τις θάρκες μας τα κύματα, πάλι δε θάτανε μπορέτο να τί- ρουμε στη θάλασσα με τέ- τοιο χαλασμό κυρίου... —Φουκαράδες... Ξαναθυρί- σε ο καπετάν-Μηνάς, ενώ απ' τα ύψη του δ' άραχης κουνούσε δλο και με λιγότερη δύναμη τα σήματα της απελπισίας του.

Η «Μαριάνος» ξεμάκρυνε, σπρωγμένη δυνατά απ' τα κύ- ματα κι' απ' τον άνεμο. Η σει- ρήνα της ξανάκλεισε για μία φορά ακόμα τους θορύβους των κυμάτων. Ξαναβίνοντας λίγη τελευταία παρηγορία στους δυστυχισμένους εκείνους. Και σε δέκα λεπτά, η τραγωδία είχε τελειώσει, κι' από πάνω της είχε κλείσει θιαστική η α- λυσία των φαρμαμένων κυμά- των. Τό καίκι είχε μπατήσει με το δελ' πλάι—πρώτος από όλους είχε ρουνηχτεί απ' τα κύ- ματα ο μαυρός του κατωστριού—μία ρουφήχτρα είχε σχηματι- στεί, κι' ύστερα, στην επιφάνεια φάνηκανε για λίγο μερικά συν- τρίμματα. Σε λίγο όμως, και συντρίμματα σκορπίστηκαν απ' την τρικυμία, και στη θέση του καίκιου με τους ζωντανούς αν- θρώπους, κύλησε μόνο θάρσα- κα τα νερά του, άπλητος, ο Ίκεανός...

Ο καπετάν-Μηνάς, ο Παντε- λής, και δυ-τρείς ναύτες, εί-

χανε παρακολουθήσει αυτή τη λίσ τον είδε να κουνιέται, έ- σκυψε πάνω του μ' αγωνία: —Πώς είσαι τώρα, Μηνά; —Εκείνος άφανε ένα πνιγμένο μουγκρητό. Απότομα, μαζί με τις αισθήσεις του που ξαναγύ- ριζαν, είχαν όρμησει στο μυα- λό του κι' όλες οι σκέψεις του, που είχε κοιμήσει τόσο ευε- ργικά η μακρυνά του λιποθυ- μιά.

—Τί έχεις;... Νοιώθεις τίπο- τε;... Έκανε η γυναίκα του άγ- καλιάζοντας τον μανιασμένο, αά νόθελε να τον διεκδικήσει απ' τα νύχια του πόνου.

—Οχι... τίποτε... Φύγε... της μουρμούρισε, σπρώχνοντάς την μακριά του.

—Γιατί να φύγω;... Και τον έ- ρωτούσε... —Όστε δεν ήξερε τί- ποτε;... —Ήταν τόσο μικρή λοι- πόν η λιποθυμία του, που σ' αυτό το διάστημα δεν είχε προ- φτάσει ο συννοχός της να την πληροφορήσει για ό,τι είχε γί- νει, την ώρα που γύρω στο κα- ράβι ώργιλαζε η φοβερή φουρ- τούνα...

—Θέλω να μείνω μόνος μου...

Εξίσια ήδονή, στην ιδέα πως αυτή, η άπιστη, η γντοπισμέ- νη, η πρόθυγη γυναίκα, τον άγαπούσε... και ρουφούσε αυτή την άγστη άνάμια απ' τα κλειστά του βλέφαρα, και την άφινε να εισχωρή ως το μυαλό του, απ' τα σκεπασμένα θαυο- λώματα των ματιών του, σωτή- ρια, λατρευτή, γεμάτη χυμούς, όμοια με όρρο θαυματουργό που του κεντούσε τα ναρκωμέ- ρια του νεύρα, και τον ξαναγύ- ριζε στη ζωή...

Ξαφνικά, την άπομάκρυνε ά- πότομα: —Πού έρσιόκομαστε; τη ρώ- τησε: —Δεν έξω άκριδώς, του ά- ποκριθήκε, άκουσα όμως το λο- στρόμο να λήη χτες πως είμα- στε στη μέση της 'Αραβικής θάλασσας... —Μά... Καλά... Πόσες μέρες είμαι τώρα λιποθυμισμένος;... —Δέκα... του άποκριθήκε ι. Ένα λυγμό η 'Αγνολία.

Δέκα μέρες! Κι' σ' αυτές τις δέκα μέρες η άτιμη αυτή είχε όλο τον καιρό να παροδο- θή χωρίς περιορισμό κανένα στην ένοχη άγκαλιά του έρω- μένου της, ενώ ο άντρας της γαροπάλευε άναίσθητος, γα- ρίς να μπορεί να παρεμβάλλη άνάμεσα σ' αυτή και στην ά- μαρτία τον έαυτό του, χωρίς να μπορεί να τη δη και τη στα- μάτηση.

Ο πόνος του ήταν τόσο με- γάλος, η πληγή που είχε άνοι- ξει μέσα στην καρδιά του τόσο βαθιά, που από τα βόθρη της άνέβλυσε όρμητικό το μίσος με παλσαμό.

—Φύγε! Φύγε, άμέσως! της ξαναφώναζε, πετώντας τα σκε- πάσματα. Φύγε, γιατί θα σε σκίσω!...

Σαν κυνηγημένο πουλί, η 'Α- γνολία θύγχε έξω απ' την καμ- πίνα. Κι' ο Μηνάς, τώρα που είχε λείψει το ύποστηρίγμα του μίσους του, έπεσε από πάτομα κλεινώντας με τις γροθιές τα μάτια του, που από μέσα τους άναβόλυνε καυτά δάκρυα...

—Άκουσε θήματα απ' έξω κ' η πόρτα της καμπίνας του ά- νοιξε, για να φανή στο άνοιγ- μά της ο γιατρός του καρα- βιού μαζί με το λοστρόμο τον Παντελή και την 'Αγνολία, κα- τακτινιη. Οι δυο άντρες πά- νω στον καπετάνιο, ο ένας απ' τις μασχάλες, ο άλλος απ' τα πόδια, και τον έραβλύνανε πάλι στην κουκέτα.

—Κι' όμως, δεν φαίνεται να- χη πυρετός... ψιθύρισε ο για- τρός, πιάνοντας του το μέτωπο. —Θέλω να μείνω μόνος μου... της ξανάπε με τα δόντια σφιγ- μένα.

—Μά γιατί; —Φύγε! Η φωνή του αντίχρησε δυνα- τή κι' άγρια μέσα στην καμπί- να. Ο καπετάνιος είχε άναση- κωθή στους άγκωνες του και την κυτούσε με τις κόρες των ματιών του διεσταλμένες, που άφηνανε να περνάνε φλόγες ά- δυσώπτες. —Υστερα, όμως, ά- πότομα, σαν να τον είχε ξανα- τλήσει η προσπάθεια πούχε κά- νει, ξανάπεσε θάρως στην κου- κέτα του κλεινώντας τα μάτια.

Η 'Αγνολία, που με τη φωνή του είχε άπομακρυνθή λίγο φο- βισμένη, έλεπόντάς τον να πέ- φτη, χύμηξε προς το μέρος του και τον άγκάλιασε σφιχτά, με άπλόγνωσι, με μανία.

—Μηνά μου... Τι έ- χεις;... Τί έπαδες;... Δε σου πέρασε ακόμα ο πυρετός, και γυρεύεις να διώξεις από κοντά σου τη φωτιά σου γυναίκα που σε λατρεύει;...

Με τα δόντια πάντα σφιγμέ- να, με τα μάτια κλειστά, την άφανε ο Μηνάς να τον χαϊδεύει και με τα χέρια και με τα λό- για, γιατί έννοιζε έτσι μιαν έ-

—Όταν ξανάφθε στον έαυτό του, η μέρα έπαυσε όλοκάθα- ρη μες απ' το φινιρίστι της καμπίνας του, μαζί με τις γα- λάσιες αούταγίες της ήμερης θάλασσας. Δίπλα του, η γυναι- κά του, η 'Αγνολία, τον κύτ- ταζε με δάκρυα στα μάτια. Μό-

—'Αλλό!.. 'Αλλό!.. Λέγετε... Πώς είπατε;... Μάλιστα καθάωτε- ρα, σάς παρακαλώ, γιατί δεν κα- ταλαβαίνω τί λέτε... —Μου δίνετε, σάς παρακαλώ, τον 'Αγιο Πέτρο; —Πώς;... Πώς;... —Τον 'Αγιο Πέτρο, είπα!.. —Τον 'Αγιο Πέτρο;... —Μάλιστα! Κι' αν δεν είν' εκεί ο 'Αγιος Πέτρος, δώστε μου τον 'Αρχάγγελο Γαβριήλ!.. —Γιατί; —Γιατί μου μιούετε. —Απλά, είσαυτε κι' εσείς κοντός; —Κάτι παραπάνω... Είμαι ένας άσχημίδιος!.. —'Αρχζω να έκτωμ την ελι- κοίνειά σας... —Σας άγαριστώ, αν και θα ή- θελα να έκεταθ ή κάτω ή έκταμ- σίς σας... —Μιά! Και τί άλλο θα ποτι- μούσατε συγκεχω- μένος να έκταμίζω από σας; —Ένα σωρό πρά- ματα... Την άναμνη- σθήτη κομμή έι- φάνισί μου, την άδι- αφιλονίκητη έξυπνά- δα μου, την συγχαν- τική ύπομνη μου, την έννοτιώδη ευγέ- νειά μου, τα σοβαρά και σταθερά αιδώ- μάτα μου... —'Α! είσαυτε φο- βερά άπαιτητός! Πώς είπατε άπαι- τή;... άπαιτητός!.. —Τα ποταμόματα που μου άραδύλασε άφού δεν σας έξυψο; —Πώς λέτε ότι δεν με έξερετε;... Ε- σαν τον τελευταίο καρπό έξω γίνει η σκιά σας; —Όστε σεις είσα- στε, λοιπόν; —'Ακριδώς! Ζών Μπερνέ, ο άνεπιθύ- μτος πούς του παρὸν άλώουθος της δε- σποινίδος Ζαννέ Τωσσαίν! —Η θρασυτής σας ύπερβαίνει κάθε όριο! Πώς τολμήσα- τε να μου τηλεφω- νήστε στο σπίτι μου; —'Ηθελα ν' ά- κοίσω τη φωνή σας, δεσποινίς... —'Ωαία δικαιο- λογία!.. —Δεν είνε δικαι- ολογία. Είνε ή άλήθεια... Σας πα- ρακαλώω συνηματικά τόσο και- ρό, κινδυνεύοντας να προκαλέσω τά εθνικά σόγια των διαβατών. Θέλω να πιστέψετε ότι θα ήμωνα έξαιρετικά έντιμίσμιος αν άνοι- γατε το σπίτι σας έστω και για να με δεισέτε... —'Ε! να που ίκανοποιήθηκε ή έπιθυμία σας. Είσαυτε τώρα ένυ- χισμένος... —Σχεδόν. —Γιατί σχεδόν; —Γιατί άλλο είνε ν' άκούη χα- νείς την άγαπημένη του φωνή από το τηλεφώνο κι' άλλο να την ά- κούη εκ του φυσικού. —'Εστω, όπως μου είπατε, κι' αν αυτή ή φωνή τον δεισέ;... —'Ασφαλώς! —Απλά, έπιμένετε να σας δεισο; —Ναι, αλλά εκ του φυσικού! —Όταν άδριο που θα ήγνιτε από το σπίτι σας σάς πληρώσω και σας μιλήσω... —'Α, πολλά ζητάτε... —Όταν, λοιπόν, άδριο σάς πλη- σιάσω και σας μιλήσω, κάντε μου τη χάρη να μου άπεφίνετε μερικές δεισιές της άστοχου προτιμής σας... Να χαρώ, λοιπόν, προκατα- βολικώς για την έντυχία μου: —'Όχι! —Γιατί; —Γιατί φοβόμαι ότι δεν θα έ- χω τη δύναμη να σας μιλήσω ά- σχημα... Φοβόμαι, μάλιστα ότι θα σας μιλήσω περισσότερο καλά από ό,τι πρέτει...

ΑΝΤΡΕ ΒΟΡΤΑΛ

ΜΙΑ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ...

—'Αλλό!.. 'Αλλό!.. Λέγετε... Πώς είπατε;... Μάλιστα καθάωτε- ρα, σάς παρακαλώ, γιατί δεν κα- ταλαβαίνω τί λέτε... —Μου δίνετε, σάς παρακαλώ, τον 'Αγιο Πέτρο; —Πώς;... Πώς;... —Τον 'Αγιο Πέτρο, είπα!.. —Τον 'Αγιο Πέτρο;... —Μάλιστα! Κι' αν δεν είν' εκεί ο 'Αγιος Πέτρος, δώστε μου τον 'Αρχάγγελο Γαβριήλ!.. —Γιατί; —Γιατί μου μιούετε. —Απλά, είσαυτε κι' εσείς κοντός; —Κάτι παραπάνω... Είμαι ένας άσχημίδιος!.. —'Αρχζω να έκτωμ την ελι- κοίνειά σας... —Σας άγαριστώ, αν και θα ή- θελα να έκεταθ ή κάτω ή έκταμ- σίς σας... —Μιά! Και τί άλλο θα ποτι- μούσατε συγκεχω- μένος να έκταμίζω από σας; —Ένα σωρό πρά- ματα... Την άναμνη- σθήτη κομμή έι- φάνισί μου, την άδι- αφιλονίκητη έξυπνά- δα μου, την συγχαν- τική ύπομνη μου, την έννοτιώδη ευγέ- νειά μου, τα σοβαρά και σταθερά αιδώ- μάτα μου... —'Α! είσαυτε φο- βερά άπαιτητός! Πώς είπατε άπαι- τή;... άπαιτητός!.. —Τα ποταμόματα που μου άραδύλασε άφού δεν σας έξυψο; —Πώς λέτε ότι δεν με έξερετε;... Ε- σαν τον τελευταίο καρπό έξω γίνει η σκιά σας; —Όστε σεις είσα- στε, λοιπόν; —'Ακριδώς! Ζών Μπερνέ, ο άνεπιθύ- μτος πούς του παρὸν άλώουθος της δε- σποινίδος Ζαννέ Τωσσαίν! —Η θρασυτής σας ύπερβαίνει κάθε όριο! Πώς τολμήσα- τε να μου τηλεφω- νήστε στο σπίτι μου; —'Ηθελα ν' ά- κοίσω τη φωνή σας, δεσποινίς... —'Ωαία δικαιο- λογία!.. —Δεν είνε δικαι- ολογία. Είνε ή άλήθεια... Σας πα- ρακαλώω συνηματικά τόσο και- ρό, κινδυνεύοντας να προκαλέσω τά εθνικά σόγια των διαβατών. Θέλω να πιστέψετε ότι θα ήμωνα έξαιρετικά έντιμίσμιος αν άνοι- γατε το σπίτι σας έστω και για να με δεισέτε... —'Ε! να που ίκανοποιήθηκε ή έπιθυμία σας. Είσαυτε τώρα ένυ- χισμένος... —Σχεδόν. —Γιατί σχεδόν; —Γιατί άλλο είνε ν' άκούη χα- νείς την άγαπημένη του φωνή από το τηλεφώνο κι' άλλο να την ά- κούη εκ του φυσικού. —'Εστω, όπως μου είπατε, κι' αν αυτή ή φωνή τον δεισέ;... —'Ασφαλώς! —Απλά, έπιμένετε να σας δεισο; —Ναι, αλλά εκ του φυσικού! —Όταν άδριο που θα ήγνιτε από το σπίτι σας σάς πληρώσω και σας μιλήσω... —'Α, πολλά ζητάτε... —Όταν, λοιπόν, άδριο σάς πλη- σιάσω και σας μιλήσω, κάντε μου τη χάρη να μου άπεφίνετε μερικές δεισιές της άστοχου προτιμής σας... Να χαρώ, λοιπόν, προκατα- βολικώς για την έντυχία μου: —'Όχι! —Γιατί; —Γιατί φοβόμαι ότι δεν θα έ- χω τη δύναμη να σας μιλήσω ά- σχημα... Φοβόμαι, μάλιστα ότι θα σας μιλήσω περισσότερο καλά από ό,τι πρέτει...

—'Ε! δεν είσαυτε καθόλου στά- καλά σας, μου φαίνεται. —Αυτό λέω κι' έγω! —Ναι, τί ζητάτε από τέλους, κύ- ριε; —Τόν Παράδεισο, δεσποινίς. —Κάνετε λάθος στο νόημα. 'Εδω είνε το δωρηγόριο κ. Πώλ Τωσσαίν. —'Αδύνατον! —Τί θα σή αδύνατον; —'Αδύνατον θα πη ότι εκεί δεν είνε το δωρηγόριο κ. Πώλ Τω- σσαίν, αλλά ο Παράδεισος! —Αυτό έλεπε να μου ήπτε ότι δεν έζωω που καθόμαι! —Πολύ το φοβόμαι, δεσπο- νίς. —Ενθαρσιστώ για το κομπλιμέν- 'Επαρκεί μου, όμως, να σας γνω- στοποιήσω ότι είμαι ή κόρη του κ. Πώλ Τωσσαίν. —Τό έζωω! —Πώς; —Τό έζωω, σάς λέω! —Κι' άφού τό έξερετε πως έπι- μένετε να μου ζητάτε πρόσωπα που κατά γενικήν όμοιογία κυτοικούν στον Παράδεισο; —Μά άφού εκεί είνε ο Παρά- δεισος; —Πάλι τα ίδια θα έχωμμε, δη- λαδή; Δεν συμφωνήσαμε ότι έδω είνε το δωρηγόριο κ. Πώλ Τω- σσαίν; —Γιά τόν κόσμο! —Απλά; —Για τόν κόσμο είνε το κ. Τωσσαίν. Για μένα, όμως, είνε ο Παράδεισος. —Καλά; Τι θα πη γιά σας; —Γιατί σάς άρέσει να προσπι- ήρθε την κοιτή; —Δεν έχω καμιά διάθεση να προσποιηθώ!.. —'Όποτε, είσαυτε κοιτή; —Ποθόν... —'Α! μ' αυτό με ένδομιάζει!

ΑΝΤΡΕ ΒΟΡΤΑΛ

ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

Το έμάρτημα του Χαβιέ

Ο μέγας πνευματικός δεσμός της Παλαιάς Διαθήκης—της άρ- χαϊότητας της θεοκρατούμενης 'Ανατολής—προς την Καινήν, την καινούργια Διαθήκη, την ιστορία του Χριστού και της ώραιάς παγκοσμίου θρησκείας του, είνε ο Δαβίδ ο προφητά- νας, 'Αγιος, δηλαδή, μαζί και Βασιλεύς. Απ' αυτόν κρατεί κατ' ευθείαν η συγγένεια έως τον 'Ιωσήφ, τον σύζυγον της ευσέβους Μαρίας της Βηθλέμ, της παρθένου Θεομήτορος.

Ο Δαβίδ, όπως μάς τόν πε- ριέσωσε λεπτομερέστατα η πα- ράδοσις των Γραφών, ήταν μι- κροκαμμένος και ταπεινός τοπακάκος στα βουνά τον και- ρό που βασιλεύσε στο 'Ισραήλ ο άραχός και μεγαλοπρεπής Σα- ούλ. Μικρότερος απ' όλα τα παιδιά του πατέρα του ο Δα- βίδ, έμενε στη στήνη να φυ- λάξη τα πρόβατα, όταν πολε- μούσαν τ' άδέρφια του. Ο Σα- ούλ μάλιστα τον συμπαθούσε και τόν έβαζε να τον παίζει κι- θάρα καμιά φορά για να δια- σκεδάξη τις ήμεμονικές στενα- χώρες του. 'Αλλά, μία μέρα που ο Δαβίδ είχε πάει φαί στο στρατόπεδο, είδε ότι ήταν πο- λύ δύσκολα για τους δίκους του τα πολεμικά πράγματα.

Οι Φιλισταίοι, οι έχθροί, είχαν διαλέξει κάποιον έξαιρετικά ρωμαλέο εφομόχο από την πα- ράτξη τους, τον Γολιάθ, και τον είχαν βγάλει στη μέση προ- καλώντας να στεφύουν και οι 'Εβραίοι έναν να μονομαχήση μ' αυτόν. Κι' όποιος νίκηση α- πό τους δυο σ' αυτή την πάλη, να δώση την τελική επικρατησι και στο έθνος του. Ο Δαβίδ που τ' άκουσε κι' έννοιωσε τη ντροπή της φύλης του να στε- κεται δειλή με σταυρωμένα τα χέρια σε απόγνωση από την τρομέρα της, έπηρε τη φοβε- ρή απόφασι να βγή στο μιν- τάν και να τα βάλη αυτός με τον γίγαντα!

Ο βασιλιάς Σαούλ έθαύμα- σε την παλληκαριά του νέου και τούδωσε τη δική του πανο- πλία να ζωσθή. 'Αλλά, ο Δα- βίδ κατάλαβε τίν έαυτό του γελοίο μέσα σ' αυτή την σιδε- ρένια φορεσιά, την πέταξε και προχώρησε στο στίβο, κρατών- τας μόνονάχ τον σφεντόνα του. Τέλος πάντων, προς γενική κα- τάληξι όλων, στήθηκε άντιμέ-τωπος προς τον Γολιάθ, ο ό-ποιος τον άντίκρινε και γέλα- σε χλευαστικά. Ο Δαβίδ ήταν έξουδετερώση την έπιρροή του στα πλήθη, προσπάθησε να με- λετήσει τις αδυναμίες του, ώ- στε να ενεργήση με σχέδιο πά- νω σ' αυτές. Ο Δαβίδ ήταν δι- καίος, τίμιος, γενναίος, ελι- κρινής, σε όλα άφορος. Δεν μπορούσαν να του βρουν τίπο- τα. Μόνο οι γυναίκες του άρε- σαν πολύ. Αυτό το έφτανε του Σαούλ. Μία μέρα κάλεσε τον βοσκά και του πρέτεινε: —'Αποφάσισα να σε κάτω παιδί μου! Θά σου δώσω γυ- ναίκα τη μεγαλύτερη κόρη μου, την Μέραβ.

Ο Δαβίδ, άνυποπτος, άπο- κρίθηκε: —Θ' άσπεύεται, φαίνεται, ή Μεγαλειότης Σου. Τι είμαι γώ για να με κάμης γαμπρό; Και πρώτα—πρώτα, δεν θάρω όδτε όσα χρειάζονται για να προ- φέρω το γαμήλιο δώρο στη νύφη!

—Θα της χάρισης—είπε ο Σαούλ—κάτι πολυτιμότερο σό. Οι Φιλισταίοι είνε άπείρητοι. Θα κάμης περτομύ σε έ-

ΑΝΤΡΕ ΒΟΡΤΑΛ

κατό απ' αυτούς και θα μου φέρεις τα δειγμάτα !

Ο Δαβίδ σιλλογίστηκε την άμφορα της νέας. Καί το κα- λάρεας. Δέχτηκε. Ο Σαούλ θι- μώς υπερίσχυε μ' αυτόν τον τρόπο να γλυτώσει μία για πάν- τα από την ενοχλητική παρου- σία του μικρού. Συλλογίζοντα- νε μόνος του ο βασιλεύς :

—Λέγοντας ότι του προσφέ- ρω την θυγατέρα μου, ικανο- ποιώ το δημόσιο αίσθημα, που τόν λατρεύει, ώστε να μη μπο- ρή κανείς να με κατηγορήσει ότι δέν τόν αντήμειβα. Έπει- δη όμως είνε επικίνδυνος να μου πάρη τόν θρόνο, έκει που τόν στέλνω κάποιος φιλισταίος θα τόν έκωχη κι' έτσι θα μει- νω ήσυχος !

Αλλά, ή βασιλοπούλα, σάν τόμαθε, έφυγε με άλλον, για- τώ μιν πάρη άντρα τόσο ταπει- νής καταγωγής. Ο Σαούλ, θέ- λοντας να δικαιολογηθί, είπε στον Δαβίδ :

—Δέν περραίει. Κάμε σύ κεί- νο που σούπα, και σού δίνω τη μικρότερη μου κόρη, τη Μιχάλ.

Ήταν κι' αυτή πολύ όμορ- φη. Καί ο Δαβίδ ξεκίνησε. Αν- τί έκαστο, έπαισε δικασίους φιλισταίους και τους έκαιε ά- νανγκαστική περιτομή ! Πήγα- νοντας τα δειγμάτα στον Σα- ούλ, τόν έφερε σέ δύσκολη θέ- σι. Καί ο βασιλιάς υπέκυψε. Ή πριγκιπισσία Μιχάλ έγινε γυναίκα τού Δαβίδ. Ο Σαούλ όμως φοβόταν πιά ότι ο Δα- βίδ έτσι όπως πήγαινε θα γινό- ταν βασιλιάς, γιατί ή δημοτι- κότης του αύξανε όλο και πε- ρισσότερο. Κι' άσφοάσισε τη δολοφονία του.

Ο Δαβίδ τόν μυστήρισε και για νά σωθί βγήκε τόν κλα- ρί. Έγινε άντάρτης στην ύ- παιθρο. Δέν είχε, ως τόσο, σκο- πώ να έπιτεθί ποτέ κατά τού Σαούλ. Δέν τού βαρύνονσε ή καρδιά. Πολλές φορές τόν δό- θηκε εύκαιρία νά τόν σκοτώσει και δέν τόκαμε. Προτιμούσε ά- πλως νά γλυτώσθ ό ίδιος. Ως πού, στό τέλος, ο Σαούλ και δόκλειρη ή γενιά τόν ξεπα- στρεύτηκαν, καί ο Δαβίδ, ήλι- κίας τριάντα χρονών, φόρεσε τόν στέμμα καί τόν κράτησε σα- ράντα χρόνια στό κεφάλι του περιήφανος.

Όταν ακόμα γυρίε στους κάμπους ες έπαναστάτης, ο Δαβίδ άνάστησε την Άχινόαμ, από την πόλι Ιερζαελ. Καί την έκαιε γυναίκα του, σέρνοντας την σέ όλες του τίς περιπέτειες.

Απέκτησε μαζί της και παι- δι. Καί την είχε βασιλεύσα.

Μιά μέρα οι όπαδοί του ύ- πέπεραν από έλλειψι τροφών άπάνω στον άπόκριμνο Κάρ- μηλο. Ο Δαβίδ άκουσε ότι ύ- πηρχε στην περιφέρεια κάποιος άργοντας που τόν έλεγαν Να- θέαλ, ότι είχε μεγάλη περιου- σία και θα μπορούσε νά έφο- διάσθ τους άνδρες του με τ' ά- παιτούμενα. Οι άσπαταμένοι τού Δαβίδ βρήκαν τόν Ναθάλ νά κουρεύη τά πρόβάτα του. Τού ζήτησαν κομμάτι, πούρα, ότι θα μπορούσε νά τους δώσθ, έκεί- νος όμως τους έδιωξε.

—Και ποιάς είν' αυτός ο Δα- βίδ ; — τούς είπε περιφρονη- τικά και τούς γύρισε την πλάτη του.

Ο Δαβίδ περάχτηκε και ώρ- κίστηκε ότι θα τόν έσφαζε. Αλλά, καθώς ξεκινούσε με τούς άνθρώπους του, τόν πθάνει μία γυναίκα με μακρύ άκόλουθία από υποζύγια φορτωμένα με άφθονία φαγάσιμα λογής - λο- γής ! Ή ζένη έπεσε στά πόδια του :

—Γενναίε Δαβίδ — τού είπε — μιν καταθέσσει νά ξεουνε- ρισθίς τόν Ναθάλ, που δέν κα- ταλαβαίνει νά έκτίμησθ τη δό- ξα σου. Κάμε έλεος !

Ήταν ή Άθίγαια, ή σύζυ- γος τού Ναθαλ, γυναίκα όμορ- φη και μυαλωμένη, και τόκα- με για νά σώσθ τόν άντρα της. Ή χειρονομία της συγκίνησε τόν Δαβίδ. Ο Ναθάλ όμως ώρ- γίστηκε με τη γυναίκα του. Εί- χε εκείνο τόν βράδυ πλούσιο συμπόσιο στούς φίλους του και βέβαιονά την νά γυρίσθ—για- τί αυτή δέν τούχε φανερώσει την πράξη της — την μάλασε άσχημα και συγγίσθηκε τόσο πολύ, ώστε έπαιε άρρωστος και σέ λίγες μέρες πέθανε. Ο Δα- βίδ πληροφόρήθηκε όσα συνέ- βησαν. Θυμήθηκε την Άθίγαια. Ή φρεσκάδα και ή γλύκα της τούχαν κάμει έντύπωσι. Καί την πήρε γυναίκα του κι' αύ-

τήν. Καί τεκνοποίησε μαζί της με την Άχινόαμ, την πρώτη σύ- ζυγο τού Δαβίδ. Καί οι δυο γυναίκες σφύθηκαν και στην αίμαλωσία υπομονετικά, όταν ο άντρας τους έχασε κάποια μάχη, μονιασμένες σάν άδελ- φές. Ο Δαβίδ τίς έλευθέρωσε γρήγορα. Αλλά, όταν έχρήσθ έπιστήμης βασιλεύς στη Χε- θράν, ή κλίσις του προς τίς γυναίκες δέν κρατιότανε και πρόσθεσε κι' άλλες συζύγους γραμμή, με τίς όποιες έκαιε πολλά παιδιά. Έπληρε πρώτα την Μασαά, θυγατέρα τού Θαλ- μαί, βασιλέως τού Γεσοφ. Ύ- στερα την Άγγειθ,κατόπιν την Άέτεθλ, και τελευταία την Αί- γιά.

Όπου συναντούσε άρσάα κο- πέλας και τού χτυπούσε στό μάτι, την παντρέυονσε άσος- σιμένως κατά καιρούς με τη σειρά τόν έρωτα της καθεμιάς απ' αυτές. Φαίνεται δέ ότι έ- φτισσε και γυναικανίτη με ά- νειπισμένες παλλακίδες, που τίς ανανέωνε συχνά με άλλες όταν τίς βαρύνονσε. Καί ακόμα ότι ή φιληθσία του δέν περιωρι- ζετο ούτε σ' αυτά. Γιατί κάποι- τε ξεκίνησε νά τόν βρή ή Μι- χάλ, ή βασιλοπούλα κόρη τού Σαούλ, πούχε μείνει αντερά- φηνη κι' αλομόναχη, νά τού θυμίσθ τά δικαιώματά της ως πρώτη νόμιμη γυναίκα του. Αλλά μόλις έφτασε, βρήκε τόν άντρα της νά όρνιζάθ, χορεύ- οντας γυμνός ανάμεσα σ' ένα πλῆθος από θεραπεινίδες της ύπηρεσίας της Αούλης ! Αντι- κρούοντας τόν σέ μία τέτοια κατάσταση, τόν συζήτησε :

—Δέν ντρέπεσαι — τού παρα- τήρησε — για τόν χάλι σου ; Έ- γινες βασιλιάς και ρεζίλευ- σαι με τά δουλιά ; Δέν θέλω ούτε νά σέ ξέρω στό έξής !

Ο Δαβίδ, βουτηγμένος στην κραπάλη, μόλις και μετά βίας γύρισε και την κτύπησε. Αυτή- σαν ίσως πού την έκανε. Γιατί ή Μιχάλ ήταν πάντα θελκτική και κρατούσε κι' από αίμα βα- σιλικό. Ο άρχικος γωριμός ά- πό κοντά της τόν είχε λυπήσει άλλοτε. Καί θα την έβλεπε μα-ζί του με πολλή ευχαρίστησι. Αλλά της άπνιχτηκε θυμωμένος τού μεθύσι του :

—Πήγαινε όπου θέλεις ! Έ- μένα μ' άρέσει νά ζώ μ' αύ- τές...

Ή πολυγαμία δέν έθωρείτο έλάττωμα στην Άνατολή, με- τό θεσμό κλίμα της, τού ίδιο κα- θώς και οι Σουλτάνοι άργότε- ρα είχαν τά χαρέμια, χωρίς μ' αυτό νά ξεφεύτουν στην ύ- πόληψι τόν ύπικόν των.

Ο Δαβίδ, άλλωστε, είχε δι- καιώσει την έκκληκτική στα- θέαλ, ότι είχε μεγάλη περιου- σία και θα μπορούσε νά έφο- διάσθ τους άνδρες του με τ' ά- παιτούμενα. Οι άσπαταμένοι τού Δαβίδ βρήκαν τόν Ναθάλ νά κουρεύη τά πρόβάτα του. Τού ζήτησαν κομμάτι, πούρα, ότι θα μπορούσε νά τους δώσθ, έκεί- νος όμως τους έδιωξε.

—Και ποιάς είν' αυτός ο Δα- βίδ ; — τούς είπε περιφρονη- τικά και τούς γύρισε την πλάτη του.

Ο Δαβίδ περάχτηκε και ώρ- κίστηκε ότι θα τόν έσφαζε. Αλλά, καθώς ξεκινούσε με τούς άνθρώπους του, τόν πθάνει μία γυναίκα με μακρύ άκόλουθία από υποζύγια φορτωμένα με άφθονία φαγάσιμα λογής - λο- γής ! Ή ζένη έπεσε στά πόδια του :

—Γενναίε Δαβίδ — τού είπε — μιν καταθέσσει νά ξεουνε- ρισθίς τόν Ναθάλ, που δέν κα- ταλαβαίνει νά έκτίμησθ τη δό- ξα σου. Κάμε έλεος !

Ήταν ή Άθίγαια, ή σύζυ- γος τού Ναθαλ, γυναίκα όμορ- φη και μυαλωμένη, και τόκα- με για νά σώσθ τόν άντρα της. Ή χειρονομία της συγκίνησε τόν Δαβίδ. Ο Ναθάλ όμως ώρ- γίστηκε με τη γυναίκα του. Εί- χε εκείνο τόν βράδυ πλούσιο συμπόσιο στούς φίλους του και βέβαιονά την νά γυρίσθ—για- τί αυτή δέν τούχε φανερώσει την πράξη της — την μάλασε άσχημα και συγγίσθηκε τόσο πολύ, ώστε έπαιε άρρωστος και σέ λίγες μέρες πέθανε. Ο Δα- βίδ πληροφόρήθηκε όσα συνέ- βησαν. Θυμήθηκε την Άθίγαια. Ή φρεσκάδα και ή γλύκα της τούχαν κάμει έντύπωσι. Καί την πήρε γυναίκα του κι' αύ-

πό τόν έχθρικό ζυγό και ήγε- μόν άπόλυτα δικαίος στίς με- ταξύ τους διαφορές τών πολι- τών πού εδίκασε.

Γι' αυτό και τού πήγαιναν όλα λαμπρά.

Έπαισε όμως κάποτε σ' ένα φοβερό άμάρτημα, που έξ αί- τίας αυτού κινδύνεψε νά χάσθ τόν πόν. Καί τού άμάρτημα αύ- τό ώφελετο στην αλβέρια ά- δυναμία του προς τά θηλυκά.

Ήταν πάλι πόλεμος. Αλλά, ο Δαβίδ δέν έξοστράτευσε τώ- ρα ο ίδιος. Είχε αναθέσει την άρχιστρατηγία στον πιστό του και Ικανό Ιωάθ. Ο Δαβίδ περινόσε τίς άφες του μέσα σέ μεγάλας άναρευντές, χλιδές, μέ έθιμοτυπία άνάλογη προς την έξουσία του. Είχε μεταφέ- ρει την έβρα του στην Ίερου- σαλήμ κι' είχε χτίσει ένα πα- λάτι με πολυτιμή ευλεία, όλο από κέδρους τού Λιβάνου. Τό μεσημέρι συνήθιζε ν' άναπαύε- ται. Καί με τόν γέρμα τού ήλι- ου τού άρσε ν' άνεβαίνθ ψη- λά στην ταράσσα και νά κούθ- βόλεται αλομόναχος. Έτσι περ- πατούσε, λοιπόν, κάποιο σού- ρουπο, όταν χαζεύοντας κάτω, δεξιά και άριστερά, πήρε τόν έπί του σ' κάποιον δεινοκτέρευσε σάλη ή αλουέντια κάποιος γυ- ναίκας, που έντελώς άνδισθη- τρώπιε μισόγυμνη τόν λουτ- ρό τού σπιτιού της, διασχίζον- τας τού διάσπασμα προς τόν βά-θος της αούλης, για νά πάρη τόν μαντίο της.

Ή ψηλοάλγνη κορμοστασιά της άγνώστης, ή δαχτυλιένια μέση της, ή άπροσποίητη χέρι της στό περπάτημα, τόν έβλα- ναν σέ άκατανίκητο πειρασμό. Ή θελε νά μάθθ πού ήταν. Φώ- ναζε άμέσως έναν από τούς ευνούχους του. Τούδειξε τó μέ- ρος. Έκείνος, έτρεξε μία και δύο, σκαρφάλωσε από τόν πα- ρεθωράκι τού λουτρού, και γύ- ρισε.

—Είνε αωστή θεά, Αούθένα τού ! Λάμπει σάν τόν σεντέφι τού άσπρου της κορμί !

—Νά μού την φέρης, χωρίς άργοπορία, έδώ ! Διέταξε ο βασιλεύς.

Στό μεταξύ ή γοηυτευτική γειτόνιασ είχε τελειώσει τó μαντίο της και φάνηκε περνών- τας έναν τó ύπαιθρο της αούλης με τó ίδιο σκέρτος νά μπη στό σπίτι της. Ο Δαβίδ, όταν σέ λίγο τού την πήγαν, τάχως μπροστά στά κάλλη της. Αί- σθανόταν γι' αυτήν κάτι, που δέν ώριζε τόν έαυτό του από τη λοχάστρα της έπιθυμίας του :

—Πώς σέ λένε, κυρά μου ;

—Βηθ - Σααέ, είμαι κόρη τού Έλιάμ, παντρεμένη με τόν Ούρία τόν Χετταίο, που λείπει στόν πόλεμο.

Ο Δαβίδ την κράτησε μαζί του ως τó πρωί. Ξημερώνον- τας, μεταμελήθηκε και την έ- στειλε στό σπίτι της. Συχνά, έκτοτε, άνέβαινε στό δώμα και ή Βηθ - Σααέ τούγνεμα από την αούλη της και με σχήματα τού- ευσε νά καταλάθ ότι είχε μεί- νει έγκυος. Κι' είχε και τó πολύ φοβισμένο τó ύφος της.

Ο Δαβίδ παρήγγειλε στό στρα- τόπεδο νά τού στείλουν άμέσως τόν Ούρία, γιατί τόν ήθελε. Έ- μπειναν και τόν βρήκαν στή πρώτη γραμμή. Αυτός κόλα- κεύτηκε ότι τόν γυρεύει ο βα- σιλεύς νά τόν άμείψθ για την άνδρεία του. Ο Δαβίδ κατάλα- βε ότι είχε μπροστά του έναν φιλότιμο άνδρα, και σκόπευε νά τόν φέρη σέ έπαφή με την γυναίκα του, ώστε νάται δικαι- ολογημένη άργότερα ή γέννη- σις τού παιδιού.

—Θά σέ παρακαλώσα νά μείνης, γενναίε Ούρία, άπόψε στό τραπέζι μου. Αλλά, σκέ- πτομαι ότι θα ήταν άδικο νά σέ κρατήσω την πρώτη βραδιά που ήρθες, ύστερ' από τόσο ά- πουσία, μακριά από τó σπιτί σου. Πήγαινε, λοιπόν, λούσου, αλλάζε, ξεκουράσου, κι' έλα αύριο με την ήσυχία σου από τ'όδ.

Κι' έστειλε ο βασιλεύς τά έκλεκτότερα φαγητά με δί- σκουσ στό σπιτί του. Καί μαζί άφθονες μπουτίλλιες κρασί.

Αλλά, ο Ούρίας αυτός, ή- ταν παράδοξος άνθρωπος. Κι- τεάσαινόντας τίς σκάλες, έά- πλωσε φορτωμένος με τόν όπλι- σμό του, κάποιες δεινοκτέρευσε μπροστά στην είσοδο τού πα- λατιού ! Ο ευνούχος που τόν είδε τ' άνέφερε άνήσυχος στον Δαβίδ.

—Δέν είσαι κουρασμένος ά- πό τίς κακουχίες, Ούρία ; — τόν ρώτησε, γεμάτος περιέ- γεια ο βασιλεύς. — Γιατί τό- κανες αυτό ;

—Βασιλιά μου, όλοι εκεί- πέρα στό μέτωπο κοιμούνται κατάχαμα, άφού κινδυνεύει ή πατρίδα μας. Τί θέλω, λοι- πόν, ή ίδια κι' Αφεντιά Σου, άν έβλεπες ένα στρατιώτη σάν καί μένα νά παρατήσθ τόν καθηκον και νά πάθ νά κοιμηθί με την γυναίκα του ;

Ο Δαβίδ, στενωχωρημένος, τόν κράτησε νά φάνε μαζί. Τόν μέθυσε. Καί άφού σκοτεινίασε, τόν παρέδωσε στον ευνούχο νά τόν συνοδεύσθ ως την πόρτα του. Ο Ούρίας όμως δέν μπη- κε μέσα, ούτε χτύπησε καν. Πή- ρε τó δρόμο τρικλίζοντας και ώδωπούρησε όλη τη νύχτα και την άλλη μέρα δόκλειρη, ως πού έφθασε στό στρατόπεδο ! Ο Δαβίδ έστειλε άγγελιαφό- ρο με ίδιόχειρο γράμμα του στον Ιωάθ, τόν άρχιστρατήγο. Καί τούγραφε : «Βάλε άμέσως τόν Ούρία στη σκληρότερη μα- ρχη, στό μεγαλύτερο κίνδυνο, και άναφέρ' μου όταν δάθθ άνασώθ » ! Οι έπιχειρήσεις στό μέτωπο δέν πήγαιναν πο- λύ καλά. Μεγάλες άπώλειες, άσέξιες κινήσεις τημημάτων, ο βασιλεύς βαρυνόμυθε. Ο Ιωάθ έστειλε έναν έξυπνο έπι- τελλή στό βασιλέα νά τού άνα- φέρη τά δυσάρεστα συμβάντα για νά δικαιολογηθί και νά μη χάσθ την θέσι του ή καί τó κε- φάλι του. Ο Ιωάθ είχε δασκα- λίσθ με πονηρία τόν άξιωμα- τικό τί νά πθ στην καταλλήλη στιγμή. Ο Δαβίδ άκουγε θυ- μωμένος την άναφορά για τά άτυχήματα και ρώτησε τόν ά- πεσταλμένο όλος όργη :

—Είσαι άνάξιος της ευνόιας μου, Δαβίδ ! Πώς θα δικάσθς τους άλλους, άφού τόν έαυτό σου τόν άφρησε άτιμώρητο ;

Αφού ξαναέβηκε τίς αισθή- σεις του ο βασιλεύς, τραή- χτηκε άμυδλτος. Κλειστήκε κρυφά σ' ένα διαμέρισμα τού σταυλού, έξοχισε τά κρόστα- κι τά έμβλήματα από τη συ- λή του, πέταξε τίς μπότες του μένοντας ένοχλητός, έπαισε στό χώμα γονατιστός και προσευ- χόθηκε, χωρίς νά θέλθ ούτε νά φάθ, ούτε νά κοιμηθί, ούτε νά βρέξθ τά χείλη του. Τό άμάρ- τημα τού τόν είχε ύποδικο έ- νωπιον τού Ύψιστου και προτι- μούσε νά χάσθ και διάδημα και ζωή. Έτσι τόν άνεκάλυ- ψαν ύστερ' από ήμέρες οι θε- ράποντες. Αποθωμιασμένον από την έκάντηλ, τόν κουδάλη- σαν στό κρεβάτι. Όταν συ- νήλθε κι' άνοίξε τó μάτια του, τούράθε καινούργιο όραμα σάν φάσιμα. Έστειλε νά φωνάσουν την χήρα Βηθ - Σααέ από τó σπίτι της. Την πήρε γυναίκα του. Τό παιδί της, που είχε γεννήσει στό μεταξύ, τó υιοθέ- τωσε. Κι' αυτή πιά ήταν όριστι- κώς ή τελευταία γυναίκα τού κούτασε.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Είς τó προσέχης : Άδυσσα- λώμ.

—Δέν έχω δώσει διαταγή νά μιν πλησιάζετε πολύ στις γραμμές τού έχθρου, ώστε νά μη θυσιάζουμε άδικά τούς άν- τρώπους μας κι' έλασθενούμε τó ήθικό μας και τίς δυνάμεις μας ;

—Υψηλή μου Αούθένε ! — προ- σέθεσε ο άξιωματικός, νουί- δοντας ότι είχε φθάσει ή ώρα κατά τίς μυστικές όδηγίες τού προϊσταμένου του — ο άρχι- στρατήγος Ιωάθ έχει νά σάς άναφέρη ότι σ' αυτήν ακριβώς τη δύσκολη έφοδο έπαισε και ο Ούρίας ο Χετταίος, μαχημένος σάν λοντόρι !

Ο Δαβίδ με μιάς καλμάρι- σε. Έπληρε αλοσπίδιλου άλλο ύ- φος και δίκηνομε τη συνομιλία :

—Πήγαινε, παιδί μου, πίσω στη θέσι σου. Καί πές τού Ιω- άθ, αλλάζε, ξεκουράσου, κι' έλα αύριο με την ήσυχία σου από τ'όδ.

Ο διαγγελεύς έσπαγε τó κε- φάλι του σέ όλο τó δρόμο και δέν μπορούσε νά έξηγήσθ την αίτία αύτης της άποτομής με- ταβολής...

Τό πράγμα είχε διασκεδά- σθ. Ή χήρα έλασε δώρα βα- σιλικά για νά παρηγορηθί, μη μονιεύοντα βέβαια τίποτε ά- π'ότι την αίτία τού σκοτούρι- λατιού ! Ο ευνούχος που τόν είδε τ' άνέφερε άνήσυχος στον Δαβίδ.

—Δέν είσαι κουρασμένος ά- πό τίς κακουχίες, Ούρία ; — τόν ρώτησε, γεμάτος περιέ- γεια ο βασιλεύς. — Γιατί τό- κανες αυτό ;

—Βασιλιά μου, όλοι εκεί- πέρα στό μέτωπο κοιμούνται κατάχαμα, άφού κινδυνεύει ή πατρίδα μας. Τί θέλω, λοι- πόν, ή ίδια κι' Αφεντιά Σου, άν έβλεπες ένα στρατιώτη σάν καί μένα νά παρατήσθ τόν καθηκον και νά πάθ νά κοιμηθί με την γυναίκα του ;

Ο Δαβίδ, στενωχωρημένος, τόν κράτησε νά φάνε μαζί. Τόν μέθυσε. Καί άφού σκοτεινίασε, τόν παρέδωσε στον ευνούχο νά τόν συνοδεύσθ ως την πόρτα του. Ο Ούρίας όμως δέν μπη- κε μέσα, ούτε χτύπησε καν. Πή- ρε τó δρόμο τρικλίζοντας και ώδωπούρησε όλη τη νύχτα και την άλλη μέρα δόκλειρη, ως πού έφθασε στό στρατόπεδο ! Ο Δαβίδ έστειλε άγγελιαφό- ρο με ίδιόχειρο γράμμα του στον Ιωάθ, τόν άρχιστρατήγο. Καί τούγραφε : «Βάλε άμέσως τόν Ούρία στη σκληρότερη μα- ρχη, στό μεγαλύτερο κίνδυνο, και άναφέρ' μου όταν δάθθ άνασώθ » ! Οι έπιχειρήσεις στό μέτωπο δέν πήγαιναν πο- λύ καλά. Μεγάλες άπώλειες, άσέξιες κινήσεις τημημάτων, ο βασιλεύς βαρυνόμυθε. Ο Ιωάθ έστειλε έναν έξυπνο έπι- τελλή στό βασιλέα νά τού άνα- φέρη τά δυσάρεστα συμβάντα για νά δικαιολογηθί και νά μη χάσθ την θέσι του ή καί τó κε- φάλι του. Ο Ιωάθ είχε δασκα- λίσθ με πονηρία τόν άξιωμα- τικό τί νά πθ στην καταλλήλη στιγμή. Ο Δαβίδ άκουγε θυ- μωμένος την άναφορά για τά άτυχήματα και ρώτησε τόν ά- πεσταλμένο όλος όργη :

—Είσαι άνάξιος της ευνόιας μου, Δαβίδ ! Πώς θα δικάσθς τους άλλους, άφού τόν έαυτό σου τόν άφρησε άτιμώρητο ;

Αφού ξαναέβηκε τίς αισθή- σεις του ο βασιλεύς, τραή- χτηκε άμυδλτος. Κλειστήκε κρυφά σ' ένα διαμέρισμα τού σταυλού, έξοχισε τά κρόστα- κι τά έμβλήματα από τη συ- λή του, πέταξε τίς μπότες του μένοντας ένοχλητός, έπαισε στό χώμα γονατιστός και προσευ- χόθηκε, χωρίς νά θέλθ ούτε νά φάθ, ούτε νά κοιμηθί, ούτε νά βρέξθ τά χείλη του. Τό άμάρ- τημα τού τόν είχε ύποδικο έ- νωπιον τού Ύψιστου και προτι- μούσε νά χάσθ και διάδημα και ζωή. Έτσι τόν άνεκάλυ- ψαν ύστερ' από ήμέρες οι θε- ράποντες. Αποθωμιασμένον από την έκάντηλ, τόν κουδάλη- σαν στό κρεβάτι. Όταν συ- νήλθε κι' άνοίξε τó μάτια του, τούράθε καινούργιο όραμα σάν φάσιμα. Έστειλε νά φωνάσουν την χήρα Βηθ - Σααέ από τó σπίτι της. Την πήρε γυναίκα του. Τό παιδί της, που είχε γεννήσει στό μεταξύ, τó υιοθέ- τωσε. Κι' αυτή πιά ήταν όριστι- κώς ή τελευταία γυναίκα τού κούτασε.

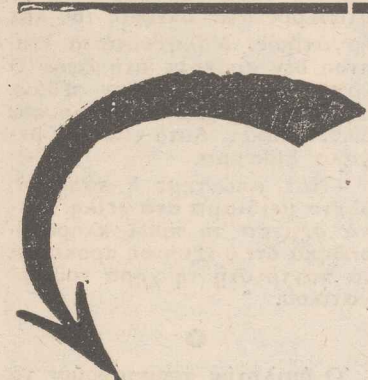
ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Είς τó προσέχης : Άδυσσα- λώμ.

Έπιλογή από τίς ωραιότερες αυτότελείς άστyno- μικές περιπέτειες τού ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Λ

ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΚΩΤΤ

Δέν ξέρω γιατί είχε εξαίρε- τικό κέρι, ο Χόλμς, εκείνο τó τράδι. Χωνεύαμε δίπλα στό τζάκι. Ή ώρα ήτανε περα- σμένη.

—Απόψε Ουάτσων, μού εί- πε, θα σού διηγηθώ την πρώτη μου άστynomική περιπέτεια. Θέλεις ;

—Αν θέλω; Είνε χρόνια, που περιμένω νά την άκούσω. Ε, άκου την, λοιπόν.

Ξαπλώθηκε άναπαυστικά, τρά- θηξε δυό - τρεις ρουφηξιές κα- πνύ κι' άρχισε :

—Μου'ν ακόμα φοιτητής. Έννοιας ότι από τότε δέν είχα και μεγάλες φιλίες με κανένα. Ή μελέτη κι' ή γυμναστική με άσπαρλούσανε περισσώτερο από τίς παρέες. Έτυχε, όμως, νά συνδεδώ μ' ένα καλό παιδί, τόν Βίκτωρα Τρεδρό, που τόν γλύτωσα από ένα μαντρόσκυλο.

Έγιναμε, μάλιστα, καλοί φί-

μοναχογυιούς, ή μητέρα του είχε πεθάνει πρό έτών, νά μη στά πολυλογά πήγα.

Ο πατέρας με υπεδέχθη θερ- μότατα. Δέν ήταν μορφωμένος άνθρωπος, φαινόταν, όμως, πα- λύ έθνητος, ήλιος, ήλιοκαμέ- νος, λεβεντόγερος και με λίγα λόγια, άνθρωπος που άγωνί- στηκε στη ζωή του.

Ή διαμονή μού φαινόταν έ- ξαιρετικά ευχάριστη. Ένα θρά- δι μετά τó φαί έκει που συζη- τούσαμε ο Βίκτωρ ήρχισε νά έγκωμιάζθ την παρατηρητικό- τητά μου και την λογική μου κρίσι, κι' ο γέρος φαινόταν ότι τά εύρισκε υπερβολικά.

—Γιά νά δούμε κύριε Χόλμς, μού είπε γελώντας, για μένα τί συμπέρασμα θαάχεται ;

—Α ! όχι μεγάλα πράμα- τα, κύριε Τρεδρό. Τό πολύ, πολύ ότι έδώ κι' ένα χρόνο φο- βόσαστε μήπως σάς έπιτεθούν έαφνικά και παίρνετε τά μέ- τρα σας.

Τό γέλιο έσβυσε από τó στό- μα του.

Πώς τó μαντεύσατε; ρώ- τησε. Από τó μπαστούνι σας. Ή λαθή γράφει ότι τó έχετε πρό έτών έτους. Ύστερα είδα μία τρύπα που άνοίξατε και την γεμίσατε μολύβι για νά γινή- θωρύτερο. Αυτό σημαίνει ότι έχετε ένα έπικίνδυνο όπλο στό χέρι σας, κύριε Τρεδρό.

—Εδώ στην έσοχή πάντοτε υπάρχουν κλέφτες, άπάντης ήσυχάζοντας. Άλλο τίποτα ;

Μάς μπορ κάρανε, λοιπόν, στη μεγάλη φελο ίαα...

λοι. Ήταν γερός, εύθυμος, δι- αχυτικός και δραστήριος. Θά- λεγα τελείως αντίθετος από μένα. Ίσως αυτό νά συνετέ- λασε, ώστε νά γεννηθί μεταξύ τους οικιότης. Στο τέλος με προσκάλεσε νά περάσω μαζί του τίς διακοπές στό Ντόνι- τορτ, στην έπαυλι τού πατέρα του.

Φαίνεται ότι ο γέρος ήταν καλός άνθρωπος, έκτιμώμενος πολύ στον τόπο του, ές άλλου τó μέρος ήταν όρατο, τó κυνή- γι άθρονο, τó ψάρεμα επίσης, έκτός απ' αυτό ο Βίκτωρ ήταν

—Αν κρίνω από τά χέρια σας πρέπει νά έργαστήκατε πολύ με τó φυτάρι και με την σκαπάνη.

—Πράγματι, όλη μου την πε- ριοσία την κερδίσα στά χρύ- σωρυχεια.

—Ζήσας στη Νέα Ζηλανδία.

—Μάλιστα.

—Καί στην Ίαπωνία.

—Ακριβώς.

—Καί είχατε κάποτε φίλια με κάποιο πρόσωπο, τού όποι- ου τó όνομα άρχίζει από Γ.

Α. Άργότερα προσπαθήσατε νά

τόν λησμονήσατε αυτόν τόν άν- θρωπο.

Ο γέρος μ' έκτύπαξε με ά- πορία κι' ύστερα σοριάστηκε έξωρος άπάνω στό τραπέζι.

Είδαμε και πάθαμε νά τόν συνεφέρουμε. Όταν συνήλθε άρχισε νά δικαιολογείται.

—Με συγχωρείτε, κύριε Χόλμς, αλλά μού θυμίστατε κάποιο πρόσωπο, που έχει πιά πεθάνει, κι' αυτό με συνεκίνη- σε εξαίρετικά. Ή δούδερκεία σας είνε πράγματι καταπληκτι- κή. Πώς τά μαντεύσατε όλ' αυτά ;

—Είνε άπλούστατο. Όταν πήγαμε νά ψαρέψουμε σηκά- σατε τó μαντί σας και είσα τά γράμματα Γ και Α χαραγμένα στό χέρι σας, αλλά ή διαστι- χία ήταν έθωροισμένη σάν νά προσπαθήσατε νά την ξεκαί- ψετε. Αυτό είν' όλο.

Ο γέρος φάνηκε ν' άνακου- φίζεται.

—Ένας άτυχος έρως, είπε μελαγχολικά. Δέν πάμε τώρα νά παίξουμε λίγο μπιλλάρδο ;

Δεχτήκαμε την πρότασι του και σηκώθηκαμε.

Από κείνη την ήμέρα δέν γί- νηκε κανείς λόγος σχετικά με αυτά τά πράματα. Έθλεπα, όμως, ότι ο γέρος εξέβη'όνα κάποια δυσπιστία άπέναντί μου. Έτσι άπεράσισα νά φύ- γω όσο τó δυνατόν γρηγορά- τερα. Δυστυχώς συνέβη ένα δυσάρεστο, που άλλαζε την ά- πόφασί μου. Ένα πρωί, δηλα-

τά, άπό τó μπαστούνι σας. Ή λαθή γράφει ότι τó έχετε πρό έτών έτους. Ύστερα είδα μία τρύπα που άνοίξατε και την γεμίσατε μολύβι για νά γινή- θωρύτερο. Αυτό σημαίνει ότι έχετε ένα έπικίνδυνο όπλο στό χέρι σας, κύριε Τρεδρό.

—Εδώ στην έσοχή πάντοτε υπάρχουν κλέφτες, άπάντης ήσυχάζοντας. Άλλο τίποτα ;

Τό ίδιο έβραδυ ο Χώντσον μάς έδωλωσε ότι θα φύγη.

—Βαρέθηκα δώ πέρα, είπε, θα πάω νά έρω τόν κ. Μπένες.

σθήσεις του;
— Μιά στιγμή μόνο.
— Είπε τίποτα;
— Ναί. Μου είπε ότι τα έγγραφα είναι στο κάτω συρτάρι του ντουλαπιού.

Ο καυμένος ο Βίκτωρ ανέθηκε την σκάλα κλαίνοντας. Άλλο κι' εγώ ήμουν πολύ θλιμμένος. Προσπαθούσα να ξεγλήγω τα γεγονότα, που τον έκαναν να παρατήρη τόπο πόλεως. Ίδιος εκείνο το γράμμα με άπασχολούσε. Καθόμουν έτσι και σκεφτόμουν μέσ' στο σκοτάδι όταν μπήκε ο Βίκτωρ. Κρατούσε στο χέρι ένα δέμα με έγγραφα, και το περίεργο εκείνο γράμμα, και μου τὰ έδωσε. Άνοιξα με άσυγκράτητη περιέργεια το γράμμα και διάβασα:

«Το δεύτερό μας παιγνίδι των κορικών πήγε χαμένο. Άντικειμενικά, ο άποστολέας άπαιχθείς άφρόντισε. Μίλησε καθαρά. Τα περιβάνθη άγνουν άμέσως μολις ληφθούν ειδήσεις, εάν δυνατόν, ή θέλεις, ότι μπορούμε να σώσουμε; Λέει την καλοσύνη για μού στείλεις την θαλίτσα με το πετσό.»

Στην άρχή δεν κατάλαβα λέξι. Άρσιμένως το γράμμα ήτανε κρυπτογραφικό. Βόλβη, και να το διαβάσω άνάποδα, αλλά πάλι δεν έβγαζε τίποτα. Ύστερα μού ήρθε ή ιδέα να το διαβάσω πηδηγτά, δηλαδή να πασαλείπω κάθε δεύτερο λέξι. Πάλι τίποτα. Τότε άρσινα να πασαλείπω δυο λέξεις. Και έτσι παρουσιάστηκε ή λύσις. Η φράσις, που τρώχθηκε τον γέρο-Τρεβόρ ήταν ή έξης:

«Το παιγνίδι είναι γαμένο. Ο Χώντσον μίλησε. Άρσιον άν έλχη να σώσωμε το πετσό.»

Ο Βίκτωρ με κούταξε με άπορία:
— Τι σημαίνει αυτό; με ρώτησε.

Δεν έξισα. Δέ μού λέει: Έκείνος ο κ. Μπέντες που μένει; Στο Γκρόντφιλντ; Γιατί;
— Γιατί οι άφροντίδες της έπιστολής είναι άπ' το Γκρόντφιλντ. Και άρα φανίται το γράμμα είναι δικό του.

— Ήτανε ο καλότερος φίλος του πατέρα. Πρώην έμπορος με άρκετη περιουσία. Άπορος άνθρώπος.

— Φανίται ότι κάποιον κοινό μουσικό τους συνέδεε με τον πατέρα σου, και με το μουσικό αυτό τους εξεβίβει εκείνος ο παλινάθρωπος ο Χώντσον.

Αυτό εινε που φράζισα, φθίρισε ο Βίκτωρ. Και μού φαίνεται ότι το μουσικό ή άποκαλυφθή από αυτό τή έγγραφα. Σε παρακαλώ να μού τή διαβάσεις. Χόλμς, γιατί έγώ δεν έχω το θάρρος. Νομίζω ότι κάτι πολύ κακό είχε στο παρελθόν του ο πατέρας μου.

Κι' έτσι, που λες Ουότσον, μού παρέδωσε τα έγγραφα, και τα διάβασα. Τώρα τή ένω σε κείνο το συρτάρι. Άν δεν άφαιρούσαι φέρε τα να δής τι ήτανε όλη αυτή ή ιστορία. Πήρα πράγματι από ένα συρτάρι ένα άσκαλλο κρινινομένο και τον έδωσα στο Χόλμς.

Όπως βλέπεις, μού είπε εκείνος, ο φακέλλος έχει την έπιγραφή «Το ταξίδι της «Γκλόρια Σκόττ» μέχρι της ήμερας του ναυαγίου 6 Νοεμβρίου 1855». Εινε γραμμένο σάν έπιστολή προς τον γιο του Τρεβόρ.

Κι' άρχισε να διαβάει: «Άγαπητό μου παιδί, «Όταν θα διαβάσεις αυτή την έπιστολή θα είμαι πεθαμένος ή θα έρσιωμαι στη φυλακή. Κι' έπειδή δεν θέλω εσύ, ή μόνη μου άγάπη σ' αυτόν τόν κόσμο να καταδικάσθης τόν πατέρα σου πριν τόν άκούσω, πού άπεινώνω αυτό το γράμμα για να είμαι τουλάχιστον δις καλολογημένος άπέναντί σου.

Πρώτα πρώτα, παιδί μου, δεν λέγομαι Τρεβόρ, τή άνομιαν μου εινε Γεώργιος Άρμιτατζ. Γι' αυτό έδοκιμασα τόσο φρικτό συναισθημα, όταν ο φίλος σου άπεκάλυψε έκείνη τή άρχικα στο χέρι μου. «Σε Άρμιτατζ ήμουν υπάλληλος σε μία Τράπεζα. Δυστυχώς νέος κι' άπειρικός έκανα μία κατάχρησι αν για να παίζω χαρτιά, με μπόρεσα να συμπληρώσω το έλλειμμα μου, κι' έτσι κατήχησα να καταδικασθώ εις φυ-

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

«Ένα μικρό κορίτσι έδωσε ένα τηγάνι που κρατούσε στον ένεχυροβανιστή της γειτονιάς και τού είπε:

«Η μητέρα μου θέλει ξεηδραχθείς από τήν άσπιδά. Ο ένεχυροβανιστής άφισε να τού πείθω το τηγάνι από το χέρι, άφίοντας συγχρόνως μία κραυγή:

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

«Ένας σκύλος, ύποπτελής στη γυναικία του, εξήντησε την ύπομονή του στην άφορητη συμπεριφορά της γυναικάς του. Κι' ένα μεσημέρι, ύστερα από έναν συζυγικό καυγά, πήρε το καπέλλο του από την κρεμάστρα και έπαι έπιγραμμάτικα:

—Βούγω.

«Έπειτα από τέσσερα χρόνια έπείστρεψε και ή γυναικία του τόν ρώτησε:

—Πού στο διάβολο ήσουν;

—Έξω, άπάντησε λακωνικά. Και κρέμασε το καπέλλο του στην ίδια κρεμάστρα.

—Εινε πολύ τοαυτικό για μία μεγάλη αούδο όταν άρχισα να αντιλαμβάνεται ότι χάνει τη φωνή της.

—Και πού τραγικό, άπάντησε ο σκύλος, όταν δεν τή αντιληφθ ή...

Στο προαύλιο μιας έκκλησίας διαμαρτυρούμενος εξέτεθες ή ακόλουθος είδοποιήσις: ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ: «ΜΕ ΤΙ ΜΟΙΑΖΕΙ Η ΚΟΛΑΣΙΣ».

(Έλατε ν' άκούσετε τή άρμόνιαν).

Ο προιστάμενος. — Η έμφάνισις στον άνθρωπο εινε ένας σάβανος συντελεστής για την έπιτυχία της δουλειάς του.

Ο υπάλληλος. — Ναί. Και ή έπιτυχία του στις δουλειές εινε ένας σάβανος συντελεστής για την προσωπική του εμφάνισι.

—Πώς διαβάζεις τόν μισθό σου;

—30 % τή δίνω στο νοίκι. 40 % τή δίνω για ντύσιμο. 30 % για φαί και 20 % για τις άλλες ανάγκες μου.

—Μα τότε τή έξοδά σου φθάνουν 120 %.

λάκισιν και έξοριαν. Έτσι, δεν ήμουν ακόμα είκοσιτριών έτών όταν με δέσανε και με έπεβίθισαν έπί τού πλοίου «Γκλόρια Σκόττ» για την Αυστραλία, μαζί με άλλους τριάντα καταδικώμενους.

Ήταν ή έποχή του Κριμαϊκού πολέμου, κι' έπειδή όλα τα μεγάλα πλοία τή είχαν επιτάξει, μίας μετακίνησαν σ' αυτό το ασπιδόκαρο, την «Γκλόρια Σκόττ». Η φρουρά ήτανε καμία σαρανταρία στρατιώτες, και ναυτες, ξεη άξιωματικοί, ο γιατρός κι' ο παπάς. Μας τοποθετήσανε σ' άμπαρι, ζεμένα μαζί με ένα τύπο, που δεν ξέραμε γιατί, μού ένέπνευσε έμπιστοσύνη. Άργότερα γίναμε φίλοι. Έλέγετο Τζών Πρέντ, και είχε καταδικασθ ή έπί άπάτη.

—Ξέρεις, μού λέει μία ήμερα, ότι με την άπάτη αυτή έβγαλα πάνω από ξεη έκατομύρια.

—Σοβαρά;

—Αιέ. Και δέν μού έθήκα-νε πεντάρες.

—Τάραγες;

—Όχι. Τέγω μαζί μου. Και με τόσα λεφτά δεν ένοια έγώ με με φάνε οι κατασβίδες σε τούτο το παληοαμπαρι. Μικρό θά γλυτώσωμε, πού νά σκάση ο διάβολος.

Στην άρχή νόμισα ότι άστειλέται, αλλά ο Πρέντ ήταν άνθρωπος δράσεως. Καταρβασή με προσκλητική όλους τούς καταδικώμενους σε μία συνωμοσία, της οποίας έγινε άρχηγός. Είχε καταφέρει ο άθλιος με τή

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΦΘΗΝΩΝ ΕΞΟΧΙΚΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ Κ. Ι. ΛΥΓΙΖΟΥ

«Έπειδή πολλοί άναγνώσταί μας, λαβόντες άφορμήν από τή είς τήν πρώτον φύλλον μας δημοσιευθέντα περί τών φτηνών έξοχικών σπιτιών του άρχιτέκτονος Κ. Ι. Λυγίζου, μας άπέστειλαν έπιστολάς ή μάς έλοικάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

—Μα αυτό, παιδί μου, καίει! Καίει! Καίει!

—Ναί, έκαμε το κοριτσάκι. Μόλις τηγάνισε ή μαμά μου λουκάνικα και θέλει τις ξεηδραχμές για να άγοράση και να πη μισή όκά κρασί.

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΙ' ΑΝΟΣΤΑ

Ο παπας με την παπαδιά συζητούσαν για τή νέα της ένορίας τους.

—Α! Έκαμε ο παπας. Τους γνώριζα και τούς δυο από παιδιά. Ο ένας ήταν έξυπνος και ώριμος νέος. Ο άλλος ήταν σταθερός στις σκέψεις του και άργατικός. Μολαταύτα ο έξυπνος δεν πρόκοψε στη ζωή. Ο άργατικός όμως όταν πέθανε έφησε στη χήρα του περιουσία 60.000 λιβρών. Αυτό εινε ένα μεγάλο δίδαγμα.

—Ναί, άπάντησε ή παπαδιά. μ' ένα μειδίαμα στό χείλη. Άλλά σήμερα το πρώτο πληροφορητικό ότι ο έξυπνος πρόκειται να παντρευτή τη χήρα του άργατικού.

Ο έμιλητής προσπαθούσε να πείθω το άκρασπάρη του για τή κακή και όλέθρια άποτελέσματα τού κρασιού.

—Άν όλα τή λεφτά που έοδεύονται σε οίνοπνευματώδη ποτά, έβήλωσε, έμπαιναν στην άκρη, ο καθένας σ' αυτή την χώρα θα μπορούσε να κτίση δυο σπίτια.

—Ένα λεπτό, κύριε, διέκοψε ένας άκρασπάρης. Μία έρώτησι: Καί ποιος θα κατοικούσε τότε στο...δεύτερο σπίτι;

—Γιατί φλερτάρατε μαζί μου; ρώτησε ο νεαρός έρωτευμένος με πικρία. Γιατί με άφίνατε να σας παίρνω με την κόουρα μου κάθε μέρα; Γιατί δεχόσαστε να σας συνοδεύω στό θέατρα και τούς χορούς κάθε βράδυ; Και γιατί μ' άνθαρύνετε, τή στιγμή που είσαστε άρραβωνισμένη με άλλον;

—Εκείνη κατέβασε το κεφάλι και άπάντησε:
—Θέλω να βεβαιωθώ άν πραγματικά άναστώ τόν...άρραβωνιστικό μου.

Ο Νέγρος Ράστους είχε πούληση ένα άλογό του και την άλλη μέρα ο άγοραστής του έπείστρεψε θυμωμένος.

—Άπατεώνα! φώναξε στον Νέγρο. Γιατί δεν μού είπες πριν τή άγοράσά του άλογο ότι κοστίζανε;

Για περισσότερες πληροφορίες άς άπευθυνθώμιν ο άναγνώστης μας στό γράφετό τού Κ. Ι. Λυγίζου, άδης Εύαγγελιστρίας 28. Τηλ. 21 - 509.

Μέρες μας περιμάζεψε ένα έγχαλικο δριπί, τή «Απόστολη». Έκεί διηγήθηκα ότι είμαστε ναυτες της «Γκλόρια Σκόττ» κι' ότι το πλοίο έβυθίσθη συνεπεία τυχαίας έκρήξεως, πρηνή μού γίνικη πιστευτό. Με τόνονο Τρεβόρ έβήκα στη Νέα Ζηλανδία, μαζί με τόν Μπέντες, τού όποιου τόν όνομα δεν σου άποκαλύπτω. Έργαστήκαμε σκληρά, με τίμια. Πολύ άργότερα γύρισα στην Άγγλια φροντίζοντας να εξιλεώσω το παρελθόν μου με καλές πράξεις.

Αυτή την στιγμή ο Μπέντες μού γράφει ότι ο Χ...τ ή φανέ-ρωσε όλα. Ο Θεός νά μās λυπηθ ή.

Εγώ έτελείωσα τή γράμμα τού γέρο-Τρεβόρ.
— Δραματική ιστορία, είπε ο Χόλμς. Ο καυμένος ο Βίκτωρ πόσο λυπηθ ή!! Άπό τότε έφυγε και πάντως από την Άγγλια.
— Κι' ο ναύτης; Κι' ο Μπέντες; ρώτησα.
— Έξαφονίστηκαν έκτοτε, είπε ο Χόλμς. Και τή χειρότερο εινε πώς ο Χώντσον δεν μαρτύρησε τίποτα. Άν βέλης την συντηρίμια κι' άπό έναν μόνο ζωντανό άνθρωπο, αλλά κι' αυτόν πληγωμένο. Ο άνθρωπος αυτός ήτανε ο Χώντσον. Όταν συνήλθε μās διηγήθηκε ότι ο γιατρός έβαλε φωτιά στην πυριτιδαποθήκη. Αυτή, παιδί μου, εινε ή ιστορία της «Γκλόρια Σκόττ». Σε δυο ή-

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑΤΣΑΣ Ο ΣΠΑΘΑΤΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΚΙΜΩΝΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ

...Ο πρώτος εινε ο Καρδερίνας, ο δεύτερος ο Άρταφάρ, ο τρίτος εινε ο Γκάφρ-Κοπτες, που ή μάπα του δεν κάνει (φράγκο) στον Άνοιχτό Ώκεανό....

Εσοκρίφτος, με τή άτακτο μά-λι του οημένο πός τή έμψυ-μή του στρατιωτικό χιτώνο κατάσκα-φομένο, πανταλόνι με γαίνοντα γόνατα και πόδια γυμνά μέσα ή έμψυ-μή έξω από ένα είδος άρχαία έλλαννα πέδιλα, ο Σπαθάς κα-τέχευε με στεντόνιο τή άρτε-ρο πεδωρόμιο της πλατείας Κάν-γος, για νά ρεμπέταρη στο γονι-ώ του γκαρσά.

Γιατί ο Σπαθάς δεν εινε άν-θρώπος. Εινε αυτοκίνητο. Και τί αυτοκίνητο;.. Με τή άτακτο. Με μάπα, με διττές, με δοναυ, αυτο-κίνητο τετρακίλινδρο, έξακίλινδρο, με διτλό σιφόνι και έλευθέρη έ-ξοχισι. Γιατί κατά μία περίεργη παραδοχή μανία, πού τού έχει με-νει απόλομο από την έλαφρά διά-σκη τού έρεαφίλου πού έπαθε από την άποχώρησι, στρατιωτικής στο Άγιον —Καραχισσό, έχει ύποκαταστήσει όλη την όνομαστική με τή λεξιλόγιο τού τροχονόμου αυτοκινητιστικού. Νι-κοί, κι' έτσι, δεν περπατάει, αλλά ειασπάζει, δεν διατάει, αλλά επαταει διττές, δεν νεινείει, αλλά άδεν έχει βενζίνη και δεν σημα-ζέται.

Έχει όμως και παρόμοιο που γί-νεται αντιπομπικό. Τότε τή στον άνοιχτό άκεανό, κατατύνει στό «Καλαί» και είνονακείει στό Λο-δανέλλια. Τώρα τή όπ' ο άνοιχτός άκεανός εινε ή πλατεία Κάνγος, τή «Καλαί» τή καμηνία τού Πάνα κι' ότι το πλοίο έβυθίσθη συνε-πεία τυχαίας έκρήξεως, πρηνή μού γίνικη πιστευτό. Με τόνονο Τρεβόρ έβήκα στη Νέα Ζηλανδία, μαζί με τόν Μπέντες, τού όποιου τόν όνομα δεν σου άποκαλύπτω. Έργαστήκαμε σκληρά, με τίμια. Πολύ άργότερα γύρισα στην Άγγλια φροντίζοντας να εξιλεώσω το παρελθόν μου με καλές πρά-ξεις.

Αυτή την στιγμή ο Μπέντες μού γράφει ότι ο Χ...τ ή φανέ-ρωσε όλα. Ο Θεός νά μās λυπηθ ή.

Εγώ έτελείωσα τή γράμμα τού γέρο-Τρεβόρ.
— Δραματική ιστορία, είπε ο Χόλμς. Ο καυμένος ο Βίκτωρ πόσο λυπηθ ή!! Άπό τότε έφυγε και πάντως από την Άγγλια.
— Κι' ο ναύτης; Κι' ο Μπέντες; ρώτησα.
— Έξαφονίστηκαν έκτοτε, είπε ο Χόλμς. Και τή χειρότερο εινε πώς ο Χώντσον δεν μαρτύρησε τίποτα. Άν βέλης την συντηρίμια κι' άπό έναν μόνο ζωντανό άνθρωπο, αλλά κι' αυτόν πληγωμένο. Ο άνθρωπος αυτός ήτανε ο Χώντσον. Όταν συνήλθε μās διηγήθηκε ότι ο γιατρός έβαλε φωτιά στην πυριτιδαποθήκη. Αυτή, παιδί μου, εινε ή ιστορία της «Γκλόρια Σκόττ». Σε δυο ή-

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

— Άστε τον, είπε ο Πρέντ.

Mal du depart

Θά μείνω πάντα ιδανικός κι' ανάξιος έραστής των μακρυσμένων ταξιδιών και των γαλάζιων πόντων, και θά πεθάνω μία θραυιά, σαν όλες τις θραυιές, χωρίς να σκίσω τη βολή γραμμή των οριζώντων

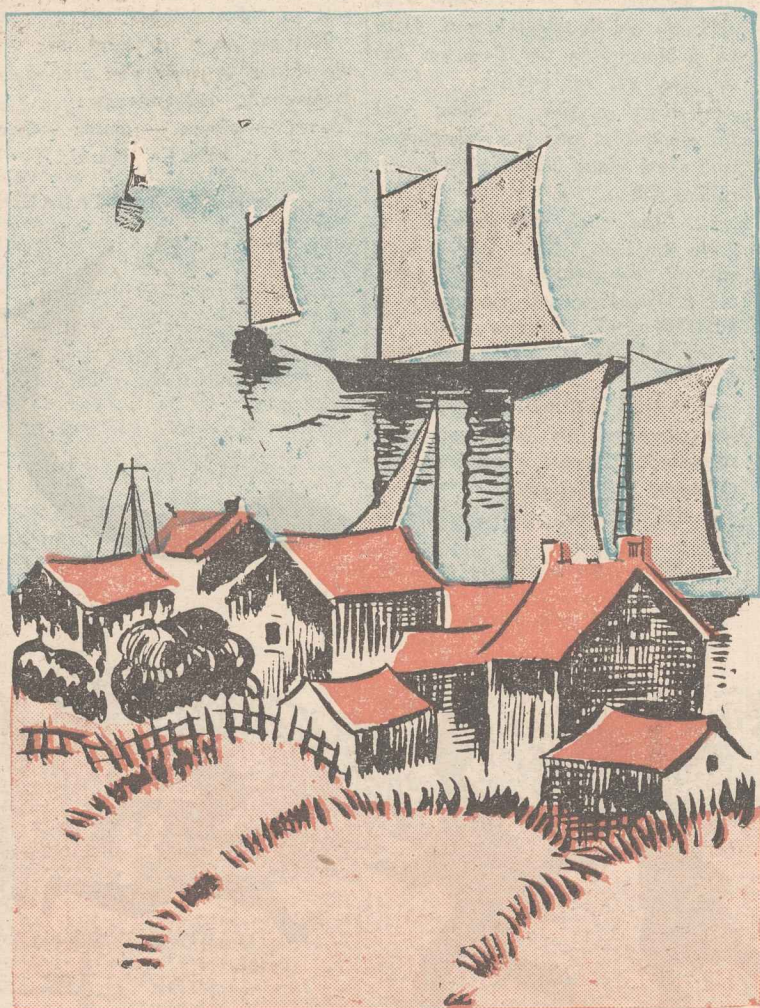
Για το Μαδράς, τη Σιγκαπούρ, τ' Άλγέρι και το Σφάζ, θ' αναχωρούν σαν πάντοτε περήφανα τα πλοία, κι' εγώ σκυφτός σ' ένα γραφείο με χάρτες ναυτικού, θά κάνω αθρόαις σε χοντρά λογιστικά βιβλία.

Θά πάψω πιά για μακρινά ταξίδια να μιλώ, οι φίλοι θα νομίζουν πως τάχω πιά ξεχάσει, κι' η μάννα μου χαρούμενη θά λέη σ' όποιον ρωτά: «Ήταν μία λόξα νεανική, θά τώρα έχει περάσει...».

Μα ό εαυτός μου μία θραυιά έμπρός μου θά ύψωθι και λόγω ως ένας δικαστής στυγνός, θά μου ζητήση, κι' αυτό το ανάξιο χέρι μου, που τρέμει θά όπλισι, θά σημαδέψη, κι' άφοβα τό φταιχτή θά χτυπήση.

Κι' εγώ που τόσο έπόθησα μία μέρα να ταφώ, σε κάποια θάλασσα ορειά στις μακρινές 'Ινδίες, θάχω ένα θάνατο κοινό και θλιβερό πολύ και μία κηδεία σαν πολλών ανθρώπων τις κηδείες.

ΝΙΚ. ΚΑΒΒΑΛΙΑΣ

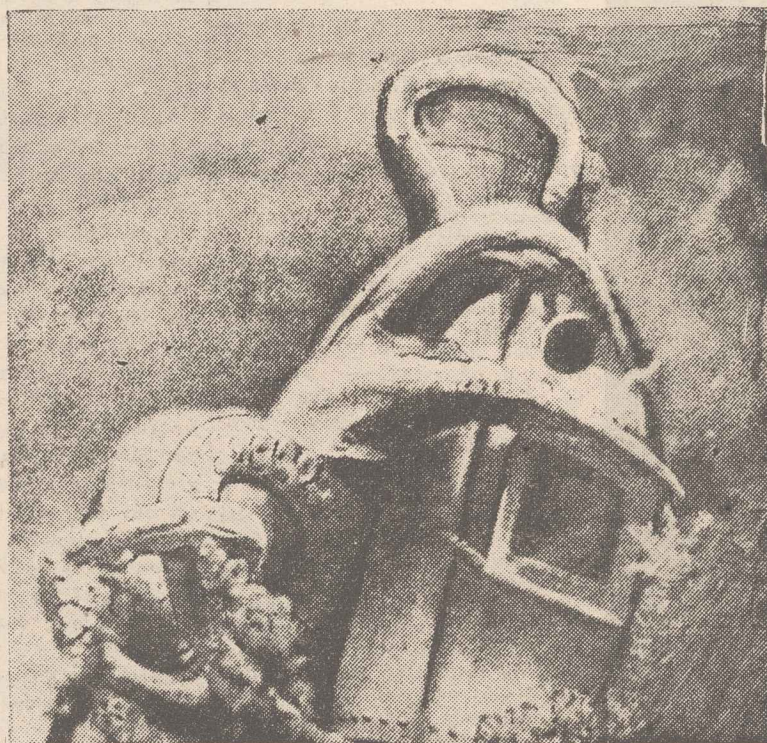

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

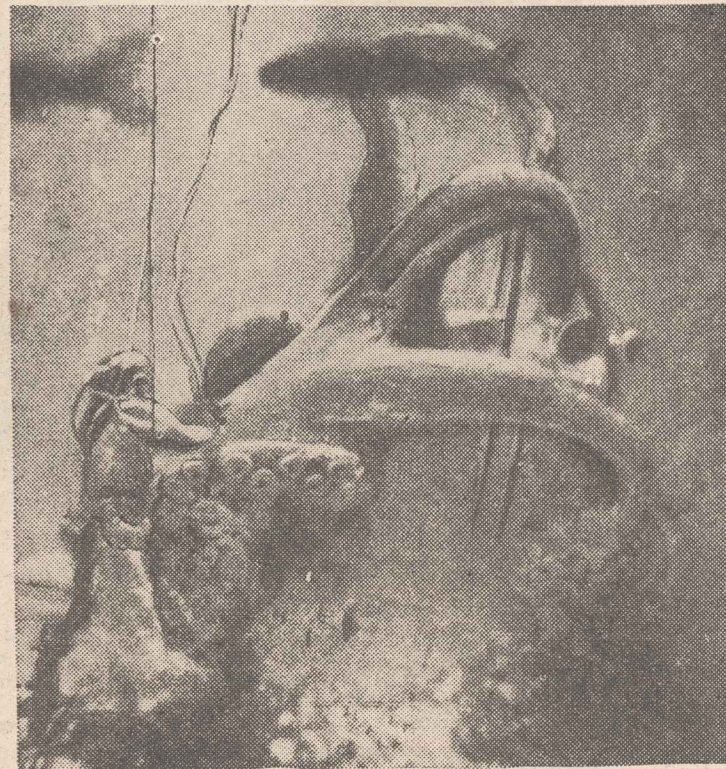
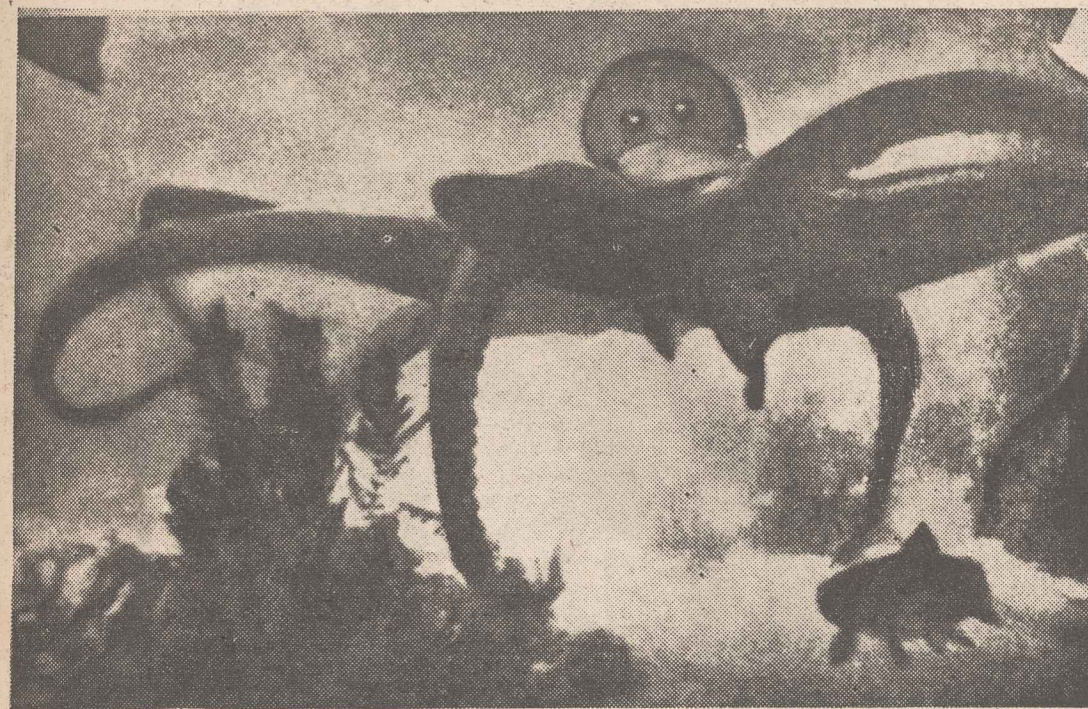
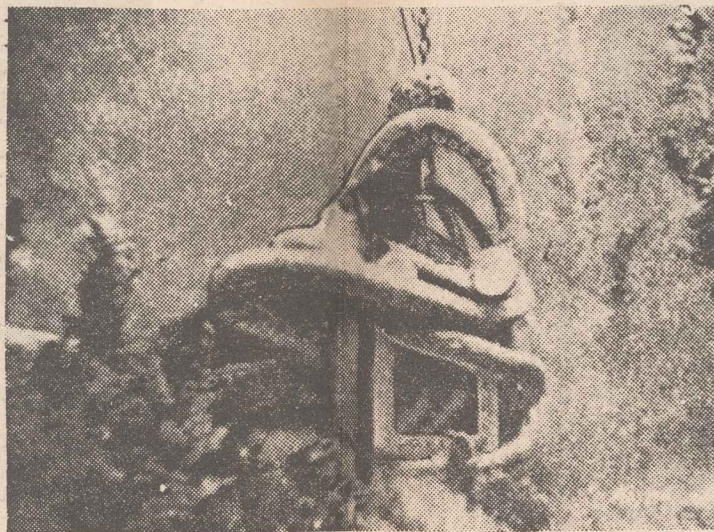
ΠΟΛΥΠΟΥΣ, Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΒΥΘΩΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΘΗΡΑ

*Αναζητών ένα χαμένο θησαυρό, ο Άμερικανός υποπλοίαρχος Χάρρυ Ρίτσεμπεργκ, κατεβύθη εντός σκαφάνδρου Ι-δικής του επινοήσεως εις τον βυθόν του ώκεανού, έκαστο περίπου μίλια βορείως των άκτών της Αϊτής. Μόλις το σκάφανδρον ήγγισε τον πυθμένα, εις βάθος 10 περίπου όργυιών, ο υποπλοίαρχος Ρίτσεμπεργκ, είδε ένα γιγαντιαίο πολύποδα να προβάλλη από το υποβρύχιον άντρον του. Έξαγριωμένος από την εμφάνισιν του επιδρομέως το τέρας άνυψώθη επί των όκτώ πλοκάμων του, ο καθένας των όποιων είχε μήκος 4 μέτρων, ως έξηκριθώθη άργότερον, και έπετέθη με τρομακτική μανίαν κατά το δότου. Αί φάσεις της πάλης που έπηκολούθησεν έφωτογραφήθησαν, χάρις εις την αυτόματον φωτογραφικήν μηχανήν, με την όποιαν ήτο έφοδιασμένος το σκάφανδρον.

Καθώς ο πολύπους περιεσφίγγε τον χαλύβδινον θώρακά του, ο υποπλοίαρχος Ρίτσεμπεργκ έξετέλεσε τους καταλλήλους χειρισμούς και ο μηχανικός βραχίον, με τον όποιον ήτο έφοδιασμένος το σκάφανδρον του, άπέκοψε δύο από τους πλοκάμους του τέρατος και κατόπιν του κατάφερε θανάσιμον πλήγμα. Όταν έθεσάτο ότι ο πολύπους ήτο νεκρός, ο Ρίτσεμπεργκ είδοποίησε έναν από τους βοηθούς του, ο όποιος κατεβύθη άμέσως και τον άπήλασεν από το συντριπτικό βάρος του τέρατος.

ΣΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ ΤΑ ΔΡΟΜΑΚΙΑ

Στης Πλάκας τά δρομάκια, που οι γαζίες άνθίζουν στις αλόπορτες γυρτές και που χαρούμενα σημαίνουν τις γιορτές παλιές πολυτραγουδιμένες έκκλησιές

Πάντα μαζί έπερνούσαμε το θράδυ κ' ήτανε φώς αύγης μέσ' στο σκοτάδι οι ώρες του χειμώνα οι θαρετές, κι' άγαπημένες λέγαμε ιστορίες στης Πλάκας τά δρομάκια, που οι γαζίες άνθίζουν στις αλόπορτες γυρτές.

Μιά μέρα, ώ μία μέρα, τά μαλλιά της ήτανε σκορπισμένα ολόγυρά της... Περπατησιές άκούστηκαν συρτές... Την έπερνούσαν με θλιμμένες ψαλμωδίες από της Πλάκας τά δρομάκια—κ' οι γαζίες έκλαίγαν στις αλόπορτες γυρτές.

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΤΙ ΕΧΕΙ ΕΠΙΝΟΗΣΕΙ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ Η ΖΩΗ ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΗ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ

*Ανω: Συνδυασμός ηλεκτρικού ρολογιού, ξυπνητηριού και ραδιοφώνου, ή εικονιζόμενη ραδιοφωνική συσκευή, ή όποια λειτουργεί αυτόματως και επιτρέπει εις τον κάτοχόν του τον έκ των προτέρων καθορισμόν του ραδιοφωνικού προγράμματος, που επιθυμεί αυτός ν' άκούση. *Αριστερά: Εις τάς 'Ηνωμένας Πολιτείας έχει πλέον επιβλήθη τελειωτικά ή ηλεκτρική ξυριστική μηχανή. Εις την παραπλεύρως εικόνα ένας Άμερικανός εφευρέτης έπιδεικνύει τον τελειότερον τύπον τοιαύτης μηχανής.

*Ο Άμερικανός Μακένζι Κένεντυ, κάτοχος 180 διπλωμάτων εφευρετικής, έφευρεν εσχάτως την «κτενόδουρτσαν», ή όποια, όπως μάς βεβαιώνει ο ίδιος, καταργεί την μπριγιαντινήν και εξασφαλίζει την άπόλυτον καθαριότητα των μαλλιών. Συνδυασμός κτένας και βούρτσας, ή «κτενόδουρτσα», άποτελεί, κατά τον χαρακτηρισμόν του εφευρέτου της, «την σπουδαιότεραν τελειοποίησιν του είδους από των βιελικών χρόνων».

*Ανω: Εις το Παρίσι έχει σημειώσει έξαιρετικήν έπιτυχίαν ένας νέος τύπος ληλοπυλίου αυτόκινητου με δύο θέσεις και χώρον δι' άποσκευάς, το όποιον στοιχίζει περί τάς 18.000 δρχ. Με ένα γαλόνι βενζίνης ήμπορεί νά καλύψη 120 χιλιόμετρα και ή ταχύτης του φθάνει τά 90 χιλιόμετρα την ώραν. — Δεξιά: Προϊόν άμερικανικού έργαστασιού, ή περιστρεφόμενη ηλεκτρική δοντόδουρτσα, εξασφαλίζει ταχύτερον και πληρέστερον καθαρίσμα των δοντιών.

«РЕШ» — 21

Το τελευταίο μυστηριώδες ήμπερα

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΤΟΥ Κ. ΖΟΖΕΦ ΚΕΣΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ.

ΜΕΝΩΝ.—Η σύζυγος του γνωστού χειρουργού του Παρισιού Πέτρον Σεβέρν, η δημοφιλής και νεαρή Σεβέρν, που ως τώρα λάτρευε τον άνδρα της και ήταν πρόθυμη να γίνει γυναίκα, ξαφνικά, έπειτα από μια βραχεία διακοπή, μόλις τέλει, άρρωστη, ανακίνησε από μια έπισημη ανακοίνωση να γνωρίσει άνοιγμα πόνο και ξαφνικά θάνατο. Τον πόνον, που κοίταζε μέσα της, είχε με μόλις ξημέρωσε. Έτσι η Σεβέρν, παρανοήσιμη από τον δεύτερο από έρωτα της, χωρίς και η ίδια να καταλάβαινε τι γίνεται, απήγαγε σ' ένα άγνωστο σπίτι, το σπίτι της Μαντάμ 'Αναι. Έκεί δίδεται σ' έναν ήμισυ, τον κύριο 'Αδόλφο. Την κυρία όμως τ'όσο αυτοπροσώπως για το φοβερό της παρουσίας, ώστε άποφασίζοντας να μη ξαναπάει στο σπίτι της Μαντάμ 'Αναι. Αλλά το ξανά πάει της την σπάζει και πάλι πόνος την άμαρτια. Έτσι μετά μια δωμάδα βρίσκεται πάλι έξω από την πόρτα του ένοικιου σπιτιού. Η Μαντάμ 'Αναι της ανοίγει και την ρωτά με παγερό ύφος: —'Όποτε σεις είσατε;

40ν

Η Σεβέρν ένοιωσε τις δυνάμεις της τόσο πολύ εξηλασμένες έπειτα από τον άγωνα αυτόν, ώστε αφού χτύπησε το κουδούνι της ήταν αδύνατον πιά είτε να επιθυμήσει, είτε να σκεφθεί τίποτε άλλο. Έν τούτοις, η ψυχρή υποδοχή που της έκανε η Μαντάμ 'Αναι, δεικνύοντας άμεσως την άδιαφορία της. Τί λοιπόν; Της απαγορεύαν να μη στο σπίτι αυτό, που το είχε άνειμενη τις τελευταίες μέρες σαν ένα απαγορευμένο, αλλά περιόριζαν το παρόν; Καί που θα πήγαινε τότε να σούση τη δίψα αυτή που την έκαίγε, την δίψα που νόμιζε για λίγο πως είχε καταπνίξει, καί που έν τούτοις τώρα φαινόταν ακόμη πιο άσβεστη από κάθε άλλη φορά; —Θά ήθελα... Θά ήθελα... έ τραυλίσαι, να σας ρωτήσω αν θα μπορούσα...

—Τί: να ξαναπαίρετε την θέσι σας; απάντησε σαρκαστικά αγέδον η Μαντάμ 'Αναι. Νά ξαναπαίρετε τη θέσι σας και έπειτα να ξανακαίνετε για όσον καιρό σας κάνει όρεξη χωρίς καμμία είδηση; "Όχι, μικρή μου, τα καρίπια αυτά εγώ δεν τα άνεχομαι...

Τί δέν θα έκανε τώρα η περιήφανη Σεβέρν για να εξευμενίση την θυμωμένη Μαντάμ 'Αναι. "Όλο της το είναι ίκε-τευσή στην στιγμή αυτή για να μη την διώδουν και να μη την άναγκάσουν να αναζητήσει ένα νέο παρόμοιο σπίτι της άμαρτίας...

—Σας παρακαλώ, σας παρακαλώ πολύ... ψιθύρισε, άφησε με να μείνω εδώ.

Η Μαντάμ 'Αναι την έσπρωξε στο δωμάτιό της και άρχισε να της λέει:

—Είσαστε τυχερή που έχετε να κάμετε με μένα. Μιά άλλη στη θέση μου θα σας έβλεπε την πόρτα κατάμουτρα. Έγώ όμως σας έχω πολύ συμπάθη.

σε, αισθάνομαι απέναντί σας σαν μια δεύτερη μητέρα και αυτή την συμπάθειά μου την εκμεταλλεύομαι.

Καί η Μαντάμ 'Αναι έξακολουθούσε να έκφραζε στην Σεβέρν τα παράπονά της, μ' ένα ύφος που προδίδε ειλικρίνεια.

—'Αγαπημένη μου, 'Ωραία της ημέρας, την έρώτησε, γιατί με έγκαταλείψατε έτσι; Δέν σας φέρθηκε εύγενικά; Δέν αισθάνοσθε εδώ σαν στο σπίτι σας;

—Η Σεβέρν, άνικανη ακόμη να απάντησε, σήκωσε το κεφάλι και κύτταξε την Μαντάμ 'Αναι, ένδ στο στόμα της άνοιξε ένα φοβερό χαμόγελο. 'Αλήθεια, τώρα που ξανάβλεπε το τραπέζι με τα έργα τέχνης της Μαντάμ 'Αναι, που ήταν τοποθετημένο μπρος στο παράθυρο, καί που το είχε παρατηρήσει ήδη κατά την πρώτη της επίσκεψη, της φάνηκε σαν ένα οικογενειακό έπιπλο.

—'Όποτε λοιπόν; μπορεί να μείνω; ρώτησε.

Καί χωρίς να περιμένει την απάντηση της Μαντάμ 'Αναι, έβγαλε το καπέλλο της και το κρέμασε στην κρεμάστρα. Τότε μόνον το πρόσωπό της ξαναπέρασε την γαλήνιά του έκφρασης.

—Μπορείτε θέβαι να μείνετε, απάντησε τώρα η Μαντάμ 'Αναι σέ άποφασιστικό τόνο, αλλά μόνον αν πρόκειται να είσαστε τακτική.

Μιά τελευταία άποπειρά άντιτάσσας συνεκλόνισε την Σεβέρν.

—Ναί, ναί, είτε διασπαστικά, αλλά μόνον κάθε δύο μέρες θα έρχομαι... σας διαβεβαιώ, δέν μπορώ συχνότερα...

—Πολύ καλά, παρετήρησε τότε η Μαντάμ 'Αναι. Σέ λίγο, όμως, είμαι θέβαι, πώς σεις, μόνη σας, θα μου ζητήσετε να έρχοσθε κάθε άπόγευμα.

Κατόπιν με μιά φωνή τόσο χαρούμενη που ξάφνιασε την Σεβέρν, άναγχε:

—Σε καλώ, Σεβέρν, η 'Ωραία της ημέρας ήλθε.

Οι δύο φίλες έτρεξαν για να βρεθούν με τα ίδια τους τα μέτρα για το σημαντικό αυτό γεγονός, που τους φαινόταν άπίστευτο.

—Καλώς ήλθατε, είτε η Σαρλότ γελώντας. Η Μαντάμ νόμιζε πως δέν θα ξαναγυρίσετε. Στην παρατήρησή αυτή η Σεβέρν δέν απάντησε τίποτε. Μιά σιωπή καταθλιπτική έπικράτησε τότε για λίγες στιγμές, σιωπή που την διέκοψε το κουδούνι. Ο κύριος που έκαιχε την Σεβέρν να χλωμιάσει, έταν ένας γνωστός της Σαρλότ. "Όταν η Σαρλότ έβηκε από το δωμάτιο, η Μαντάμ 'Αναι είτε στη Σεβέρν:

—'Εγώ θέλω να τελειώσω το έργοχείριό μου, γι' αυτό θα παρακαλέσω την Μαντάμ να σας δείξει το δωμάτιό σας.

Με τα λόγια αυτά η Μαντάμ έπηρε την Σεβέρν από το χέρι, έβηκαν στον διάδρομο καί άνοιξαν την πόρτα προς τα δεξιά πόρτα. Αυτό θα ήταν το δωμάτιό της Σεβέρν. "Η μικρότερο από τα τέσσερα όπου είχε γνωρίσει τον κύριο 'Αδόλφο, κατά τα άλλα όμως ήταν άπολύτως όμοιο: το ίδιο σκούρο χαρτί στους τοίχους, το ίδιο θαθύ κόκκινο χρώμα στις κουρτίνες, στην πολυθρόνα, το ίδιο κέντημα επάνω στο μικρό τραπέζι.

—Κατείνετε, ψιθύρισε η Σεβέρν, θα πρέπει ν' άναψουμε το φώς.

Δέν τ' άναψε όμως, αλλά

πήγε προς το παράθυρο. Η όδός Βιρέν ήταν παλός δρόμος καί στενός, έν τούτοις όμως είχε κάποια κίνηση. Η Μαντάμ που είχε κι' αυτή πλησιάζει στο παράθυρο, καθώς κύτταζε τους διαβάτες, ρώτησε διασπαστικά:

—'Κάποιος πολύ σοβαρός λόγος θα σας άναγκάζει να έρχοσθε εδώ, Μαντάμ.

—Η Σεβέρν γύρισε καί την κύτταξε στασιάζον. Είχε έγασει τελείως την παρουσία της Μαντάμ, καί χωρίς να ξέρει κι' αυτή γιατί, η μεγαλοχολική φωνή της, η έρώτησή της, ίσως η θλιμμένη αυτή όραση του δειλινού, της έπροέβλεπαν σταθερά λύπη. Καί η λύπη αυτή χαράχτηκε άμέσως στην έκφρασή του προσώπου της.

—Ω, δέν ζητώ να μου πείτε, θέβαι, τον λόγο, συνέχισε η Μαντάμ, που νόμιζε, ότι η έρώτησή της στενοχώρησε πολύ την φίλη της. 'Ο καθένας έχει τα μυστικά του, δέν είναι έτσι: Δέν τ'όλο αυτό για μένα, γιατί έζείτε, ο Λουσιέν —είναι ο άνδρας μου — τ'ό ξέρω πως έρχομαι εδώ. Δέν είναι δικό μου σωματίδιο όμως, όπως

ρασμένη φορά. Γι' αυτό δέν ζήτησε τώρα από τον Πέτρο, μόλις γύρισε από το νοσοκομείο του να θυγόν έξω. Μάλιστα κατόρθωσε να μη χάσει την φυσικότητά της, καί την άφέλειά της, ως την ώρα του δείπνου. 'Αλλά ό,τι κι' αν έκανε, δέν μπόρεσε να φάει. 'Ο Πέτρος την ρώτησε για την άνορεξιά της, μ' ένα τόνο φωνής, που προδίδε τόση άγάπη, ώστε η Σεβέρν άναστατώθηκε. "Ετσι του απάντησε πολύ άστοχα. Δέν είχε ακόμη την πείρα του ψεύδους, ώστε να παίξει καλά το ρόλο της. Γι' αυτό δέν οι κινήσεις της, όλα τα λόγια της έπρόδιδαν την στενοχώρία της, καί την έκαναν να φαίνεται ένοχη για κάτι που δέν τολμούσε να άπολογηθεί. 'Ο Πέτρος κατάλαβε τώρα πιά, ότι κάτι σοβαρό συνέβαινε στην γυναίκα του. "Από την παρασμένη θέβαι έδομδα του είχε φανεί όλη αυτή η μοναχική γλυκύτης διασκεδάσεως ύποπτη, τώρα όμως το παρασμένο βλέμμα της δέν τ'όλη πιά καμμία άμφιβολία. Γι' αυτό της είτε ήσυχα καί φιλικά:

—Σεβέρν, αυτή η κατάσταση δέν μπορεί να έξακολουθήσει. Δέν θέλω να με φοβάσαι, ούτε να μου κρύβεις ό,τι σε λυπεί ή σε στενοχωρεί. 'Ο γαρ κτήρας σου είναι πολύ ειλικρινής καί γι' αυτό δέν είναι καί τ'όλη για ένα τέτοιο παγινίδι. Πές μου λοιπόν, τί έχει; άναγκημένη μου, Μπαρβέ, όλα να μου τα πεις. Τίποτε δέν θα μπόρεσε να με κάνει να υποφέρω τόσο πολύ, όσο η περιήρ-

Καί η Σεβέρν ξαναπέρασε στο σπίτι της όδου Βιρέν

δέν είναι καί δικό του. Είναι πολύ άρρωστος καί πρέπει να μείνει στην έσοχη. Λοιπόν, έτσι άναγκάζομαι κι' εγώ... καταλαβαίνετε;

Μάταια περίμενε μιά απάντησή που θα της έπείρνε να συνεχίσει. Η Σεβέρν έξακολουθούσε να μένει σιωπηλή. "Ετσι η Μαντάμ έβουρσε στενοχωρημένη:

—Σας σκεπάζω με τις ιστορίες μου. Σας ζητώ συγγνώμη. Έχουν δίκιο η Μαντάμ 'Αναι καί η Σαρλότ που λέν, ότι έχω την μανία να διηγιόμαι σ' όλον τον κόσμο τα οικογενειακά μου...

—'Αχτί! να βρή κάποιον να της έξηγήσει, γιατί άντικει σε όλο, αν καί άναγχε μόνον έναν, τον άνδρα της, σκέφτηκε άφηρημένη κάποιος η Σεβέρν. Η έξηγησή αυτή δέν ήταν θέβαι άδύσκολο να βρεθεί, άφού ο άνδρας της δυστυχισμένης αυτής ήταν άρρωστος καί άφού η Μαντάμ ίσως να μη ξέρε άλλο τρόπο για να τ'ό ξεραφάσει τον καθαρό σάρα της έσοχής καί τα γιατρικά του.

ήταν μικρότερος. "Όσο το αυ-τοκίνητο πλησιάζει στο σπίτι της, τόσο γίνονται πιο μεγάλοι. Κι' όμως η Σεβέρν προτιμούσε την άγωνία, παρά τον τρόμο που της προκαλούσε η ματαιία προσπάθεια που κατέβαλλε για να βρή η ίδια μιά έξηγησή του τερατώδους καί έκφυλου πάθους που την έσπρωχνε προς την όδου Βιρέν. Γι' αυτό άποφασίζε να έγκαταλείψει την έρευνα αυτή καί δέν σκεπτόταν τώρα τίποτε άλλο, παρά πως θα κατόρθωνε να κρύψει καί πάλι το φοβερό της μυστικό από τον Πέτρο, πώς θα κατόρθωνε να προσφυλίζει από τον κίνδυνο της σκυλιάς της εύτυχια. "Όταν γύρισε στο δωμάτιό της, πέταξε από πάνω της όλα τα ρούχα που φορούσε, ντύθηκε, πήγε στο σαλόνι καί 'κει περίμενε τον Πέτρο. Δέν είχε θέβαι την συνήθεια να κρυβόταν από τον σύζυγό της. Σ' αυτό άλλοτε δέν την βοηθούσε ο χαρακτήρας της. Τ'ό ένστικτο όμως της άυτοσυντηρησέως της έλεγε να μη χρησιμοποιήσει πάλι τα ίδια μέσα που είχε μεταχειριστή την πε-

αυτή καί φοβισμένη στάσις σου όλες αυτές τις ημέρες. "Αν θέλεις λοιπόν να με άπαλλάξεις από το μαρτύριο αυτό που με τυραννεί, άνοιξέ μου την καρδιά σου... Δέν θέλεις λοιπόν να μου πής την αλήθεια; "Εγώ είμαι πρόθυμος να σε υποδοιθήσω σ' αυτό... άκούσε με... ίσως να άναγχαί κάποιον άλλον. Αυτό πολύ το φοβούμαι. Βλέπω ότι υποφέρετε καί δέν μπορώ να βρω άλλη έξηγησή, παρά μόνον ότι έδωσες την καρδιά σου σε άλλον άνδρα...

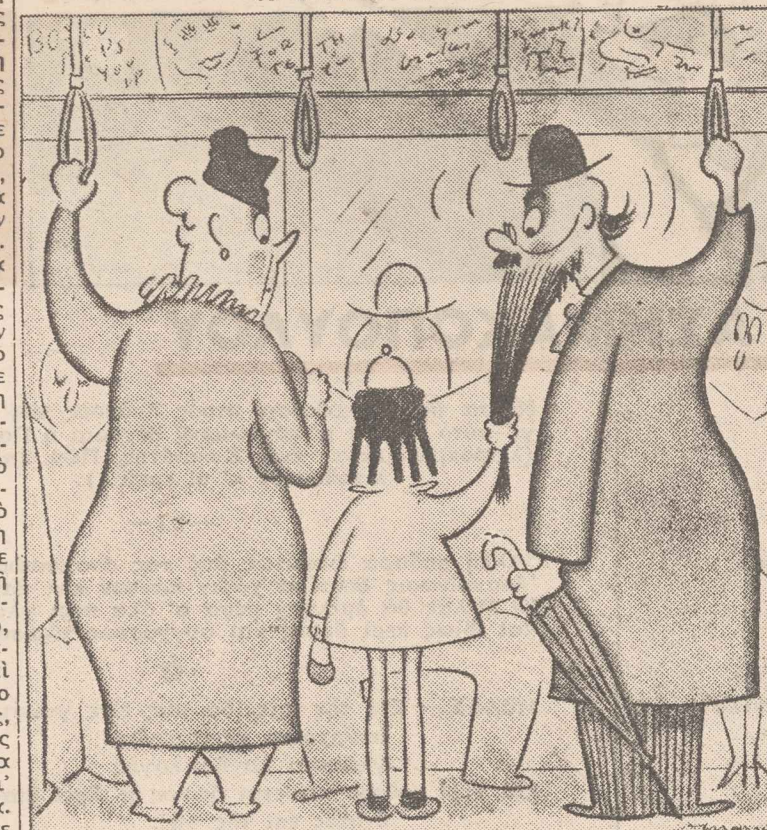
—'Ενα άπότομο καί δυνατό γέλιο διέκοψε τον Πέτρο. Η Σεβέρν, έπειτα από το γέλιο αυτό άρχισε να διαμαρτυρείται:

—'Εγώ άλλον... πως μπόρεσα... μόνον σένα άπόκο, ούτε θα μπόρεσα ν' άναψω άλλον, έκτός από σένα... πολυαγαπημένη μου, λατρεύω μου Πέτρο. Σέ είσαι για μένα το πάλν. Πώς να μην είμαι άνησυχη καί νευρική... όταν άββέλα μου, περνά καμμία φορά από το μυαλό μου η ιδέα, ότι θα μπόρεσα να σε χάσω...

Το βλέμμα της Σεβέρν είχε

Η ΞΕΝΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΡΟΧΕΙΡΑ ΜΕΣΑ

— Πρόσεχε, Λουλού... Δέν κρατάνε έτσι Ισορροπία!...

ΚΑΛΟΣ ΜΑΓΕΙΡΟΣ

— 'Αφεντικό, η γυναίκα σου σου στέλλει φαί από το σπίτι.

ΕΥΣΕΒΗΣ ΠΟΘΟΣ

— Τί: Οι θεαταί είναι μαζί μου... Πές τους πως κι' εγώ θα ήθελα να είμαι μαζί τους...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κάποιος που είχε τη φήμη κακού σκοπευτού, προσεκληθεί από τους συνδαιτημόνάς του στο τραπέζι να έπίδειξη την σκοπευτική του δεινότητα.

—'Εκείνος όμως προσφίστηκε άδισθεσία: ώστόσο γυρίζοντας στον πλανίό του, έναν άφελή τύπον, του είτε έμπιστευτικά:

—Πάμε μόνον κάτω, να βής; Πράγματι κατέβηκαν στον κήπο καί ο οίκοδεσπότης του έξηγησης, δείχνοντας την πόρτα της σιταποθήκης.

—Βλέπεις αυτή τη σφαίρα, τη σφηνωμένη στο μπάι του ταύρου, που έχω ζωγραφίσει στην πόρτα;

Ναί, του άπάντησε ο άλλος.

—Λοιπόν... Αυτών τον στόχο τον πέτυχα από μιάν άπόσταση έκάτο μέτρων.

—Μη μου τό λές.

—Στό λέω καί πιστώσέ το.

—Τό πιστεύω, αλλά πώς το κατώρωςες;

—'Απόύστατα: Πρώτα πυροβόλησα στον στόχο καί κατόπιν... ζωγράφισα τον ταύρο!

—'Ενας 'Αμερικάνος διηγόταν το άκόλουθο:

—Κάποιος, τον όποιον έγνώριζα, συνήριζε να πηγαίνει κάθε πρωί στο χείλος ενός κρήνου, που ήταν κοντά στο σπίτι του. Πάντα είχε τις τσέπες του γεμάτες με κομμάτια ψαμμιού, με το όποιο τάιζε τους άναριθμους γλάρους, που φά-ληζαν στους βράχους.Τά που-λις άρχισαν να τον γνωρίζουν καί περίμεναν τον έρχομό του κάθε φορά... "Όταν μιά μέρα παρασπάστηκε στο χείλος της έ-θύσσας καί έπεσε... "Ο τραγικός του θάνατος ήταν θέβαι.

Καί όμως... Οι γλάροι που τον είχαν βή να πέφτει, όρμησαν, άποφασισμένοι να σώσουν τον φίλο τους...

—'Ετσι συγκεντρώθηκαν άστραπιαώς κάτω από τ'ό...πι-πτον σώμα καί σχημα-τίζοντας ένα μαλακό έμμοδιο, τον... προσγειώσαν άπαλά πάνω στη μαλακή άμμο χωρίς να πάθει το παραμικρό.

—Καί κατόπιν; ρώτησε ένας άκροατής.

—Τόι... έπείσασαν τις τσέπες από τα ψωμιά απάντησε ο 'Αμερικάνος.

Καταμεσής στο δρόμο μά-λωναν ένας άνδρας καί μιά γυναίκα καί έσπρωχναν ο ένας τον άλλον.

—Παλιόθρονη! φώναξε η γυναίκα... Τώρα να σου δώσω εγώ ένα μάστιγιο, που να μη το εγείσας ποτέ. Νάί... καί τού-δωκε ένα χαστούκι.

—'Ετόμηση!... Στριγγίλλ! ούρλιασε ο άνδρας καί της άνα-ταπέδωσε το χαστούκι με μιά γροθιά στο σάγωνι, καί τ'ό καμώ έγώ; Θά κούφωμαι με σταυρωμένα τα χέρια! Νάί! καί αυτή Πάρε κι' έκείνη!

Κατέφρασε ένας πολύστονος Στρώτης! τούς φώναξε, τί συμβαίνει εδώ;

—Εσείς μην μπαίνετε στη μέση, είτε άγρια η γυναίκα. Αυτός ο κύριος είναι άνδρας μου. Είπατε παντρεμένοι δέκα χρόνια τώρα.

—Καί γιατί δέν πάτε να τα-κωθήτε στο σπίτι σας;

—'Ο σύζυγος κύτταξε τον πό-λιτα.

—Τί είπατε, κύριε πόλιτα; Στο σπίτι μας; Για να σπά-σουμε όλα τα έπιπλα;

—'Ενας άπόλικός γαιοκτήμων κυριεύθηκε από την έμμονη ιδέα, ότι είχε προσβληθεί από... έπιλωσία! Τρομοκρατημένος έτρεξε στο γιατρό του χωριού. Τού έξηγησε το νόσημα του καί ο γιατρός σθεασράτα άνοι-ξε να τον έξετάζει... Κατόπιν του είτε, ότι για ν' άποφασί-θε έπρεπε να είχε μιά άνάληψη του αίματός του, συμβουλευ-τας του να πάει σ' ένα δικό του μικροβιολόγο, στην πόλη.

—Τούδωκε πράγματι ένα συ-στατικό γράμμα καί τον έξα-πέταξε.

—'Ο μικροβιολόγος διάβασε το γράμμα του συνάδελφου του, έξήρασε το αίμα του άρ-

ΡΕΕ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σωκράτους 43
(Μέγαρον 'Εταιρ. 'Ελλην.
Τύπου, Β', όροφος, 'Αριθ.
Γραφ. 6-12). Τηλ. 55.211

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Χεύδεν 10)

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥ-
ΘΥΝΤΗΣ:
Γ. ΚΟΠΑΚΑΚΗΣ
(Πατρών 18)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
'Ετησία έσωτερ. Δρχ. 250
'Εξάμηνος » » 125
'Ετησία έξωτερ. Λίρας 1.10
'Αμερικής Δολ. 6

Τιμή φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΛΑΣ
Πριμού 115 — Καλλιθέα

ΜΠΡΕΝΤ

ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ

—'Εκτελεστέον η Μπρέντ, μαζ, εκ σελόν 300, μετά 550
είκόνων καί 168 μαθημάτων. Έ-
λε το τελευταίο βιβλίον έν 'Ελ-
λάδα, όα τα όποία έμψανάνε
ένθους καί άσφαλώς την Κο-
πτικήν έσοφοσύνην κλπ.

Με έλαχιστή τιμήν άποφύ-
γετε κόπους καί έξοδα περιτά
καί δέν έχετε άνάγκη να ρω-
τήσετε εις τα διαμαρτυρούμενα δι-
θεν Σχολεία Κοπτικής.

Πληροφορία έλευθέως*
'Εργ'α 'Ελευθ. Σπουδών Κοπι-
κής — Ραπτικής ΜΠΡΕΝΤ, Μέ-
γαρον 55, Πετρώνα 3, Τηλέφω-
νον 32.700.

ΤΟΥ Κ. Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΣΚΗΝΗ μας ή παρούσα εκ του φυσικού πιστά συνεδρίασε μεγάλη και σπουδαία παρυστά μέσα στην ΑΚΑΔΗΜΙΑ την καλούμενη Σιναιά εις τὰ χίλια ἐνηκόνσια καὶ τριάκοντα ἑννέα.

•

ΠΡΟΣΩΠΑ : Σοφὰ κεφάλια τῆς συγχρόνου Ἱστορίας, ποὺ τὰ ἔχει γιὰ καμάρι ὅλ' ἡ σύγχρονη Ἑλλάς ἦτοι ὁ Παπαντωνίου ὁ γλυκὺς ὡς Ζαχαρίας, ὁ Ξενόπουλος Γρηγόρης καὶ ὁ Σπύρος ὁ Μελάς.... Κι' ΕΞΩ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία καρτερῶντες τὴν σειρά των στέκονται ὁ ΠΩΠ ὁ Γιώργης, ὁ ΣΩΚΡΑΤΗΣ καὶ ὁ ΠΛΑΤΩΝ.

— I —

Ἀνακοίνωσις θὰ γίνη καὶ ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων σήμερον ἐπιτευχθείσης κι' ἀπαρτίας ἐκλεκτῆς περὶ Νέας Ἱστορίας τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων κι' ὁ Ξενόπουλος ὠρίσθη ὡς σοφὸς εἰσηγητής...

•

ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. — Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι ἐν γραμματίοις ἡ γλῶσσα ἡ Ἑλληνική — μεγάλο τόνομά της —, ποὺ ἐγὼ μεταχειρίζομαι μὲ κάθε συνταγὴ ἔχει τρανὴ καταγωγὴ. Αὐτὴν τὴν πρωτομίλησε — τ' ὀρκίζομαι — φαντάσου.... ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ. — Σίγουρα, Γρηγόρη, ὁ μπαμπὰς σου. ΜΕΛΑΣ. — Διαμαρτύρομαι δι' ὅλων τῶν πνευμένων ἕνας μπαμπὰς εἶνε γνωστὸς κι' αὐτὸς δικός μου μόνον.... ΠΩΠ καὶ ΣΩΚΡΑΤΗΣ (ἐξῶθεν). — Εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν (αἰῶνων....

ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ (πίνων νερὸ μὲ ὕψος μᾶλλον σοδαρό) : — Καὶ λέγει κάθε ἱστορικός εἰς τοὺς ἐχθρούς μου ἀνῆκων, πὼς τάχα τὸ ἀλφάθητον μᾶς ἦλθεν ἐκ Φοινίκων. ἐνῶ εἶνε πασίγνωστον — κι' αὐτὸ τ' ὁμολογῶ — πὼς ὅτι τὸ ἀλφάθητον τὸ εὗρηκα ἐγὼ ρωτῆστε δὲ ἂν θέλετε γι' αὐτὸ τὸ Ζαχαρία... ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ. — Τὴ θυμοῦμ' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν ἐσὺ τὸ ἀνεκάλυψες τ' ἀλφάθητο Γρηγόρη κι' ἀπὸ τὸ Τζάντε τώστείλες σ' ἐμὲ μ' ἕνα θαπτόρι... (Αἰσθησὶς! ἐνῶ ἐξῶθεν ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΩΠ καὶ ΠΛΑΤΩΝ τραβᾶνε τὰ μαλλιά των).

•

ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ (πίνων νερὸ μὲ ὕψος μᾶλλον σοδαρό) : — Οὕτω ἀφοῦ ἀνεκάλυψα ἐγὼ τὴν Ἀλφα Βῆτα κι' ἀπ' τὰ τσιγάρα ἐδήλωσα ὅτι καπνίζω Ζῆτα ἔγραψα ἔργα μύρια αἰῶνια ν' ἀξίζουν, ποὺ ἔμαθαν οἱ Ἕλληνες μ' αὐτὰ νὰ συλλαβεῖζον καὶ ποὺ μ' αὐτὰ καὶ ὁ μπαμπὰς τοῦ Σπύρου ἐκπαιδεύεται. ΜΕΛΑΣ. — Θάρρῳ ὁ συνάδελφος σὲ τοῦτο πὼς μπερδεύεται. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. — Ἀπαξίω σ' αὐτὸ νὰ ἀπαντήσω καὶ θέλω νὰ τονίσω ὅτι πολλὰς μ' ἐπότισαν τὰ γράμματα πικρίας ὅπου μοῦ τίς ἐγλύκαινε ὁ φίλος Ζαχαρίας καὶ καταστρέφων, φίλτατοι, τὸν λόγον τοῦ μαθήματος γνωστὸν σὰς κάνω πιά, ἐνῶ κατέρχομαι τοῦ θήματος, ὅτι ἀφ' οὗτου ἐσύχναξα ἐγὼ στὸν «Μαῦρον Γάτον»

ἔδωσα τὴν κατεύθυνσιν στοὺς δρόμους τῶν γραμμάτων γι' αὐτὸ καὶ νὰ μ' εὐγνωμονῇ δέχομαι ἡ Πατρίς. (Χειροκροτήματα — ἐνῶ Σωκράτης, Πῶπ καὶ Πλάτων λιποθυμοῦν κ' οἱ τρεῖς...).

— II —

Ἄλλη σοβαρὰ ὡσαύτως ἀπὸ τὰς ἀνακοινώσεως... Ἀνακοινώσεως δευτέρα χάριν πάντων καὶ πασῶν. Ὁ Μελάς θὰ ὁμιλήσῃ μέσα σ' ὅλα περὶ γλώσσης καὶ ἰδίως περὶ ὕψους καὶ συγχύσεως γλώσσων.

•

ΜΕΛΑΣ. — Εἰς τὴν πατρίδα μας εἶνε γνωστὸν τοῖς πᾶσι ὑπάρχουσε κοντολογίης γλώσσασι λογιῆς-λογίης καὶ περὶ τούτου πείθεται ὅποιος μ' ἔχει διαβάσει θνητὸς ἐπὶ τῆς γῆς. Γιὰ κάθε εἰδικότητα γράφεις μὲ γλῶσσα ἄλλη καὶ γιὰ τὴν κάθε μιὰ δουλειὰ μυλεῖς μὲ ἄλλη πάλι, ἄλλοιῶς μυλᾷς στὸ φούρναρη κι' ἄλλοιῶς εἰς τὸ μπακάλη.... Ὑπάρχει γλῶσσα μαλλιαρὴ καὶ γλῶσσα καθαρεύουσα, ἄλλη γιὰ τὰ Προάστεια, ἄλλη γιὰ τὴν Πρωτεύουσα, κι' ἄλλη γιὰ τὰ χωριά, κι' ἄλλη νὰ γράφῃς φυσικὰ τὸ Γέρω τοῦ Μωρηῶ. Ἄλλη νὰ γράφῃς χωρατὰ καὶ ἄλλη γιὰ τὰ δράματα ἄλλη τούτέστι νὰ γελάς καὶ ἄλλη γιὰ τὰ κλάματα. Γλῶσσα γιὰ χρονογράφημα, γλῶσσα γιὰ τὰ σεκλέτια, γλῶσσα Ἀκαδημαϊκή, γλῶσσα γιὰ τὰ ρουσφέτια... ΖΑΧΑΡΙΑΣ. — Ξέρουμε κύρ Σπύρο ἀπὸ τέτοια... ΜΕΛΑΣ (σὰν νὰ μὴν ἀκουσε). — Γλῶσσα συγγραφικὴ ἄλλη ἐπίσης ρέουσα γλῶσσα Πολωνική, ποὺ μεταφράζετ' εἰς δραχμάς, ἀλλὰ μονάχα δι' ἡμᾶς καὶ ποὺ σ' αὐτὴν ἐγράψαμεν ἐγὼ καὶ ὁ Σαικοπῆρος... ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΩΠ καὶ ΠΛΑΤΩΝΑΣ. — Τοὺς ἔφαγε σ' (Σπύρος! ! ΜΕΛΑΣ. — (μὲ ὕψος ἔντονον καὶ λεκτικὸν μουντὸ) — Γλῶσσα γιὰ μυθιστόρημα, γλῶσσα γιὰ τὴ Μαντώ, γλῶσσα ἱερογλυφική, γλῶσσα σαנסκριτική καὶ γλῶσσα γιὰ τὴν κριτική, ὅπου σημαίνει, φίλοι μου, τοῦ συγγραφέα τὸν τάραχο καὶ γλῶσσα αὐγοτάραχο.... Γλῶσσα γιὰ τὰ ἱστορικά, ποὺ γράφουμε συνήθως κι' ἀντὶ νὰ ποῦμε «πλήθος» γράφομ' ὡς πλέον ἔντονον σὴν ἔννοια «λεφοῦς».... (Ὁ ΠΩΠ μαδάει ἑξαλλος τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ τὸ μοῦσι). ΜΕΛΑΣ. — Χειροκροτήστε με! Τὸν λόγον μου περαῖνω καὶ μὲ τίς γλώσσες τίς πολλὰς ποῦχοιμε συμπεραῖνω, ὅτι ἀπ' τοὺς λογίους μας κανέναν δὲν πεινᾷ... (Πάνω σ' αὐτὰ ὁ ΠΛΑΤΩΝΑΣ λιποθυμεῖ ξανά!) ΠΩΠ στὸ ΣΩΚΡΑΤΗ (ἐξῶθεν). — — Νὰ ξέρῃς Διὰ ταῦτα τὰ γλωσσικά ζητήματα, ὅπου σημαίνει κλάφτα, καὶ χάριν τῆς ταλαίπωρης τῆς γλωσσικῆς ἐνώσεως θε νὰ τοὺς κάμω, Σωκράτες, μιὰν ἀγωγή ἐξώσεως, γιὰτὶ δὲν ἔχουν μπέσσα καὶ θάμπω ἐγὼ ἐκεῖ μέσα!

Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

